

Isus
naša
sudbina

WILHELM BUSCH

Jesus unser Schicksal - kroatisch (gekürzte Fassung)

Wilhelm Busch

Taschenbuch, 128 Seiten

Artikel-Nr.: 256140

ISBN / EAN: 978-3-86699-140-8

Jesus unser Schicksal – das war das von Pastor Wilhelm Busch gewählte Generalthema seiner ganzen Verkündigung. Er war mit großer Freude Jugendpfarrer in Essen, aber als leidenschaftlicher Prediger des Evangeliums auch immer wieder unterwegs. Tausende kamen und hörten ihm zu. Er war überzeugt, dass das Evangelium von Jesus die wichtigste Botschaft aller Zeiten ist.

Wenn Sie ein "echtes" Buch bevorzugen oder diesen Artikel verschenken möchten, können Sie diesen Download-Artikel ggf. auch käuflich erwerben, solange verfügbar.

[Artikel ansehen auf clv.de](http://clv.de)

Isus
naša
sudbina

WILHELM BUSCH

**Jesus unser Schicksal - kroatisch
(gekürzte Fassung)
Wilhelm Busch**

Taschenbuch, 128 Seiten
Artikel-Nr.: 256140
ISBN / EAN: 978-3-86699-140-8

Jesus unser Schicksal – das war das von Pastor Wilhelm Busch gewählte Generalthema seiner ganzen Verkündigung. Er war mit großer Freude Jugendpfarrer in Essen, aber als leidenschaftlicher Prediger des Evangeliums auch immer wieder unterwegs. Tausende kamen und hörten ihm zu. Er war überzeugt, dass das Evangelium von Jesus die wichtigste Botschaft aller Zeiten ist.

Wenn Sie ein "echtes" Buch bevorzugen oder diesen Artikel verschenken möchten, können Sie diesen Download-Artikel ggf. auch käuflich erwerben, solange verfügbar.

Besuchen Sie für weitere Informationen bitte folgende Seite: www.clv.de

Wilhelm Busch
ISUS NAŠA SUDBINA
skraćeno izdanje

Ovu knjigu vam uručuje:

www.imanade.info ** P.P. 549 ** 21000 Split

mail@imanade.info

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 763605

Naslov izvornika: Jesus unser Schicksal

Copyright © 2011 za Hrvatsku: CLV - Njemačka

Izdavač za RH i BiH: Euroliber d.o.o.

Glavni urednik: Uwe Muller

Prijevod: Ivan Vrtarić

Lektura: Mirjana Paić-Jurinić i Anton Žagar

Dizajn naslovnice: Christian Schuhmacher

Prijelom teksta: Mario Kushner

Tisak: GGP Media GmbH

ISBN: 978-953-6423-15-6 (Euroliber)

ISBN: 978-3-86699-140-8 (CLV)

Sadržaj

5	<i>Predgovor</i>
9	<i>Bog – da, ali čemu Isus?</i>
23	<i>Što je smisao mog života?</i>
35	<i>Zašto to Bog dopušta?</i>
49	<i>Naše pravo na ljubav</i>
63	<i>Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?</i>
77	<i>Postoji li sigurnost u religiji?</i>
93	<i>Je li kršćanstvo privatna stvar?</i>
109	<i>Kakva je korist od života s Bogom?</i>
125	<i>O piscu</i>

Predgovor

Kad su u noći 20. lipnja 1966. u lübeškoj bolnici ustanovili iznenadnu smrt velečasnog Wilhelma Buscha, ta se vijest kao požar proširila po čitavoj zemlji. Sutradan su radio i televizija objavljivali ovu, za mnoge potresnu vijest. Tko je bio taj čovjek?

Velečasni Wilhelm Busch pripada malom broju ljudi čije je poznavanje u javnosti raslo iz godine u godinu.

Za života bio je poznat prije svega u njemačkom govornom području. Danas je njegovo ime poznato kako u Hrvatskoj i Bosni, tako i u Sibiru, Južnoj Americi i na Rtu dobre nade.

Već tijekom života njegove knjige dosegle su ukupnu nakladu od nekoliko stotina tisuća primjeraka.

Ipak jedna knjiga koja je objavljena tek nakon njegove smrti u međuvremenu je prevedena na mnoge važne svjetske jezike i samo je u posljednjih deset godina u Hrvatskoj i Bosni podijeljeno oko 200 000 primjeraka, a svuda po svijetu više milijuna. U svim krajevima svijeta danas se nalaze ljudi čiji je život potpuno promijenjen nakon čitanja knjige "Isus naša sudbina".

Kako je on postao takav čovjek?

Iako Wilhelm Busch potječe iz poznate obitelji župnikâ, u mladim godinama bio je sve samo ne religiozan. Da mu je netko kao mladom časniku u Prvom svjetskom ratu rekao: "Jednom ćeš propovijedati u crkvi", glasno bi se nasmijao i odmahnuo rukom jer ga Bog tada nije zanimao.

To je svakako promijenilo kad je mjesecima kasnije, u pauzi pri pobjedonosnom napredovanju trupa prema Verdunu, svome prijatelju ispričao prljav vic. Taj se pak nije stigao nasmijati jer ga je u istom trenutku usred srca pogodio dio neprijateljske

granate, tako da je umro na mjestu.

“Još se vidim kako stojim u tom uličnom rovu, kad me pogodilo kao neko jako svjetlo, svjetlije od atomskog udara: ‘On sada stoji pred svetim Bogom!’ I sljedeći zaključak bio je: ‘Da smo sada drugačije sjedili, pogodilo bi mene i onda bih ja sada stajao pred Bogom!’ Moj prijatelj je tu ležao mrtav. I nakon mnogo godina prvi put sam sklopio ruke i jednostavno molio: ‘Dragi Bože, ne daj da poginem prije nego što saznam da neću ići u pakao!’”

Nekoliko dana kasnije, s Novim zavjetom u ruci, zatvorio se u srušenu francusku seljačku kuću, pao na koljena i molio:

“Gospodine Isuse! U Bibliji stoji da si došao od Boga kako bi ‘grešnike učinio blaženima’. Ja sam grešnik. Ne mogu ti ništa obećati u pogledu budućnosti jer imam loš karakter. Ali ne želim doći u pakao ako sada dobijem metak. I zato se, Gospodine Isuse, predajem tebi od glave do pete. Napravi od mene što god želiš!” – “Nije bilo nekog udara, nikakvih velikih pokretanja, ali kad sam izišao, bio sam pronašao Gospodina i imao sam Gospodina kojem sam pripadao.”

I Wilhelm Busch je ostao vjeran tom Gospodinu. Kad je nakon rata postao župnik, prvo je u Bielefeldu, a onda do kraja svog života u Essenu, rudarima i prije svega bezbrojnim mladim ljudima kao župnik za mlade pokazivao put do Krista.

Kad je tog 24. lipnja 1966. potresena velika masa ljudi slijedila njegov lijes do esenškog istočnog groblja, i ja sam, dok sam kao dvadesetogodišnjak služio civilni vojni rok, bio jedan od onih koji su plaćuci išli za njim jer su tom čovjeku imali zahvaliti za ono odlučujuće u svom životu.

Na svečanosti nakon sahrane je dr. Gustav Heinemann, kasnije predsjednik Njemačke, u govoru sažeto opisao tajnu ovog čovjeka:

“Gdje je bio prisutan, uvijek se nešto događalo. Ali ono bitno kod njega bilo je da je bez ograničenja bio vjeran i probitačan

glasnik svoga Gospodina.”

I nakon pedeset godina njegovi govori nisu izgubili ništa od aktualnosti jer blagostanje i materijalizam posljednjih desetljeća nisu dali odgovor na pitanja smisla i cilja života. Isus je naša jedina šansa koja se neće razotkriti kao iluzija.

Uvjerite se sami.

W. B.

Bog – da, ali čemu Isus?

Stari župnik poput mene, koji je čitav život radio u velikim gradovima, tijekom godina neprekidno sluša jedne te iste “bisere”. Jedan od njih je: “Kako Bog može sve to dopustiti?” Drugi opet glasi: “Kajin i Abel bili su braća. Kajin je ubio Abela. Odakle onda Kajinu žena?” A jedan od najdražih mi je ovaj: “Gospodine Busch, vi uvijek govorite o Isusu. To je prekrasno! No, uopće nije važno kojoj religiji pripadaš. Glavno je imati strahopoštovanje pred Svevišnjim, Nevidljivim.”

To zvuči logično, nije li tako? Stoga moj veliki zemljak Goethe (on je također iz Frankfurta) reče: “Osjećaj je sve, ime je samo zvuk i dim...” Nije važno govorimo li o Alahu, Budi, Sudbini ili ‘Vrhovnom Biću’, važno je u nešto vjerovati. Precizno odrediti svoju vjeru je fanatizam. Tako misli barem pedeset posto ljudi – nije li tako?

Još se uvijek sjećam jedne starije gospođe koja mi je jednom rekla: “Oh, velečasni, opet vi sa svojom pričom o Isusu! Nije li sâm Isus rekao: ‘U kući Oca moga ima mnogo stanova’? Ondje ima mjesta za sve!” Dragi prijatelji, to je strahovita pogreška!

Jednom sam se zatekao u berlinskoj zrakoplovnoj luci Tempelhofer Feld. Da bi se moglo ući u zrakoplov, najprije treba proći pregled putovnica. U redu ispred mene stajao je neki visok i snažan čovjek – kao da ga još uvijek vidim pred sobom: dvometraš s golemim putnim pokrivačem pod rukom. Svoju je putovnicu pružio službeniku. Ovaj mu odgovori: “Samo trenutak! Vaša putovnica više ne vrijedi!” Na to mu taj gospodin odvrati: “Nemojte biti tako sitničavi. Glavno je da imam putovnicu.” “Ne”, odlučno mu objasni službenik, “glavno je imati valjanu putovnicu!”

Upravo je tako i s vjerom. Nije dovoljno samo imati vjeru, kakva god bila. Svatko na svoj način vjeruje u nešto.

Nedavno mi netko reče: “Vjerujem da bi se od kilograma govedine mogla napraviti dobra juha.” I to je vjera – svoje vrste! Ne radi se o tome da imate nekakvu vjeru, već o tome da imate ispravnu vjeru. Vjeru s kojom možete živjeti i kad sve krene nizbrdo, koja vam pomaže u velikim iskušenjima – vjeru s kojom se možete suočiti i sa smrću. Smrt je, naime, najveća kušnja za ispravnost naše vjere.

Postoji samo jedna prava vjera s kojom se dađe ispravno živjeti i ispravno umrijeti – vjera u Gospodina Isusa Krista, Sina Božjega. Sâm je Isus rekao: “Mnogo je stanova u kući moga Oca.” Ali postoje samo jedna vrata u te Božje stanove: “Ja sam vrata! Tko uđe kroza me, bit će spašen.”

Isus – on je vrata! Dobro znam da ljudi to ne vole čuti. Oni satima mogu raspravljati o Bogu. Jedan Boga predočuje ovako, a drugi onako; ali o Isusu se ne može raspravljati jer samo vjera u Isusa, Sina Božjega, spašava i donosi blaženstvo! Samo je s takvom vjerom moguće živjeti i umrijeti!

Jedan moj doživljaj pokazuje kako ta vjera ljudima izgleda smiješnom. Jednom, prije dosta godina, šecujući Essenom naidoh na dvojicu muškaraca, najvjerojatnije rudara. Kad sam prolazio pokraj njih, jedan me pozdravi: “Dobar dan, velečasni!” Okrenuh mu se i upitah: “Odakle se poznajemo?” Tada se ovaj nasmija i reče drugome: “To ti je velečasni Busch. Pravi frajer!” – “Hvala!” odgovorih. “Da, dobar momak”, nastavi on, “ali pomalo lud!” – “Lud? Ta zašto?” upitah ozlojađeno. Tada on ponovi: “Stvarno, velečasni je pravi momak. Samo, stalno govori o Isusu!” – “Čovječe”, odvratih iznenađeno, “nisam ja lud! Za sto godina bit ćeš u vječnosti. Tada će sve ovisiti o tome jesi li upoznao Isusa. O njemu ovisi hoćeš li biti u paklu ili u raju. Reci mi, poznaješ li Isusa?” – “Vidiš”, smijući se prozbori onaj svome kolegi, “opet počinje!”

Da, to je upravo ono od čega želim započeti! U Bibliji postoji jedan redak koji želim staviti na sâm početak svog izlaganja. Taj redak glasi: “Tko ima Sina Božjega, ima život.” Na vjeronauku ste naučili nešto o Isusu, ali to ne znači da imate Isusa. “Tko ima Sina Božjega” – zapazite ovu riječ “ima” – “ima život” –

ovdje i u vječnosti! – “Tko nema Sina Božjega, nema života!” To kaže riječ Božja! Jeste li čuli izreku: “Tko ima – ima!”? Isto značenje ima i navedeni biblijski redak. Stoga bih vas htio uvjeriti da prihvatite Isusa i predate svoj život u njegove ruke. – Život bez njega je ruševina!

Također ću vam reći zašto je Isus jedan i jedini te zašto je vjera u Isusa jedina ispravna vjera. Dozvolite mi da se posve osobno izrazim jer vam sada želim reći zašto moram imati Isusa i zašto moram u njega vjerovati.

Isus je Božje otkrivenje

Kad mi netko kaže: “Ja vjerujem u Boga, ali zbog čega trebam Isusa?” odgovorim mu: “To je glupost! Bog je nevidljivi Bog. Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!”

Ljudi mogu izmisliti vlastitog Boga, primjerice “dragog Boga” koji neće jednog pravog Nijemca ostaviti na cjedilu, barem ne tako dugo dok ovaj pije samo pet krigli piva dnevno! Alah, Buda – to su samo projekcije naših želja. Ali pravi Bog? Bez Isusa ne možemo znati ništa o Bogu. Isus nam otkriva Boga. Bog je sišao k nama u osobi Isusa Krista.

Pojasnit ću to pomoću jedne slike. Zamislite neprovidni zid magle. Iza toga zida skriven je Bog. Budući da ljudi ne mogu živjeti bez njega, počeli su ga tražiti. Pokušali su se probiti kroz maglu. To su pokušaji raznih religija. Sve su religije, naime, čovjekovo traganje za Bogom i svima je zajedničko jedno: sve su se izgubile u magli i nisu bile kadre pronaći Boga.

Bog je skriveni Bog. To je vrlo dobro razumio čovjek po imenu Izaija kada je iz dubine srca kriknuo: “Gospodine, ne možemo doći k tebi. O, da razdriješ nebesa i siđeš k nama!” I, zamislite, Bog je čuo taj krik! Prodro je kroz gustu maglu i došao k nama – u osobi Isusa Krista! Bog nam je došao onoga dana kada su anđeli pjevali nad betlehemskim poljanama: “Danas vam se rodio Spasitelj! Slava Bogu na visini!” A sada nam Isus govori: “Tko vidi mene, vidio je Oca!” Bez Isusa nisam znao ništa o

Bogu. On je jedina osoba od koje mogu primiti pouzdanu spoznaju Boga! I kako onda netko može reći: "Ja mogu i bez Isusa!"?

Imam vam toliko toga za reći, ali morat ću mnogo toga izostaviti. Želim vam mnogo toga reći o Isusu. Mogu vam navesti samo najvažnije odgovore na pitanje zašto je Isus važan.

Isus je spasonosna ljubav Božja

Jednom me intervjuirao neki novinar. Upitao me: "Zbog čega održavate ovakve sastanke?" Odgovorih mu: "To činim zbog toga jer se bojim da ljudi ne odu u pakao." Na to se on nasmije i reče mi: "Takvo mjesto ne postoji!" Ja mu odvratih: "To vi kažete! Za sto ćete godina znati jeste li u pravu bili vi ili Božja riječ, Biblija. Recite mi", nastavih, "jeste li ikada osjetili strah od Boga?" – "Ne!" odgovori on. "Dragog se Boga nitko ne treba bojati!" Tada sam mu objasnio: "Čak i onaj s površnim znanjem o Bogu mora znati da ne postoji ništa strašnije no što je on – svet i pravedan Bog, Sudac naših grijeha. Mislite li da će on jednostavno prijeći preko vaših grijeha? Vi ga nazivate 'dragim Bogom', no Biblija ne govori tako. Biblija za njega kaže: 'Strašno je upasti u ruke živoga Boga.'"

Jeste li se ikad uplašili pred Bogom? Ako niste, tada niste još ni počeli uvidati strahovitu stvarnost Božje svetosti i užasnu stvarnost svojega grijeha. Ali kad se počnete bojati Boga, upitat ćete se: "Kako mogu opstati pred Bogom?" Osobno vjerujem da je najveća glupost našeg doba to što se više ne bojimo Božjeg gnjeva. Kad neki narod prestane ozbiljno shvaćati živoga Boga i njegov gnjev protiv grijeha, to je znak zastrašujućeg otvrdnuća.

Profesor Karl Heim jednom mi je prigodom pripovijedao o svom boravku u Pekingu. Ondje su ga odveli na neko brdo na čijem je vrhu stajao oltar koji su nazivali "nebeskim oltarom". Objasnili su mu da se u takozvanoj "noći pomirenja" to brdo ispuni stotinama tisuća ljudi koji nose svjetiljke. Tada bi se

popeo i car – u to je doba Kinom još vladao car – te prinio žrtvu pomirnicu za svoj narod. I dok mi je to objašnjavao, reče: “Ti su pogani znali što je gnjev Božji i da se čovjek treba pomiriti s Bogom.”

Nasuprot tome, obrazovani Europljanin misli kako može govoriti o “dragome” Bogu i da će Bog biti zadovoljan njime tako dugo dok plaća crkveni porez!

Počnimo se radije ponovno bojati Boga! Svi smo mi sagriješili! Vi niste? Ne zavaravajte se, svakako jeste!

Jednom kad se ponovno naučimo bojati Boga, zapitat ćemo se: “Kako izbjeći Božji gnjev? Tko će nas spasiti?” Tek kad počnemo postavljati ta pitanja, otvorit će nam se oči i razumjet ćemo da je Isus oslobađajuća ljubav Božja! “Bog želi da se svi ljudi spase”, kaže Biblija, ali on ne može biti nepravedan. Bog ne može grijeh ostaviti nekažnjenim. I to je razlog zbog čega je dao svoga Sina – za spasenje i pomirenje.

Pođite u mislima sa mnom do Jeruzalema. Izvan grada nalazi se brdo na kojem su se okupile tisuće ljudi. Visoko nad glavama puka uzdignuta su tri križa. Čovjek na lijevom križu je poput nas – grešnik. Na desnom također. Ali pogledajte čovjeka u sredini. Vidite li ga? Eno, onog čovjeka s krunom od trnja na glavi? Sina živoga Boga! “*O glavo krunisana kojoj se rugo’ svijet. / O glavo puna rana, a na njoj trnov splet. / O čelo s kog’ je teko’ u muci krvav znoj, / ja te se sada sjećam i teških rana broj.*” Zbog čega je pribijen na križ? Križ je oltar, žrtvenik Božji, a Isus je “Jaganjac Božji koji oduzima grijeha svijeta” i izmiruje nas s Bogom.

Vidite, tako dugo dok ne pronađete Isusa, ostajete pod Božjim gnjevom pa makar to poricali. Samo oni koji dolaze k Isusu mogu biti u miru s Bogom jer “na njega pade kazna – radi našeg mira.”

Prikazat ću vam to jednostavnim primjerom. U Prvom svjetskom ratu bio sam topnik. Topovi su nam sa strane bili zaštićeni metalnim štitnicima. Jednom smo ostali na prvoj crti bojišta bez zaštite pješništva i napali su nas tenkovi. Meci

neprijateljskog pješaštva poput tuče su udarali po štitnicima. Nasreću, štitnici bijahu dovoljno jaki te smo ostali netaknuti. U tom sam trenutku pomislio: “Da sada ispružim ruku izvan štitnika, meci bi je odmah rastrgnuli i bio bih izgubljen, zacijelo bih iskrvario. Ali ovdje iza štitnika sam siguran!”

To je upravo ono što je Isus postao meni. Dobro znam da bih bez Isusa bio uništen na Božjem sudu. Osim toga, bez Isusa ne bih nikada mogao dobiti mir u srcu – bez obzira što činio. Bez Isusa ne mogu umrijeti bez smrtnoga straha pred onim što me čeka. Bez Isusa idem ravno u vječnu propast. Vječna smrt nedvojbeno postoji – pričekajte i vidjet ćete! Ali kada stojim u zaklonu Isusova križa, zaštićen sam kao i onda iza čeličnog štitnika. Sa sigurnošću znam da je on moj Otkupitelj! Moj Spasitelj! Da, Isus je spasonosna ljubav Božja!

Jeste li već čuli ove riječi: “Bog želi da se svi ljudi spase.” Zato je i dao svoga Sina – za spasenje, za otkupljenje. Dao ga je i za vas!

Nemajte mira sve dok ne dobijete taj Božji mir – sve dok ne budete spašeni!

Zašto Isus?

Isus jedini može riješiti naš najveći životni problem

Znate li koji je najveći problem našeg života? Stariji, naravno, odmah pomisle na žuč, bubrege ili nešto od čega upravo boluju. Kakvi problemi! Kod mladih je to “dečko” ili “djevojka”. Svatko ima nekakve svoje probleme. No, vjerujte mi, najveći naš problem u životu jest naša krivnja pred Bogom.

Mnogo sam godina radio s mladima pa sam uvijek tražio nove slike kako bih im lakše objasnio tu istinu. Jednu bih htio upotrijebiti i ovdje. Svojim bih slušateljima rekao: “Zamislite da od rođenja nosimo željezni prsten oko vrata. Svaki put kada sagriješim, na nj biva zavarena jedna karika. Imao sam prljave misli – jedna karika. Bio sam zločest majci – jedna karika. Loše sam govorio o drugima – još jedna karika. Proveo sam

dan bez molitve i ponašao se kao da Boga nema – još jedna. Bio sam nepošten, lagao sam – još jedna karika...”

Sada pokušajte zamisliti duljinu lanca koji vučemo za sobom! To je lanac naše krivnje. Taj lanac, naravno, ne možemo vidjeti, ali takva je stvarnost naše krivnje pred Bogom. Naša je krivnja golema i mi je vučemo za sobom ma gdje išli. Često sam se pitao zašto ljudi nisu sretniji i zadovoljniji. Izgleda da imaju sve uvjete da budu sretni, ali jesu li zaista sretni? – Oni to nikako ne mogu biti! Ne mogu jer za sobom vuku teški lanac vlastite krivnje! I nitko im ga ne može skinuti, nijedan župnik, svećenik ili pak anđeo. Ni Bog im ga ne može jednostavno skinuti jer je pravedan – “Čovjek žanje ono što je sam posijao.”

Ali tu je Isus! On je jedini koji može riješiti naš najveći životni problem. On je umro za moje grijehе. Svojim je životom platio za njih. Zato je sposoban skinuti lanac krivnje s mene. On je jedini koji to može!

Iz vlastita iskustva mogu reći da je pravo oslobođenje znati da su ti grijesi oprošteni. Veće oslobođenje čovjek ne može iskusiti u životu. I ne samo da to iskustvo mijenja život, nego i smrt. Vi stariji ćete to dobro razumjeti: jedno je umrijeti sa spoznajom da su ti grijesi oprošteni, a drugo otići u vječnost noseći sa sobom svu svoju krivnju. To mora da je užasno!

Znam neke koji su cijelog života govorili: “Ja sam dobar. Ja sam pravedan.” Jednog će dana umrijeti i ostaviti i posljednju prijateljsku ruku da bi otkrili kako lađa njihova života, zahvaćena strujom vječnosti, plovi ususret Bogu. Sa sobom neće moći ponijeti ništa: ni “kućicu”, ni bankovni račun, ni štednu knjižicu – samo svoju krivnju. Eto, tako će se čovjek pojaviti pred Bogom. Užasno! No takva je ljudska smrt. I kada kažu: “Pa tako svi umiru!” – onda svi i umiru tako! Ali vi ne trebate umrijeti tako! Isus vam nudi oproštenje grijehа! To je najveće oslobođenje što postoji.

Bilo mi je osamnaest godina kad sam iskusio oproštenje grijehа. Moj se lanac krivnje prekinuo i otpao. Tada se

dogodilo ono što kaže pjesma: "...izgubljen grešnik bio sam, sad spašen sam i ja... Sad srce moje sretno je i ne plaši se već. Od straha oslobodi me, milosti Božje Riječ." Želja mi je da i vi iskusite Božje oprostjenje. Približite se Isusu! Učinite to još danas! On vas očekuje. Recite mu: "Gospodine, moj je život iskvaren i ispunjen grijehom. Uvijek sam to izbjegavao priznati i sebe prikazivao u najboljem svjetlu. Sada donosim pred tebe sve svoje grijehe. Želim vjerovati da tvoja krv može isprati svu moju krivnju." Oprostjenje grijeha je nešto divno. Ne oklijevajte!

U sedamnaestom stoljeću živio je u Engleskoj čovjek imenom John Bunyan. Zbog svoje vjere proveo je mnoge godine u zatvoru. Neke se stvari nikad ne mijenjaju! Nakon riječi Božje, zatvor je nešto najstalnije na svijetu. U zatvoru je Bunyan napisao izvrsnu knjigu koja se i danas rado čita. U njoj je život kršćanina prikazao kao opasno putovanje puno pustolovina. Knjiga, naime, govori o čovjeku koji je živio u gradu zvanu Propast. Odjednom ga obuze nemir pa reče: "Ovdje ništa ne valja. Nemam mir u duši. Nesretan sam. Moram odati!" Svoj je nemir podijelio sa ženom koja mu odgovori: "Malo si napet, treba ti odmor." To mu nije nimalo pomoglo, nemir je ostao. Jednoga dana konačno zaključi: "Nema mi druge, moram napustiti ovaj grad!" – i pobježe. Nakon nekoliko koraka postao je svjestan kako mu je na leđima pričvršćen velik teret. Htio ga se riješiti, ali nije mogao. Što je dalje odmicao, teret je bio sve teži. Naposljetku je već jedva hodao. S velikim se naporom popeo planinskim putom. Teret je postao nepodnošljiv. Odjednom se, zamaknuvši iza zavoja, nađe pred križem. Već na izmaku snaga, sruši se u podnožju križa, čvrsto ga obujmi rukama i podiže pogled na raspetog Isusa. Istog trenu osjeti kako mu se teret odvojio s leđa i uz buku i lomljavu otkotrljao u provaliju.

Ova priča krasno prikazuje ono što čovjek doživljava kad se približi križu Isusa Krista. To opisuje i ova pjesma: "*Kod križa Kristova zora me obasja, / slijep bijah ali sada, gle, vidim ja. / Kad u život svoj Isusa primam, / hosana, tada blažen mir imam.*"

Ja imam oprostjenje grijeha jer je moj Spasitelj platio umjesto mene. S mene je skinut lanac krivnje. Mog tereta više nema. Nitko osim Isusa ne može dati takav dar – oprostjenje svih naših grijeha.

Zašto Isus? Moram vam reći još jedan razlog zašto vjerujem u Isusa.

Isus je dobri Pastir

Vjerojatno ste već iskusili kako je grozno biti sam i kako je život tada prazan. U svojoj ste osamljenosti shvatili: “Nešto u mom životu nedostaje. Ali što?” Reći ću vam što: nedostaje vam živi Spasitelj!

Upravo sam objasnio da je Isus umro na križu kako bi platio za naše grijeha. Čujte ovaj biblijski redak: “Na njemu je bila kazna radi našega grijeha.” Mrtvog su ga skinuli s križa i položili u grob isklesan u stijeni. Na otvor groba postavili su golem kamen. Da bi bili potpuno sigurni, rimski je upravitelj naredio da se grob zapečati, a pred ulaz postavi straža. Pretpostavljam da neki od stražara bijahu prekaljeni ratnici koji su se borili po svim zemljama ondašnjeg poznatog svijeta: Galiji (današnjoj Francuskoj), Germaniji (današnjoj Njemačkoj), Aziji i Africi. Tijela su im vjerojatno bila nagrđena od rana zadobivenih u borbama. U osvit trećeg dana po Isusovoj smrti stajahu pred grobnicom sa štitovima na rukama, kopljima u desnicama i kacigama na glavama. U rimskog se legionara zaista moglo pouzdati kad je bio na straži! No Biblija kaže: “...anđeo Gospodinov siđe s neba, pristupi te odmaknu kamen.” – I Isus izađe iz groba! To je bilo tako zastrašujuće da su stražari popadali po zemlji kao mrtvi.

Nakon nekoliko sati susreo je Isus siromašnu djevojku. Za nju Biblija kaže da je ranije bila opsjednuta sa sedam demona koje je Isus istjerao iz nje. To je jutro bila sva u suzama. Isus joj pride, no ona se, kad ga ugleda, ne sruši od straha. Upravo obrnuto: njezina se tuga pretvori u radost i ona, prepoznavši

uskrslug Gospodina, uskliknu: "Gospodaru!" Utješila se jer je znala: "Isus je dobri Pastir; živ je i tu je sa mnom!"

Vidite, zbog toga želim imati Isusa. Trebam nekoga tko će me uzeti za ruku! Mene je život bacio u tamne dubine. Zbog svoje sam vjere proveo mnogo vremena u nacističkim zatvorima. Bilo je trenutaka kada sam mislio: "Preostaje mi još samo korak do mračnog kraljevstva ludila, odakle se ne može natrag." Tada bi mi prišao Isus i opet bi sve bilo dobro. To vam mogu osobno potvrditi.

U zatvoru sam proveo jednu noć kada je izgledalo da se otvorio sam pakao. Tog su dana nacisti doveli ljude koje su vodili u koncentracijski logor. Ljude bez ikakve nade, dijelom kriminalce, dijelom nevine ljude – Židove. Te su noći, sjećam se dobro, bila je subota, srca tih ljudi bila ispunjena dubokim očajem. Odjednom su svi počeli urlati iz svega glasa. Ne možete zamisliti taj prizor. Cijela je zgrada bila puna očajnika koji su jaukali i lupali po zidovima i vratima ćelija. Stražari su bili nervozni i pucali pištoljima u strop te trčali od ćelije do ćelije udarajući lijevo i desno koga su stigli. Ja sam sjedio u svojoj ćeliji i mislio: "Ovako će jamačno biti u paklu." Kako je neopisiv bio taj prizor. U tom mi trenu nadode misao: "Isus! On je ovdje!" – Govorim vam ono što sam doživio u tome trenutku. Tada tiho, sasvim tiho, zazvah ondje u svojoj ćeliji: "Isuse! Isuse! Isuse!" – Za tri minute sve je utihnulo. Razumijete li? Zazvao sam ga. To nijedan čovjek nije mogao čuti, samo on – i demoni su morali odstupiti! Tada, iako je bilo strogo zabranjeno, glasno zapjevah: "Isuse, prijatelju moj, melem srca mog; Isuse, ukras si moj. O, kako dugo srce moje za tobom će čeznuti..." Svi su uhićenici mogli čuti pjesmu. Stražari nisu rekli ni riječ što glasno pjevam. "...Od oluje se mogu uzdrmati i temelji svijeta, kraj mene Isus je moj!" – Dragi prijatelji, ondje sam osjetio što znači imati živog Spasitelja.

Jednom ćemo svi morati, tà govorio sam već o tome, proći kroz veliku nevolju, kroz gorko iskustvo smrti. Jednom mi je netko pristupio s riječima: "Vi župnici uvijek plašite ljude pričama o smrti!" Ja mu na to odgovorih: "Time zaista ne trebam

nikoga plašiti, toga se svi bojimo!” No kakvo će olakšanje biti kada tamo, u trenutku smrti, budemo mogli prihvatiti ruku Dobroga Pastira! Govore mi, i to je istina, da se “...čovjek današnjice manje boji umrijeti negoli živjeti. Život je grozan, gori od smrti!” Ali, dragi prijatelji, postoji nešto bolje – život sa Spasiteljem!

Moram vam ispričati još jednu priču koju često ponavljam. Nevjerojatna je, ali istinita. U Essenu sam upoznao nekog industrijalca, jednog od onih darežljivih. “Velečasni”, reče mi, “dobro je što djecu učite dobru. Evo vam ček na sto maraka za vaš rad.” Kad sam ga upitao kako on stoji s vjerom, hitro mi je odgovorio: “Pustite to, velečasni, imam ja svoj svjetonazor...” Razumijete li to? Bio je to dobar čovjek, ali udaljen od Boga kao Mjesec od Sirijusa.

Nedugo nakon tog susreta vjenčavao sam jedan mladi par. To ponekad i nije baš ugodno u našim velikim, praznim crkvenim zgradama. Uđoše mladenci s desetak svatova. Sjedili su kao izgubljeni u toj golemoj crkvi. Jedan od svjedoka bio je i moj darežljivi industrijalac. Zaista sam se sažalio na tog čovjeka. Stajao je ondje u elegantnom fraku, s cilindrom u ruci. Jednostavno nije znao kako se ponašati u crkvi. S lica mu se čitalo pitanje: “Trebam li kleknuti ili se prekriziti? Što sada trebam učiniti?” Pokušao sam mu pomoći da se opusti. Uzeh mu cilindar iz ruke i odložih ga sa strane. Tada zapjevismo. On nije imao pojma kako pjesma ide, ali je pokušao pjevati s ostalima. Možete li sebi predložiti tog gospodina? Čovjeka koji se inače tako dobro snalazi u svijetu!

Tada se zbilo nešto neočekivano. Mlada je inače bila pomoćnica u bogoslužjima za djecu pa je tridesetak djevojčica odlučilo pjevati na njezinu vjenčanju. Smještene visoko gore na galeriji, svojim su slatkim glasićima počele pjevati dječje pjesme: “Isusova sam ovčica, radujem se uvijek tom, Pastiru mom ljubljenom...” Svrnuo sam pogled na svog prijatelja i začudio se: “Što je tom čovjeku? Je li bolestan?” Tresući se sagnuo je glavu i prekrio lice rukama. Prva mi je pomisao bila: “Nešto mu se dogodilo! Moram hitno pozvati liječnika!” No

tada sam shvatio da on nezaustavljivo plače. "...Pastiru mom ljubljennom, koji me krijepi", pjevale su dalje djevojčice, "koji me ljubi, koji me zna i mojim me imenom zove. Pod njegovom palicom blagom ja izlazim i ulazim, i neizrecivo slatku pašu nalazim..." Sjedio je ondje taj čovjek, veliki industrijalac – i plakao! Odjednom sam shvatio što se dogodilo u praznoj crkvi. Taj čovjek je, zacijelo, sam sebi rekao: "Ova djeca imaju nešto što ja nemam: Dobroga Pastira. Ja sam samo jadan i izgubljen čovjek!"

Ni vi, bili muško ili žensko, nećete daleko stići u životu ako zajedno s tom djecom ne možete reći: "Radujem se što pripadam stadi Isusa Krista i imam Dobroga Pastira." Bez njega dalje ne možete! Zašto vjerujem u Isusa? Zato što je on Dobri Pastir, moj najbolji prijatelj i živi Spasitelj.

Zašto Isus? Na kraju vam želim reći još jedno:

Isus je Knez života

Prije mnogo godina organizirao sam kamp za mladež u Böhmerwaldu. Po svršetku kampa, kad je mladež otišla, morao sam ostati još jedan dan i pričekati auto koji će poslati po mene. Noć sam proveo u lovačkom dvorcu koji je nekoć pripadao nekom kralju. U to je doba ondje stanovao samo šumar. Zgrada je bila u poluruševnom stanju. U njoj nije bilo čak ni struje, ali je imala vrlo veliku dnevnu sobu s kaminom. Kad je naložio vatru u kaminu, šumar mi pruži svjetiljku i zaželi laku noć. Vani je bjesnila oluja, a kroz krošnje jelki oko kuće lijevala je kiša: pravo vrijeme i mjesto za dobar krimić.

Upravo te noći nisam imao kod sebe ništa za čitanje. Tada na rubu kamina pronađoh nekakvu knjižicu. Polako sam je počeo listati pod treptavim svjetlom petrolejke. Mislim da nešto groznije nikada nisam čitao! Na njezinim je stranicama neki liječnik izlijevao svoj gnjev protiv smrti. Stranicu za stranicu nizali su se ovakvi odjeljci: "O, smrti, neprijatelju ljudskoga roda! Tjedan sam se dana mučio iz tvojih kandži iščupati jedan ljudski život i kad sam već pomislio da sam ga

spasio, stala si kraj njegove postelje i otela mi ga s prezrivosmijehom – i sav moj trud bijaše uzaludan. Ja mogu izliječiti čovjeka, ali znam da je sve uzalud – uvijek dolaziš ti sa svojom šakom od kostiju! O, smrti, ti varalice, neprijatelju!”

I dalje je tako na svakoj stranici davao oduška svojoj mržnji prema smrti. Tada sam naišao na najgori odjeljak: “O, smrti, kraju svega!” i doslovce je nastavio ovim riječima: “O, prokleta! Kad bi zaista bila kraj svemu! Kada te pogledam, pretvaraš se u znak pitanja. Tada se pitam je li smrt zaista kraj? – A što ako nije?”

To je to! No ja vam mogu reći da sa smrću nije svemu kraj! Isus koji najbolje zna sve o tome, rekao je: “Širok je put što u propast vodi, a uzak je put koji vodi u život.” Na nama je da, dok smo još na zemlji, donesemo ispravnu odluku. Zato se radujem jer imam Spasitelja koji mi daje život – ovdje i sada. Imam Spasitelja koji jest život i koji vodi u život. To je razlog zbog kojeg ovu poruku volim govoriti drugima.

Za Prvog svjetskog rata tjednima sam bio kod Verduna gdje se tada vodila jedna od najvećih bitaka. Između rovova ležale su hrpe leševa. Kasnije se cijelog života nisam mogao osloboditi tog užasnog zadaha raspadajućih leševa. I svaki put kad vidim spomenik s natpisom: “Pali za domovinu”, osjetim taj zadah Verduna, smrad mrtvih tijela. I kad pomislim da za sto godina više neće biti nikoga od nas, zagušuje me taj isti, užasni miris smrti. Osjećate li ga i vi?

Ipak, u tom smrtnom svijetu postoji netko tko je uskrsnuo od mrtvih! On je rekao: “Ja živim i vi ćete živjeti! Vjerujte u mene! Dođite k meni! Pokajte se! Postanite moji! Povest ću vas u život!” Nije li to čudesno? Kako živjeti u tom svijetu smrti bez Spasitelja koji jest život i koji vodi u vječni život?

Ovih sam dana čitao jedno staro pismo koje je profesor Karl Heim dao tiskati. To je pismo nekog vojnika, kršćanina, koji je poginuo u Rusiji za vrijeme Drugog svjetskog rata. U tom pismu piše otprilike ovako: “Ovdje je jezivo! Kad Rusi zapucaju ‘Staljinovim orguljama’ (*kaćuše*, lanseri protupješačkih raketa.

Op. prev.), sve nas obuzme panika. I ta hladnoća! Taj snijeg! Jezivo! – Ali ja se ne bojim! Bit će prekrasno kad poginem: u trenutku ću ući u blaženstvo. Prestat će muka i ja ću vidjeti moga Gospodina licem u lice. Utonut ću u njegov sjaj... Ne, neće mi biti žao ako ovdje poginem!” To mu se i dogodilo nedugo nakon što je napisao to pismo. Čitajući ga, pomislih: “Kako je veličanstveno to što se jedan mladić više ne boji smrti samo zato što poznaje Isusa!”

Da, Isus je Knez života. On svojim daje nepokolebljivu nadu u vječni život!

U doba Tridesetogodišnjeg rata napisao je Paul Gerhardt ove stihove: *“Svoj ću život samo pronijeti kroz ovaj svijet, / al’ u tom neprijateljskom šatoru ne mislim živjet. / Putovima svojim putujem, u Domovinu što vode, / gdje Otac će tješit me moj.”* Od sveg vam srca želim da i vi možete ovako proputovati kroz ovaj svijet.

Zašto trebam Isusa? Zato jer sve, apsolutno sve, ovisi o tome hoću li ga upoznati!

Što je smisao mog života?

Postavljamo si sljedeća pitanja: Zašto živim? Zašto sam na ovome svijetu? Što je smisao mog života?

Jednoga dana nazvao me u Essenu neki tvorničar. Djelovao je vrlo uznemireno. "Velečasni, dođite odmah k meni!" reče mi. Požurih koliko sam mogao. Dočeka me riječima: "Sin mi se ustrijelio!"... Poznavao sam mladića. Bio je student i imao sve što bi mu srce poželjelo: bio je zdrav, zgođan, mlad i bogat. Već je dugo imao vlastiti auto i nije bio upleten ni u kakve mladalačke nepodopštine. I taj mladi čovjek ispalio je sebi metak u usta! U oproštajnom je pismu napisao: "Ne vidim nikakva smisla nastavljati živjeti. Moj život je bez smisla!" Zaista potresno!

Vidite, pitanje o smislu našeg života od goleme je važnosti. Ono je tako važno zato što raspolažemo samo jednim životom! Jeste li ikada razmišljali o tome što znači imati jedan jedini život?

U osnovnoj školi nisam bio baš dobar u matematici. Moj učitelj jednostavno nije razumio kako dolazim do rezultata. Kada bih napisao zadaću, on bi mi ponekad, pokazavši sasvim otvoreno kako malo cijeni moje umijeće pronalaženja krivih rezultata, iscrtao bilježnicu crvenom tintom. Bilježnica mi je izgledala grozno. Kad bi već bila dobrano crvena, bacio bih je; ponekad dok još nije ni bila dokraja ispisana, i kupio novu, lijepu i čistu. Tako sam mogao ponovno započeti pisati.

Kad bi samo čovjek mogao učiniti tako sa svojim životom! Vjerujte mi da milijuni ljudi, u trenutku kad im smrt pokuca na vrata, pomisle: "O, kad bih mogao još jedanput krenuti otpočetka! Sve bih učinio drugačije!"

Bilježnicu je lako kupiti i početi pisati otpočetka, ali sa životom to nije moguće! Imamo samo jedan život! Kako je

užasno kad ga zaprljamo krivim načinom življenja! Imamo samo jedan život. Ako ga izgubimo, izgubili smo ga za svu vječnost. Shvatite ozbiljno to što vam govorim – radi se o životu i smrti!

Jutros je pokraj hotela u kojem sam odsjeo protutnjalo veliko krdo krava. – “Kako su krave sretne”, pomislih, “uopće ne trebaju razmišljati zbog čega su na svijetu. Tu je sve jasno: moraju davati mlijeko ljudima i na koncu im poslužiti za hranu.” Shvaćate li što mislim? Životinja ne treba razmišljati o smislu života. Po tome se čovjek razlikuje od životinje. Nažalost, mnogi žive i umiru a da se nikada nisu zapitali: “Zbog čega ja, ustvari, živim?” Između takvih ljudi i životinja nema razlike. Udaljenost između čovjeka i životinje vrlo je mala. Čovjeka čini čovjekom to što razmišlja i pita se: “Zašto sam ovdje? Zašto sam čovjek? Zašto živim?”

Površni i nepromišljeni odgovori

Dragi prijatelji, zastrašujuće je koliko je površnih i nepromišljenih odgovora na pitanje: “Zašto živim?” Prije mnogo godina imao sam priliku na jednome mjestu čuti sve te površne i ishitrene odgovore. Bilo je to 1936. godine, dakle u doba Hitlerova Trećeg Reicha. Neki su me studenti iz Münstera zamolili da razgovaram s njima o temi: “Što je svrha mog života?” Otvoreno su mi rekli da ne žele čuti propovijed, nego samo diskutirati o toj temi. “Dobro”, rekoh, “onda počnimo! Što je smisao mog života? Zašto živim?”

S obzirom da se diskusija vodila u vrijeme Trećeg Reicha, kao što sam spomenuo, naravno da je ustao netko i objasnio: “Ja živim zbog svog naroda. To je nešto poput stabla i lista. List je ništa, stablo je sve. Ja postojim zbog svog naroda!” “Lijepo”, odgovorih mu, “a zbog čega postoji stablo, zbog čega postoji narod?” Nastade tišina. To nije znao. Nije znao odgovor na to iskonsko pitanje. Jednostavno ga je zanemario. Tada im rekoh: “Dragi prijatelji, takvim odgovorima vi jednostavno izbjegavate to važno pitanje!”

“Što je smisao mog života? Zbog čega živim?” upitah ponovno. Drugi mladić objasni: “Ja postojim da bih ispunio svoju dužnost!” “Čovječe”, rekoh mu, “pa to je smiješno! Što je moja dužnost? Držim da je moja dužnost propovijedati vam Božju riječ. Mathilde Ludendorff pak misli da je njezina dužnost poricati Božje postojanje. Što je onda dužnost?” Jednom mi neki visoki državni službenik reče: “Velečasni, neka ovo ostane među nama. Od jutra do večeri samo potpisujem dokumente, ali da svi oni izgore, svijet bi i dalje postojao. Žao mi je što sam svoje vrijeme i energiju posvetio takvom besmislenom poslu.” Što je onda dužnost? U doba Trećeg Reicha tisuće esesovaca poubijali su stotine tisuća ljudi. Kad su ih nakon rata doveli na sud, branili su se riječima: “Samo smo izvršavali svoju dužnost. Bilo nam je zapovjeđeno.” Vjerujete li da je čovjekova dužnost ubijati druge ljude? Ja u to ne mogu vjerovati.

I još rekoh studentima: “Što je bit svega? Što je moja dužnost? Tko mi to može reći? Izgleda da smo opet na samom početku.”

Mladići počnu razmišljati. Tada jedan ustane i ponosno reče: “Ja potječem iz stare aristokratske obitelji. Mogu vam nabrojati sve pretke unatrag šesnaest naraštaja. Veliko je moje rodoslovlje! Nije li pokušaj da nastavim graditi tu lozu dovoljno vrijedna životna zadaća i razlog zbog kojeg se isplati živjeti?” Na to sam mu jedino mogao odgovoriti: “Čovječe, kad netko ne zna zbog čega je živjelo proteklih šesnaest naraštaja, bez ikakve je vrijednosti osnivati sedamnaesti!”

Tako je mnogo površnih i nepromišljenih odgovora. U nas se često u novinama mogu pročitati osmrtnice. Iz jedne od njih izdvojio sam ovu groznu izreku: “Samo je rad bio tvoj život, nikada nisi mislio na sebe. Mučiti se za svoju obitelj bila ti je najuzvišenija dužnost.” Je li vam to poznato? Svaki put kad čitam takvo što, uhvatim se za glavu i pomislim: “Pa to je osmrtnica za konja!” Nije li tako? Konj mora samo raditi. Ne vjerujem da je bit čovjekova postojanja samo rad. To bi zaista bilo bijedno. Ako bi jedini cilj našeg života bio: “Samo je rad bio tvoj život”, tada bi bilo najbolje oduzeti si život već

u desetoj godini života. To je užasno! Ne, ni to nije smisao našeg života.

Jedan mi drugi student tada reče: “Vidite, ja ću postati liječnik. Neće li to što ću moći spasiti ljudski život biti vrijedno življenja?” “To je lijepo”, prihvatih, “ali ako ne znate zbog čega čovjek živi, tada je besmisleno pokušavati spasiti mu život. Tada mu je bolje dati injekciju od koje će umrijeti.” Nemojte me krivo shvatiti, ja nisam rekao da ljudima treba davati smrtonosne injekcije. Ono što mislim jest da odgovor koji je dao student medicine nije stvarno rješenje našeg problema – pitanja o smislu života.

Okružen tim studentima bio sam potresen spoznajom kako učenici ljudi i danas žive ne znajući zbog čega su, u stvari, na svijetu. Možda ćete se i vi, kao i oni, malo ljutiti na moj način govora. Ja bih, naravno, mogao rabiti ugladenije izraze i mnogo stranih i učenih riječi, ali vi biste zacijelo zaspali nakon pola sata. A budući da se toga strašno bojim, nastaviti ću radije govoriti ovako kako govore prosječni ljudi. U redu?

Vidite, kad prođete kroz ono što smo mi tada prolazili u Njemačkoj, nije ni čudo da na takva pitanja dobijete odgovor kakav sam ja dobio od tih studenata u Münsteru: “Život uopće nema dublji smisao. Čista je slučajnost što sam se rodio. Nema u tome nikakva smisla. Najbolje je učiniti jedno: uživati život koliko god je to moguće.”

To je vjerojatno najveće iskušenje kroz koje mora proći čovjek koji počinje razmišljati o smislu života: “Moj je život apsurdan. Bez ikakva je smisla. Da se moji roditelji nisu uzeli, ne bih bio ni začet ni rođen. Čista je slučajnost što postojim. U osnovi, moj je život potpuno lišen smisla.” I ako takav čovjek ima težak život, u tom je trenutku jako blizu samoubojstvu. “Čemu živjeti kad je sve samo slučajnost i besmisao? Bolje je ubiti se!” Jeste li znali da u Zapadnoj Njemačkoj više ljudi oduzme sebi život, nego što ih strada u prometnim nesrećama? Zna li da su pedeset posto samoubojica ljudi mlađi od trideset godina? To je potresno svjedočanstvo našeg doba: ne vidimo više smisao života!

Često sam razgovarao s ljudima koji bi mi rekli: “Život je tako besmislen. Odbacit ću ga. Potrošit ću ga u užicima ili pak počiniti samoubojstvo.” Ja bih tada upitao: “Ali što ako život ima smisla? Ako zaista postoji smisao, a vi proživite kao da ga nema? Što će onda, na kraju svega, biti s vama?”

U Bibliji postoji jedan redak koji bi nas trebao ispuniti strahom. On glasi: “Ljudima je određeno samo jedanput umrijeti – potom dolazi sud!” Čovjek mora znati taj biblijski redak da bi se ozbiljno zapitao: “Zašto živim?” Ne možemo jednostavno umrijeti i doći na sud Božji ako smo zanemarili smisao svog života! Je li pitanje sada jasnije? Onda možemo korak dalje.

Tko nam može dati odgovor?

Tko nam na cijelom svijetu može odgovoriti na pitanje: “Zašto živim?” – Tko? Crkva? Ne! Svećenik? Ne! On je u istom položaju kao i mi. Znanstvenici? Filozofi? Ni oni nam ne mogu dati odgovor na pitanje: “Zašto živim?” Ne postoji nitko drugi tko bi nam mogao reći zašto živimo osim onoga koji nas je stvorio, a to je Bog!

Upotrijebit ću jednu pomalo smiješnu ilustraciju. Jednoga dana ulazim u prostoriju u kojoj neki mladić prtlja nešto sa žicama i žaruljicama. “Čovječe”, upitah ga, “kakav to paklenski stroj izrađuješ? Što će to biti?” On mi je, naravno, objasnio, no moram priznati da baš ništa nisam razumio. U sebi sam pomislio: “Nitko ne može shvatiti što će to biti, samo onaj tko to izrađuje može reći što će biti i čemu će služiti.”

Tako je i s našim životom. Samo onaj koji nas je stvorio može reći zašto nas je stvorio. To znači da odgovor na pitanje: “Zašto živim?” možemo dobiti samo otkrivenjem – Bog nam ga mora reći! Da već nisam marljivi proučavatelj Biblije, samo bi me to pitanje potaknulo na čitanje. Nalazim da je nepodnošljivo ne znati zašto sam na ovom prokletom svijetu. Čini li vam se izraz “prokleti svijet” malo pretjeranim? On se nalazi u Bibliji. Kad biste mogli provesti samo pola godine sa župnikom iz velikog grada, znali biste što mislim kad tvrdim da je svijet

pod užasnim prokletstvom. Da nisam dobio odgovor kroz Božje otkrivenje, ne bih mogao izdržati u ovome svijetu.

Bog nam u Bibliji odgovara na pitanje o smislu života. To je razlog zbog kojeg je Biblija tako nevjerovatno važna. Znam neke koji, praveći se važnima, govore: "Ja ne čitam Bibliju!" Na to im mogu odgovoriti samo jedno: "Tada vam sa svom sigurnošću mogu reći da još nikada niste razmišljali o pitanju: 'Zašto živim?'" No glupost je strašno raširena bolest. Da je prate bolovi, čitav bi svijet odzvanjao bolnim jaucima! U jednoj ću vam rečenici sažeti što naučava Biblija: Bog nas je stvorio da mu budemo djeca!

Kao što se otac želi "vidjeti" u svome sinu, tako je i Bog stvorio ljude da mu se "suobličuju". Bog želi da budemo njegova djeca – djeca koja s njim razgovaraju i s kojima on može razgovarati; djeca koja ga vole i koju on voli. Molite li se ikada? Kako se osjeća otac s kojim sin godinama ne progovori ni riječi? Čovjek koji se ne moli, ne razgovara sa svojim nebeskim Ocem! Bog želi da budemo njegova ljubljena djeca koja s njime razgovaraju i ljube ga. To je svrha našeg postojanja! Pritom ne mislim na crkvu, dogme, religiju ni na bilo što drugo. Ja govorim o živome Bogu. O Bogu koji vas je stvorio da budete njegovo dijete! Jeste li njegovo dijete?

Podimo korak dalje: mi trebamo biti djeca Božja, ali po naravi to nismo. Na samom početku Biblije piše da je Bog stvorio čovjeka "na svoju sliku" – po svom obličju. Dalje nastavlja Biblija s opisom velike katastrofe. Čovjek je bio stvoren kao potpuno slobodno biće i kao takav se pobunio protiv Boga! Uzeo je "zabranjeno voće", što je značilo: "Želim biti neovisan! Mogu živjeti i bez Boga!" – Shvaćate li to? Adam nikada nije sumnjao u Božje postojanje. On se samo htio riješiti Boga: "Živjet ću onako kako ja hoću!"

Moram vam ispriповjediti jedan svoj susret. Nedavno me neki čovjek kojeg sam sreo na ulici zapitao: "Velečasni Busch, vi uvijek govorite o Bogu, no ja ga ne vidim. Recite mi kako mogu pronaći Boga?" Odgovorih mu: "Dobro me poslušajte!

Zamislite da postoji uređaj s pomoću kojeg je moguće kretati se kroz vrijeme, prevaljujući tisuće godina u prošlost ili budućnost. S pomoću tog vremeplova mogu se vratiti na sâm početak povijesti čovječanstva. Jedne večeri tako pođoh u šetnju Edenskim vrtom. Je li vam poznata pripovijest o čovjekovu Padu? I tako, tamo kraj jednog grma sretoh Adama – prvog čovjeka. ‘Dobra večer, Adame!’ pozdravih ga. ‘Dobra večer, velečasni Busch!’ odzdravi mi on. – ‘Čudiš se što me vidiš?’ upitah ga i objasnih mu kako sam stigao u Eden. ‘Izgledaš mi zamišljen’, reče Adam potom, ‘što te muči?’ ‘Znaš’, odgovorih mu, ‘upravo razmišljam o pitanju koje mi je postavio jedan čovjek, a to je: Kako mogu pronaći Boga?’ Čuvši to, Adam se glasno nasmija i objasni mi: ‘Uopće nije problem pronaći Boga! On je ovdje! Budite iskreni, velečasni Busch, ono što vas zaokuplja ustvari je pitanje kako se Boga riješiti. Problem je u tome što ga se nije moguće riješiti!’”

Je li Adam u pravu? Bog je ovdje! Čovjek ga može pronaći, ali ga ne želi! Kad se malo osvrnem na povijest ljudske misli, vidim što smo sve poduzimali u posljednja tri stoljeća ne bismo li se oslobodili Boga – ali nismo uspjeli! Dragi prijatelji, svi vi u načelu vjerujete da Bog postoji, ali mu ne pripadate! Činite ono što i većina ljudi – zamrznuli ste to pitanje. Oni ne poriču njegovo postojanje, ali mu ni ne pripadaju! Nisu Božji neprijatelji, ali mu nisu ni prijatelji. I tako ostavlja čovjek neriješenim najveći problem svog života.

Neki je švicarski liječnik u svojoj knjizi napisao da čovjek koji ne rješava velika životna pitanja sâm postaje duševna rana, trauma. I govori: “Mi zapadnjaci bolujemo zbog Boga. Ne poričemo ga, ali mu ni ne pripadamo. Da, ne želimo ga. Stoga smo i bolesni – zbog Boga.” – I ja dijelim to mišljenje.

Neki govore: “Suvremenog čovjeka ne zanima Bog!” Na to mogu jedino odgovoriti: “Onda se suvremenom čovjeku loše piše!” I ja sam suvremen čovjek, ali se zanimam za Boga – i ne smatram se baš zastarjelim. Ali kad se čovjek današnjice ne zanima ozbiljno za svoje spasenje, tada je to zaista loše!

Opet ću se poslužiti jednostavnom slikom. Zamislite mladog kuharskog učenika. Jednoga dana glavni kuhar izjavi: "Njega kuhanje uopće ne zanima!" "Pa što ga onda zanima?" upitah. "Pop-glazba i djevojke", odgovori njegov šef. "Trebali biste se i vi spustiti na njegovu razinu", reko mu, "pa odsad razgovarati s njime samo o pločama i djevojkama." "Ne, ne", nastavi šef, "ako momka ne privlači kuhanje, tada je izabrao pogrešno zanimanje!"

Naš je poziv biti djeca Božja. Ako se suvremeni čovjek ne bavi mišlju kako postati dijete Božje, pogriješio je u odabiru zanimanja. Pod takvim je okolnostima beskorisno raspravljati s njime o svemu mogućem i nemogućem što njega slučajno zanima. Ono što mu se mora reći jest: "Postat ćeš pravim čovjekom tek kada postaneš dijete živoga Boga!"

Božji odgovor na najvažnije pitanje

Ponavljam: mi po naravi nismo djeca Božja – ali smo na svijetu zato da to postanemo! Zbog toga nam se za života mora nešto dogoditi. Svrha ovog poglavlja nije da vas malo zabavi, nego da pomogne vama koji tražite smisao života.

Dakle, mi nismo djeca Božja: ne ljubimo Boga, kršimo njegove zapovijedi, baš nas briga za njega, ne molimo se – osim u nevolji, tek tada ga se sjetimo. Zato je najvažnije pitanje našeg života: "Kako postati djetetom živoga Boga?" Sada bih vam najradije dao papir i olovku i rekao: "Napišite kako se, po vašem mišljenju, postaje djetetom Božjim!" Netko bi napisao: "Tako da budem dobar!" Drugi pak: "Tako da vjerujem u Boga!" Ali sve to nije dovoljno! Pitanje "Kako da postanem dijete živoga Boga?" ostalo je neodgovoreno.

Odgovor na to najvažnije pitanje mogu dobiti jedino kroz otkrivenje ili objavu. To znači da mi sâm Bog mora reći kako da postanem njegovim djetetom. Nema svećenika koji bi mi to mogao reći; jedino Biblija daje sasvim jasan odgovor koji glasi: Samo po Isusu! Kada dolazim k Isusu, srce mi brže kuca,

ubrza mi se puls; tada sam na cilju svog života. Da, želim li postati dijete Božje, to mogu jedino po Isusu!

U Bibliji postoji redak koji, preveo li se doslovce s izvornog jezika, glasi otprilike ovako: “Isus je došao iz Božjeg svijeta u ovaj naš svijet.” Danas često čujemo tvrdnje da Biblija sadrži zastarjelo i prevladano shvaćanje stvarnosti. Kao ono: gore je nebo, dolje je zemlja. To je glupost! Biblija to ne naučava. Ona o Bogu govori ovako: “Okružuješ me sa svih strana.” To je nešto sasvim drugo. To znači da bi, makar se skrio i pod zemlju, Bog bio i ondje. Biblija naučava ono što mi danas nazivamo “višedimenzionalnim shvaćanjem svijeta”. Živimo u trodimenzionalnom svijetu u kojem postoje duljina, visina i širina, ali osim njih postoji još dimenzijâ. Bog prebiva upravo u jednoj drugoj dimenziji. On je vrlo blizu – nadohvat ruke. On hoda s vama! On vas je vidio na vašim bezbožnim putovima... Ali mi nikako ne možemo probiti “zid” koji nas odvaja od te Božje dimenzije. Samo Bog to može. On je to i učinio i došao k nama u osobi Isusa Krista!

Novi zavjet govori o Isusu: “K svojima dođe”, – ta sav svijet njemu pripada! – “ali ga njegovi ne primiše.” To je povijest evanđelja sve do danas. Isus je došao, a čovjek mu je zalupio vrata: “K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše.” Time je, u stvari, morao nastupiti kraj Božjem odnosu s ljudima, ali, hvala Bogu, to nije kraj priče. Sveto pismo nastavlja: “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.” Dakle, primajući Isusa čovjek postaje dijete Božje jer samo “onima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja”.

Za Prvog svjetskog rata bio sam mladi časnik i živio daleko od Boga. No tada mi se dogodilo da sam otkrio tu istinu i predao svoj život Isusu, to jest primio Isusa. To je iskustvo u potpunosti izmijenilo moj daljnji život, ali nijednog trenutka nisam požalio. Po Isusovoj volji morao sam proći kroz mnoge teškoće. Po njegoj sam volji bio i u zatvoru. Isto sam tako zbog njega bio u mnogim opasnostima. Ali da imam još stotinu života, od onog trena kad bih počeo razmišljati svojom glavom, prihvatio bih se retka: “A svima koji ga primiše dade

vlast da postanu djeca Božja.” Tek bi tada moj život imao smisla – tek kada bih bio dijete Božje! Bez obzira što sam: svećenik ili smetlar, direktor ili bravar, domaćica ili učiteljica – moj život dobiva smisao tek onog trenutka kada postanem dijete Božje. Morate, dakle, primiti Isusa! Tada ćete pronaći smisao života! Samo tada!

Zanimljivo je proučavati osobe iz Novoga zavjeta. Ondje je, na primjer, zapis o jednoj ženi čiji je život bio strašno grešan. Zvala se Marija Magdalena. Žalosno je što je jedina aluzija na njen prijašnji život ta da je “bila opsjednuta sa sedam demona”. (Osobno poznajem neke koji su opsjednuti s dvanaest demona!) Mora da joj je život bio užasan: robovala je nagonima. Jadna je žena, zacijelo, strašno patila provodeći takav besmislen život. Tada je u njezin život ušao Isus, Spasitelj, Sin Božji – i istjerao đavla iz nje. Samo on to može! On je to i učinio! Od tog je trenutka ta žena pripala Isusu. Njezin život više nije bio bez smisla. Nedugo nakon toga doživjela je Isusovo raspeće i smrt. Toga je dana obuze silan strah: “Opet počinje stari, besmisleni život.” U osvit trećega dana po raspeću, klečala je u vrtu blizu Isusova groba i plakala. Došavši do groba, utvrdi da je prazan. Golemi kamen što je zatvarao ulaz u grob bio je odmaknut, a Isusova tijela više nije bilo. Zato je i plakala. Mogu je dobro razumjeti. Da ja danas izgubim Isusa, to bi me odvelo u ponor besmislenosti prijašnjeg života. Da, zaista je razumijem: “Nema mog Spasitelja. Moj je život opet besmislen!” – Odjednom je iza sebe začula neki glas: “Marijo!” Okrenula se i ugledala njega – Isusa – Uskrslog! Kao da pred sobom vidim taj prizor: umjesto suza očaja, niz obraze joj potekoše suze radosti i sreće: “Rabbuni! Gospodine moj!” kliknu od radosti.

Primjer te žene jasno mi pokazuje da nam ne treba neka velika filozofija za odgovor na pitanje o smislu života. I najneukijem je čovjeku jasno: “Moj je život besmislen! Zašto uopće živim?” U trenutku kad je Marija Magdalena primila Isusa, bilo je riješeno pitanje smisla njezina života – postala je djetetom života Boga i u njezin je život ušlo svjetlo!

Upravo vas zato molim: primite Isusa! On vas čeka! Počnite govoriti s njime. On vam je blizu! Bilo bi veličanstveno da prvi putu životu zavapite: “Gospodine Isuse! Moj je život besmislen. Dodi k meni kao što si došao k Mariji Magdaleni!”

Kada primimo Isusa, u našem životu nastaje veliki obrat: on nam daje da imamo udjela u njegovoj smrti i na taj način umire naš stari čovjek. Tako se nanovo rađamo u potpuno novi život kao djeca živoga Boga. On tada daje svoga Duha koji mijenja naše težnje i način razmišljanja. Primite Isusa i sve ćete to spoznati kroz vlastito iskustvo! Istovremeno vam želim reći: Kad primite Isusa, postat ćete novo biće. Postati dijete Božje ne znači samo promijeniti način razmišljanja, nego dobiti sasvim nov život.

U devetnaestom je stoljeću živio u Westphaliji postolar po imenu Rahlenbeck. Nazivali su ga “Pijetistički župnik” jer je s velikom pobožnošću i ozbiljnošću slijedio Isusa. Bio je vrlo duhovan i blagoslovljen čovjek. Jednom ga je posjetio neki mladi župnik. U razgovoru mu Rahlenbeck reče: “Velečasni, vaš studij teologije nije vam nikakvo jamstvo da ste dijete Božje. Morate primiti Spasitelja!” Na to mu župnik odgovori: “Imam ja Spasitelja. Njegova je slika okačena na zidu moje radne sobe.” Stari Rahlenbeck mu odgovori: “Da, Spasitelj na zidu je tih i miran, ali ako ga primite u svoje srce i život, bit će ondje mnogo buke!”

Od srca vam želim da doživite tu prekrasnu buku: kad umire sve staro i kad čovjek kao dijete Božje može slaviti Oca koji je na nebesima jer zna zašto je na svijetu; kad kao dijete Božje može častiti nebeskog Oca svojim djelima, riječima i mislima.

To što vam govorim nije nekakva religiozna ludost ili osobna zamisao jednog župnika: vaš život i vaša smrt ovise o tome, ne samo zemaljski život i tjelesna smrt, nego vječni život i vječna smrt!

Gospodin Isus govori: “Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim

– i on sa mnom.” To isto Gospodin Isus govori i nama: “Gle, stojim pred vratima tvog života. – Otvori ih! Tvom ću životu dati smisao!”

Jednom mi je prišao neki sedamdesetogodišnji rudar i ispričao mi ovo: “Kad mi je bilo sedamnaest godina, bio sam na jednoj evangelizaciji i osjetio kako Isus kuca na moja vrata. Ali tada rekoh u sebi: ‘Ako ovo ozbiljno shvatim i prihvatim, smijati će mi se svi prijatelji. Ne, ne mogu to učiniti!’ I pobjegao sam odande.” Nastavio je pripovijedati: “Sada mi je život protekao. Ostario sam. Sada shvaćam da je moj život bio promašaj jer tada nisam otvorio vrata Isusu!”

Dragi prijatelji, imamo jedan jedini život. Pitanje “Zašto živim?” od životne je važnosti. Bog je na to pitanje odgovorio savršeno jasno. Odgovor je u raspetom i uskrsлом Kristu. I sada stoji Isus pred vašim vratima i kuca. Otvorite mu srce i nikada nećete požaliti!

Zašto to Bog dopušta?

Na svijetu se događaju strahote! Jednom sam u Essenu prelazio preko ulice, čini mi se da je to bilo 1937. godine, kad mi je u susret došao šesnaestogodišnji dječak kojeg sam poznao s naših omladinskih sastanaka. Izgledao je sav rastrojen pa sam ga upitao: "Što ti se dogodilo?" Odgovorio je: "Na silu su me odveli u bolnicu i sterilizirali jer mi je majka Židovka. Kad sam se vratio kući, roditelja više nije bilo!"

Nikada ih više nije vidio. Oca su mu uhitili, a majku odveli u Auschwitz! Dečka sam spasio organiziravši mu bijeg u Nizozemsku, odakle je pobjegao u Ameriku. Nikada neću zaboraviti tog nesretnog dječaka i njegove riječi: "Mene su odveli u bolnicu i sterilizirali jer mi je majka Židovka. Kada sam se vratio kući, mojih roditelja više nije bilo!" Nebrojeno sam puta vidao slično. Zbog takvih se događaja rađaju u ljudskim mislima pitanja: "Pa gdje je onda Bog, zar ne vidi? Zašto šuti na sve to? Zašto Bog dopušta zlo?"

U Kölnu je neki luđak uletio u osnovnu školu i bacačem plamena pobio dvanaestero djece! Opet nam se nameće pitanje: "Gdje je bio Bog? Zašto je to dopustio?"

Sjećam se jedne mlade žene koja je imala rak. Polagano je umirala u strašnim mukama. Za sobom je ostavila ožalošćenu dječicu. Tko je proživio takvo što, zacijelo se pita gdje je bio Bog i zašto je to dopustio. Mnogi bi nam mogli ispričati slične priče i na koncu, s pravom, postaviti to isto pitanje.

Naš omiljeni pisac Friedrich Schiller napisao je pjesmu koju je nazvao: "Oda radosti". U njoj je i ovaj stih: "Braćo, nad zvjezdanim šatorom sigurno stanuje ljubljani Otac!" No današnji čovjek sklon je reći: "Braćo, nad zvjezdanim šatorom ne stanuje nikakav ljubljani Otac!"

Kada tko počne tako razmišljati i kada se u njemu pojavi pitanje: “Gdje je Bog? Zašto to dopušta? Zašto šuti na sve strahote? vjerojatno će doći do točke kada će mu se u umu pojaviti opasne sumnje da Bog možda ni ne postoji! Možda ni nebo ne postoji? Možda je ateizam ipak u pravu?

Dragi prijatelji, onaj u čijem se umu pojave takve misli trebao bi se uplašiti. Bilo bi užasno kada bi bila istina da Bog ne postoji. Tada bismo mi ljudi bili poput životinja. Bili bismo sami i napušteni – poput izgubljene djece koja više ne mogu pronaći put kući. Da Bog ne postoji?! Bilo bi to užasno! Kada mi netko kaže: “Ja sam ateist!” ja mu odgovorim: “Nemate pojma što ste time rekli! Da ne postoji ništa iznad nas?! Da smo napušteni?! Da smo sami jedan s drugim?!” Ne postoji ništa gore za čovjeka od drugog čovjek, nije li tako? Stari su Rimljani imali izreku: “Homo homini lupus” što znači: “Čovjek je čovjeku vuk” – užasno!

Ne možete zamisliti kako mi često kao župniku postavljaju pitanja: “Kako je to Bog mogao dopustiti? Zašto Bog šuti na sve to?” Budući da me to često pitaju, htio bih sada na to odgovoriti.

Ali prije svega znajte da ja nisam Božji ministar unutarnjih poslova. On mi nije povjerio svoje planove. Osim toga, pomalo je glupo postavljati takva pitanja – kao da bismo mi mogli razumjeti Boga! Jednog dekana ili vrhovnog crkvenog poglavara još bih mogao razumjeti, ali Boga teško da ću pravilno razumjeti. Bog je u Bibliji rekao: “Moje misli nisu vaše misli i moji putovi nisu vaši putovi.” To je dovoljno jasno, nije li tako?

Međutim, došao sam do nekih zaključaka iz Biblije i želim, koliko je u mojoj moći, odgovoriti na pitanje: “Zašto Bog šuti?”

Pogrešno postavljeno pitanje

Glede pitanja: “Zašto to Bog dopušta?” ili “Zašto Bog šuti?” htio bih naglasiti da je krivo postavljeno. Postavljeno je,

naime, na ovaj način: u sudnici na sučevom stolcu sjede gospoda Schulze ili župnik Busch. Na mjestu za optuženika sjedi Bog. Tada mu kažemo: "Optuženi Bože, kako možeš dopustiti da se sve to događa? Zašto šutiš kad se događa zlo?" – Da vam iskreno kažem: Bog koji bi nas pustio da sjedimo na sudačkom stolcu a on da sjedi na optuženičkoj klupi – takav Bog ne postoji!

Imao sam dvadeset sedam godina kada sam kao mladi župnik došao u Essen. U to je doba izbio veliki rudarski štrajk koji je uznemirio duhove. Jednom sam prolazio trgom nasred kojeg je na sanduku stajao neki čovjek i žustro govorio okupljenima. Spominjao je gladnu djecu, niske nadnice i nezaposlenost. Kada me spazio i prepoznao, doviknu mi: "Ha, evo popa! – Dođi malo ovamo!" – Tako "ljubazan" poziv nisam mogao odbiti. Odazvah se i pođoh k njemu. Ljudi su se razmaknuli da me propuste do govornika. Našao sam se usred stotinjak rudara. Nije mi baš bilo ugodno u duši jer me na fakultetu nisu pripremili za takve situacije.

"Čuj me, pope!" započe čovjek. "Ako postoji Bog, u što ja nisam siguran, ali možda nekakav postoji, kada umrem, stat ću pred njega i reći mu:" – tada je zaurlao – "'Zašto si dopuštao da ljudi umiru na bojištima? Zašto si dopuštao da djeca gladuju dok jedni bacaju hranu i žive u izobilju? Zašto si dopuštao da ljudi umiru od raka? Zašto? Zašto?' Tada ću mu reći: 'Bože, gubi se! – Nestani!'" Čovjek je ogorčeno urlao. Tada sam i ja počeo vikati: "Tako je! Dolje s takvim bogom! Dolje s takvim bogom!"

On odjednom umuknu. Začudeno me upita: "Samo trenutak, pa vi ste župnik! Ne možete vikati: 'Dolje s takvim bogom!'" Na to mu ljutito odgovorih: "Slušaj! Bog pred kojeg bi ti mogao doći na ovakav način, bog na kojeg možeš ovako urlati i koji bi ti dopustio da ga izvedeš pred sud kao optuženika, a ti da staneš pred njega kao sudac – takav bog postoji jedino u tvojoj mašti. O takvom bogu mogu i ja zajedno s tobom reći: 'Dolje s takvim Bogom!' Dolje s takvim budalastim bogom kojeg možemo optuživati, odbacivati ili prihvaćati – kako nam

se već sviđi! Takav bog ne postoji! Ali reći ću ti jedno: postoji stvarni Bog, različit od onoga kako ga ti zamišljaš. To je Bog pred kojim ćeš ti stajati kao osuđenik, pred kojim nećeš moći ni usta otvoriti. Postoji samo Bog koji će tebe pitati: ‘Zašto me nisi proslavljao? Zašto me nisi prizivao? Zašto si živio nečistim životom? Zašto si lagao? Zašto si mrzio? Zašto si se svađao? Zašto si...?’ – To će te on pitati. Tada će ti riječ zastati u grlu! Nećeš mu moći dati nijedan odgovor! – Ne postoji Bog kojemu bismo mi mogli reći: ‘Gubi se!’ Ali postoji živi Bog koji je stvaran i svet, koji bi i nama jednom mogao reći: ‘Nestani! Gubi se!’”

Kada čujete kako ljudi predbacuju Bogu: “Kako Bog to može dopustiti? Zašto Bog šuti?” recite im: “Takav budalasti bog koji bi nama dopustio da ga optužujemo i predbacujemo mu, može biti samo plod naše mašte! Postoji jedino sveti i pravedni Bog koji optužuje i vas i mene!” Jeste li dosad poštovali sve Božje zapovijedi i ni jednu prekršili? Dobro promislite! Bog se nimalo nije šalio kada je ljudima dao svojih deset zapovijedi. Dakle, optuženici smo mi, a ne Bog!

Najozbiljnije vam želim reći: Pitanje je postavljeno pogrešno. Također želim reći sljedeće:

Božja šutnja je njegova osuda

“Zašto Bog šuti?” nije besmisleno pitanje. Bog zaista često šuti. Božja je šutnja za nas najstrašnija osuda.

Uvjeren sam da postoji pakao. No pakao sigurno nije onakav kakva ga se prikazuje na nabožnim slikama – mjesto na kojem davao peče grešnike na ražnju i gdje se događaju slične glupe izmišljotine. Umjesto toga, ja vjerujem da će pakao nastati onda kada Bog prestane govoriti ljudima. Ondje ćete ga moći zazivati i moliti mu se, ondje ćete moći vrištati, ali vam on više neće odgovarati! Ruski pisac Dostojevski je rekao: “Pakao je mjesto gdje Bog više ne svraća pogled.” To je mjesto gdje smo zauvijek ostavljeni sa svojom krivnjom, mjesto gdje smo

zaista napušteni od Boga. – Da, Božja šutnja je njegova osuda. Kad Bog šuti, pakao počinje već ovdje na zemlji.

Ilustrirat ću vam to jednom biblijskom pripovijesću. Tamo gdje je danas Mrtvo more, nekada su bila dva grada: Sodoma i Gomora. Za ono su doba ti gradovi bili prava kulturna središta. Njihovi stanovnici nisu poricali Božje postojanje, a vjerojatno je ondje bilo i svećenikâ. Iako su vjerovali u Boga, nisu ga ozbiljno shvaćali. Sjetili bi ga se tek prigodom vjenčanja ili sahrane, dok bi u ostale dane zaboravljali da uopće postoji. Osim toga, pogazili su sve njegove zapovijedi. U Sodomi je živio jedan pošten čovjek koji se zvao Lot. On je štovao Boga i upozoravao sugrađane: “Ne možete se tako nemarno odnositi prema Bogu! Nemojte misliti da možete griješiti ako vas on odmah ne kažnjava! Što tko sije, to će i žeti!” – “Ah, ne zafrkavaj!” odgovarali bi mu. “Nisi ti propovjednik! Prestani govoriti tu glupost: ‘Što tko sije, to će i žeti!’” No jednoga dana, u samu zoru, odvevši prije toga Lota iz Sodome, zapljušti Bog s neba ognjem na Sodomu i Gomoru. Mi koji smo preživjeli saveznička bombardiranja u Drugom svjetskom ratu, dobro znamo kako to izgleda. Ali Bog to može učiniti i bez zrakoplova. Mogu zamisliti kako su ljudi skakali iz postelja i vikali: “U podrum, u podrum!” Otrčali su u podrum gdje je začas postalo neizdrživo vruće. Više se nije moglo disati pa su vikali: “Moramo van!” Tada su istrčali, ali je vani na sve strane pljuštao oganj i sumpor. Jadni ljudi, van nisu mogli, a u podrumima ih je gušio vreli zrak. Tako to opisuje Biblija. Ja sam zamislio još neke situacije (koje nisu opisane u Bibliji) koje su se mogle događati u podrumima u kojima su se, natjerani nesrećom, okupili različiti ljudi. Bilo je tu svakojakih: mlada žena iz visokog društva koja je dragog Boga ostavila zbog nekog muškarca, stariji gospodin koji je po okusu mogao prepoznati svaku vrstu vina. Ni on nije imao ništa protiv dragog Boga, ali mu je bilo svejedno što Bog želi od njega. U podrumu su se našli jedan kraj drugog: ljubazni ljudi, lojalni i poštteni građani, vjerni platiše poreza... Svaki je od njih bio mali svijet za sebe – kao što su ljudi i danas. U podrumu je, dakle, bilo neizdrživo vruće. Htjeli su van, ali nisu

mogli, oganj je sve proždirao kao u paklu. Tada ih obuze jeza. Debeli gospodin reče: "Ljudi, Lot je bio u pravu: Bog zaista postoji!" Žena iz visokog društva doda: "Sada nam samo jedno može pomoći: moramo se moliti! Tko zna moliti?" Prvi put u životu podigli su ruke na molitvu (u antičko doba molilo se podignutih ruku). Čule su se riječi: "Gospodine, smiluj se! Sagriješili smo! Prezirali smo te! Počuj sada našu molitvu! Znamo da si Bog koji ljubi, znamo da si milostiv! Molimo te, Gospodine, smiluj nam se!" Ali glasa niotkud! Čuo se samo prasak i pucketanje vatre. Ruke se spustiše. Šake se u grču skupiše: "Bože, zašto šutiš?!" ... Odgovora niotkud! I dalje se čulo samo divljanje vatrene stihije. Sada su mogli moliti ili psovati, bilo je svejedno – Bog više nije odgovarao!

Postoji granica do koje neki čovjek, grad ili narod može doći. To je granica ravnodušnosti prema živomu Bogu. Kada se ona prijeđe, Bog više ne odgovara. Upravo je ta Božja šutnja bila najjezivija kazna za Sodomu i Gomoru – Bog im nije više imao što reći! I kada danas vidim svoj narod kako se ravnodušno odnosi prema Božjim istinama, Božjim zapovijedima i njegovu Sinu, sav se naježim. Možda ćete baš vi doživjeti da molite i psujete, a Bog vam više neće imati što reći.

U Bibliji su zapisane i ove Božje riječi: "Zvao sam vas, ali se ne odazvaste." Čovječe, zašto šutiš kada te Bog zove?!

Dakle, Božja šutnja je strašna Božja osuda!

Kao treće želio bih reći:

Ne možemo čuti ako smo predaleko

Kada imamo osjećaj da nas Bog ne čuje, možda smo mi predaleko od njega!

Nedavno mi je prišao jedan mladić i rekao: "Gospodine Busch, idete mi na živce! Neprestance govorite o Bogu. Slučajno se sretnemo na ulici i već počinjete pričati o Bogu. Ja Boga ne mogu ni čuti ni vidjeti, pa gdje on to govori? Ja ne čujem ništa!" Ja ga na to upitah: "Mladiću, znaš li priču o

izgubljenom sinu?” “Pa otprilike”, reče on. “To ‘otprilike’ nije ništa! Sada ću ti je ispričati.”

“Bogati zemljoposjednik imao je dva sina. Jedan od njih bio je, kako se ono kaže, gotovan. Bilo mu je ‘skučeno’ i dosadno kod kuće. Jednoga dana reče on ocu: ‘Stari, daj mi moj dio nasljedstva. Isplati me jer želim u svijet!’ Otac mu dade što je zatražio i on se zaputi u bijeli svijet. Nakon nekog vremena sazna otac da je potrošio sve svoje imanje provodeći život razvratno. – I sami znate kako je u velikim gradovima lako potrošiti novac. Nakon toga dolaze glad i nezaposlenost.

Ostavši bez novca, mladić se našao u beznadnom položaju i konačno završio među svinjama – kao njihov čuvar. U Izraelu su svinje smatrali nečistim životinjama. Biti čuvarom svinja za jednog je Izraelca bilo nešto najsramotnije što mu se moglo dogoditi. Kako je glad bivala sve žešća, mladić je bio radostan kad je mogao ukrasti rogače koje su davali svinjama i napuniti svoj želudac. Ondje više nije mogao čuti očeva glasa. Bio je predaleko. Izgubljeni je sin mogao reći: ‘Ne čujem očev glas!’ – I naravno da ga nije čuo!

Dopustite da ovdje umetnem nešto što ne piše u Bibliji kako bih vam lakše objasnio svoj stav. Sjedi tako taj bjegunac kraj svinja i ljuti se na svojega oca. Optužuje ga: ‘Kako samo može dopustiti da mi je tako loše!’ To bi mogla biti i slika današnjeg svijeta. Ljudi su napustili Boga pa je na njih navalila bijeda i nevolja pa zato sada viču: ‘Kako Bog to može dopustiti?! Zašto šuti na sve to!?’

No, Isus je drukčije ispričao tu priču. U jednom trenutku ovaj je došao k sebi i rekao: ‘Koliki najamnici moga oca obiluju kruhom, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svome ocu i reći mu: Oče, sagriješih Bogu i tebi...’ Diže se i krenu svome ocu! Dok je još bio daleko, opazi ga otac i sažali se. Potrča pred njega, pade mu oko vrata i izljubi ga, a sin mu reče: ‘Oče, sagriješih Bogu i tebi...’ Otac ga je grlio i naredio slugama: ‘Brzo, donesite odijelo, ono najbolje, i odjenite ga! Stavite mu na ruku prsten, a na noge sandale!’ Tek je sada dobro čuo očev glas. To što ti ne možeš čuti Božji glas, znači da si predaleko

od njega! Moraš se obratiti i to vrlo dobro znaš!” rekoš tom mladiću.

Ljudi mogu otići vrlo daleko od Boga – sve do svinja, slikovito rečeno. Toga sam bio itekako svjestan u doba mog bezbožnog života, kada sam bio poručnik za Prvog svjetskog rata. Mislio sam: “Ta vrijeme mi je da se obratim!” Znete, još nisam sreo nekoga tko u sebi nije znao tu činjenicu: “Moram se obratiti!” Jedna samopravedna žena objasnila mi je: “Ja sam u redu!” Ali nakon poduzetog razgovora s njom, priznala je: “Da, moram se obratiti. Moj život je pun krivice i moje srce je zapravo otvrdnulo!”

Svi mi znamo tu činjenicu: “Moram se obratiti!” Ako osjećate da se morate obratiti, zašto to ne učinite? Obratite se! Tek ćete tada čuti Očev glas!

O Božjoj šutnji želim reći još i sljedeće:

Moramo poslušati posljednju Božju riječ

Možete li i dalje pratiti? Jesam li dosadan? Ako sam dosadan, to je moja krivica, a ne zato jer je evanđelje dosadno. Propovjednik može evanđelje učiniti dosadnim, to priznajem. Ali onda čitajte Bibliju bez propovjednika. Vjerujte mi – od evanđelja zastaje dah!

Sada vam želim reći ono najvažnije: kada imate osjećaj da Bog šuti, morate potpuno poslušati njegovu posljednju riječ. U Bibliji, u poslanici Hebrejima, piše: “Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima preko proroka, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu...” – Znete li tko je taj “Sin”? To je Sin Božji – Isus Krist!

Isus! – Srce mi zakuca jače i puls mi se ubrza kada mogu govoriti o Isusu. – Isus je, kao što Bog tvrdi za njega, Riječ Božja koja je postala čovjekom. Riječ koja je “tijelom postala i nastanila se među nama”. Kada mi izgovorimo riječ, ona izlazi iz naših usta kao dah. Bog je jednu Riječ pretvorio u tijelo – u Isusa! – Isus je posljednja Božja riječ!

Jeste li čuli izraz “moja zadnja riječ”? Pretpostavimo da želim prodati kravu. Ne bojte se, ne prodajem nikakvu kravu; samo pretpostavimo. Koliko vrijedi jedna krava? Ne znam, recimo tisuću maraka. Na to mi vi kažete: “Ne dam više od tri stotine!” “Ali takva krava vrijedi tisuću dvjesto maraka!” objašnjavam ja. Tada vi ponudite četiri stotine. Ja nastavljam: “Tisuću i sto!” I tako se pogađamo sve dok ne kažem: “Dobro, osamsto maraka! To je moja zadnja riječ!” I budući da ja nisam šeprtlja, ostat ćemo na toj svoti i više je nećemo mijenjati.

Isus je posljednja Božja riječ. Ako njega ne prihvatite, Bog vam više nema što reći. Razumijete li to? I kada se ljudi žale: “Bog ne govori! Zašto Bog šuti?” ja im odgovaram: “Bog vam više nema što reći ako ne želite prihvatiti njegovu posljednju riječ!” Vi morate prihvatiti Isusa! Vi ga možete primiti! Drukčije ne ide!

Često sretnem ljude koji mi kažu: “Ja vjerujem u dragog Boga, ali zbog čega trebam Isusa?” Čujte Bibliju, ona kaže da je Isus utjelovljena Riječ Božja – njegova posljednja riječ upućena nama! Što to znači, moram vam još malo objasniti i pritom ispričati još nešto o Isusu. A ništa mi draže od toga nije!

Jednom dok je Isus poučavao, oko njega se okupilo mnoštvo. Odjednom ih obuze nemir. Zavicali su i počeli se razmicati. Isus je prekinuo svoj govor i upitao: “Što se događa?” Dogodilo se nešto užasno: među okupljene došao je gubavac.

Znate li tko je gubavac? To je čovjek koji se živ raspada. Guba je užasna: gnoj nagriza uši, nos i usnice. Izgleda tako strašno da onaj tko to vidi može pasti u nesvijest. Zato su gubavci bili prisiljeni živjeti u divljini, daleko od svakog ljudskog naselja. Nipošto nisu smjeli među ljude – a taj je gubavac došao među mnoštvo okupljeno oko Isusa!

Čuo je o Isusu i među to mnoštvo dovela ga je velika čežnja: “Želim vidjeti Spasitelja!” Svi su se sklanjali s puta i vikali: “Bježi! Gubi se!” Pograbili su kamenje ne bi li ga uplašili, ali se on nije dao otjerati. Mogu zamisliti kako je kroz gomilu nastao prolaz jer su svi uzimali. Tako je prolazio kao nekom pustom

uličicom, sve dok nije stao pred Isusa. Ne, nije stao pred Isusa! Bacio se pred njim u prašinu i sa suzama u očima ispričao Spasitelju sav svoj jad: "Moj je život pokvaren i onečišćen! Isuse, ako hoćeš, možeš me očistiti. Pomozi mi!"

Jeste li znali da se uništeni čovjek i Spasitelj kad-tad moraju sresti? To će se svakako dogoditi: trebamo doći sa svojim jadom pred Isusa! Kako bi bilo da odbacite svoju "religiju" i donesete svoj jad pred Isusa?

I tako je taj jadni gubavac pao ničice pred Isusa s riječima: "Ako hoćeš, možeš me očistiti!" Tada se dogodilo nešto prekrasno. Isus se povukao jedan korak pred tom ljudskom ruševinom i rekao: "Hoću! Ustani! Očisti se!" Ali ne, on to nije učinio! Isus je pošao jedan korak prema gubavcu i položio ruke na njegovu raspadajuću kožu! Ljudi su sa zgražanjem povikali: "Gubavca se ne smije doticati!" Biblija ovako izvješćuje: "Isus pruži ruku i dotaknu ga..." Nikakva prljavština nije Isusu odvratna! Nema jada koji bi bio prevelik za njega! Položio je ruke na gubavca! Da sam umjetnik, naslikao bih Isusove ruke na izobličenu, raspadajućem gubavčevu licu. Takav je Isus: najčudesniji čovjek svih vremena! Ako ni za vas nitko ne mari, nitko vas ne treba; zamolite Isusa da stavi ruke na vas. On će vam reći: "Ja sam te kupio, ti si moj!" – Ako ste nagriženi gubom grijeha a vaš život pun nečistoća, Isus će položiti svoje ruke na vas i reći vam: "Očisti se!"

U Isusu nam je darovana ljubav Božja koja može otkloniti sav naš jad, grijehe, prljavštine i bolesti. Isus je utjelovljena Riječ Božja! Čemu ljudi govore: "Zašto Bog šuti?" Nije li nam Bog progovorio dovoljno jasno i dovoljno ljubazno?

Taj isti Isus, nadugo nakon događaja s gubavcem, bio je položen na križ. Željeznim su mu klinovima probili ruke i noge i prikovali ga. Tada su podigli križ, a oko njega se okupila razjarena svjetina. Rimski su vojnici grubo odbijali ljude od raspetoga. Dodite sa mnom, probijmo se kroz tu svjetinu i stanimo i mi pod križ! Pogledajte njega, raspetog Krista! "O, glavo okrunjena, kojoj se rugo svijet. O, glavo puna rana, a na njoj trnov splet. O, čelo s kog je teko u mucu krvav znoj, ja te se sada

sjećam i teških rana broj.” Pogledajte ga! Pitajte ga: “Zbog čega tu visiš?” “Ja ovdje visim”, odgovara on, “jer si ti sagriješio. Ili ćeš ti platiti za svoje grijehе u paklu ili ću ja ovdje platiti za tebe. Jedan od nas mora platiti! Ja ću to učiniti umjesto tebe – ti samo vjeruj u mene!”

Navečer su Isusa položili u grob isklesan u stijeni i na ulaz dokotrljali tešku kamenu ploču. Ispred ulaza stražarili su rimski vojnici. Treći dan nakon sahrane, još za mraka, najednom posta svijetlo kao da je u blizini eksplodirala atomska bomba! Svjetlo je bilo takvo da su stražari, koji nisu bili neki histerični slabići, popadali u nesvijest. Posljednje što su vidjeli bio je prizor veličanstvenog Isusova izlaska iz groba!

Ovo što vam pripovijedam nije nikakva bajka. To govorim jer znam da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Isus, koji je umro za vas, živ je i danas! Ne postoji ljudsko biće za koje on nije umro. Isus je živ i zove vas – kao posljednja Riječ Božja! Najvažnije pitanje jest: hoćete li ga primiti u svoj život?

“Zašto Bog šuti?” Dragi prijatelji, Bog ne šuti. On govori, a Riječ mu se zove: Isus! To ime je ljubav, milost i milosrđe.

Proživio sam užase u nacističkim zatvorima i za bombardiranja. Često se sjetim jednog od najužasnijih trenutaka. Kad sam jedanput za savezničkih bombardiranja bio doveden u neko dvorište, zastao mi je krik u grlu. Preda mnom se pružao užasan prizor. Poredano na tlu ležalo je osamdesetak mrtvih tijela koje su otkopali iz bombom uništenog skloništa. Već sam viđao užasne prizore na bojištima u Prvom svjetskom ratu, ali taj je bio užasniji. Ovdje nisu ležali mrtvi vojnici, već tijela staraca, žena i djece. Dječice, čijih sam se mršavih tijela nagledao tijekom tog dugog rata.

Djeca! Kakve su ona imala veze s tim besmislenim ratom? I dok sam stajao tamo među svim tim leševima, mojim se srcem razlegao krik: “O, Bože, gdje si? Zašto šutiš na sve ovo?” U tom su se trenutku u mom duhu pojavile riječi iz Biblije: “Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina...” Mora da mi je sâm Bog objavio te riječi u trenucima dubokog očaja.

Odjednom sam pred sobom, u mislima, ugledao golgotski križ na kojem je Bog ostavio svog Sina – da iskrvari za nas!

Uopće ne razumijem Boga. Ne razumijem zašto je toliko toga dopustio. No srećom postoji njegov znak, spomenik, svjetionik njegove ljubavi. To je križ Isusa Krista. Ako Bog “nije poštediti vlastita Sina, nego ga predao za sve nas, kako nam neće dati i sve ostalo s njime?” Tako je rekao apostol Pavao i to je istina. Kada pod Kristovim križem nađem mir s Bogom, sve mi postaje jasno i nemam više nikakvih pitanja.

Dok su moja djeca bila mala, nisu prihvaćala sve što sam činio, ali su se pouzdavala u mene: “Tata će to dobro napraviti!” Kada nađem mir Božji pod križem Isusa Krista, i ja se mogu pouzdati u nebeskog Oca. Sve što on čini, ispravno je. Najvažnije je stoga prihvatiti, primiti tu posljednju Božju Riječ – Isusa Krista!

Možete li me slušati još pet minuta? Moram vam reći još nešto jako važno:

Božja šutnja može donijeti radost

Satima se može raspravljati o tome zašto Bog dopušta ovo ili ono. No pitanje postaje zaista aktualno tek kada se radi o nečemu osobnom, nije li tako? U svim mračnim tjeskobama života izlaz sam nalazio samo putem Isusova križa.

Nedavno mi je neka mlada djevojka rastrojena izgleda rekla: “Više mi se ne živi!” Ne znam u kojem ste vi stanju, ali vam želim reći nešto u vezi s vašim životnim problemima. Nećete postići apsolutno ništa pitajući neprestano: “Zašto? Zašto? Zašto?” Radije se pitajte: “Zbog čega? U koju svrhu?”

Kada sam prije nekoliko desetljeća još službovao kao župnik u jednome rudarskom kraju, dogodilo se nešto strašno. Jednom je rudaru, naime, pala stijena na leđa i slomila mu kralježnicu. Zbog toga mu je bio oduzet donji dio tijela i nije bilo nikakve nade u ozdravljenje ili u poboljšanje. Užasno!

Otišao sam ga obići, ali vam mogu reći da je to bio najstrašniji posjet u koji sam ikad išao. Kod unesrećenog su se okupili prijatelji. Na stolu su bile boce rakije. On je sjedio u pokretnim kolicima. Kad sam ušao, glasno je povikao: "Ti, crna ptico, ostani vani! Gdje je bio tvoj Bog kad mi je pala stijena na leđa?! Zašto je Bog tada šutio?" I tada počeo psovati. Bilo je kao u paklu. Bez riječi sam se pokupio odande.

Među rudarima imao sam nekoliko prijatelja i njima sam sutradan na biblijskom proučavanju za muškarce ispriповjedio taj mučni doživljaj. Nakon tjedan dana opet smo imali takav sastanak. Baš kada sam htio započeti sastanak, na vratima se pojavio čovjek u invalidskim kolicima. Moji su ga prijatelji rudari pozvali na sastanak i on se odazvao. Ne znam jesu li što razgovarali s njim, ali mislim da nisu.

Tako je on te večeri sjedio preda mnom i slušao propovijed koju sam započeo riječima: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina..." Govorio sam o Isusu, posljednjoj Riječi Božjoj koju moramo čuti i potom slijediti: "...da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." Taj je čovjek slušao te riječi! Prvi put u životu čuo je o Isusu! Odjednom je ugledao Svjetlo – spoznao je!

I da ne duljim, za tri mjeseca i on je postao dijete Gospodina Isusa. Ne mogu vam reći kako se sve izmijenilo u njegovu životu. U stanu su zavládali red i čistoća. Ondje gdje su nekad odzvanjale psovke, čule su se pjesme o Isusu. Stari su ga prijatelji napustili, ali stekao je nove. Nestale su i boce rakije – na stolu je sada ležala Biblija. Žena i djeca bili su kao preporođeni.

Posljednji put posjetio sam ga nedugo prije njegove smrti. Taj mi je posjet ostao u neizbrisivu sjećanju. On je imao lijepo ime – zvao se Amsel. Neće se ljutiti što ga ovdje spominjem po imenu jer je sada u vječnosti. "Amsele", upitah ga, "kako je?" "Ah", reče, "otkada je moj život pripao Isusu, otkad su mi oprošteni grijesi i Božje sam dijete, otada je u mom domu..." zastao je na trenutak i nastavio, "otada mi je svaki dan kao Badnjak." Lijepo je to sročio za jednog rudara, zar ne? Onda

je rekao nešto divno što nisam nikada zaboravio. Rekao je: “Busch! Osjećam da ću uskoro umrijeti.” – Bili smo na “ti” jer smo u međuvremenu postali dobri prijatelji. – “Tada ću proći kroz vrata i stati pred Boga”, nastavi on. “I kad tada, u vječnosti, budem stajao pred Božjim prijestoljem, past ću preda nj ničice i zahvaliti mu – što mi je slomio kralježnicu.”

“Amsele!” prekinuh ga zapanjeno. “Što to govoriš?” “Dobro znam što govorim”, nastavi on. “Vidiš, da mi se to nije dogodilo, da me Bog jednostavno pustio i dalje živjeti onakvim bezbožnim životom, zacijelo bih svoj životni put završio u paklu, u vječnom prokletstvu. Bog je u svojoj spasonosnoj ljubavi dopustio da mi se slomi kralježnica kako bih mogao pronaći njegova Sina, Isusa Krista. Po Isusu sam postao radosno dijete Božje. Zato mu i želim zahvaliti za svoju nesreću!” Tada je rekao nešto što mi se neizbrisivo usjeklo u pamćenje: “Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s obje zdrave noge biti bačen u pakao!”

Nikada neću zaboraviti kako je to rekao: “Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s obje zdrave noge biti bačen u pakao!” “Dragi moj Amsele”, rekoh mu, “vidiš li kakve ti je strašne probleme Bog poslao. U početku si se pravdao: ‘Gdje je bio Bog? Zašto Bog šuti?’ a sada si shvatio zašto je Bog dopustio to što ti se dogodilo. On te htio dovesti do Isusa da bi te Isus mogao dovesti k njemu!”

Ne valja pitati: “Zašto?” nego: “Zbog čega? U koju svrhu?” Vjerujem kako sve teškoće u našem životu postoje samo zato da bi nas Bog po svome Sinu Isusu mogao privući k sebi!

Naše pravo na ljubav

Ovu sam temu inače naslovio: “Može li ljubav biti grijeh?” a govori o pitanju spolnosti i odnosu među spolovima, čime smo svi jako zaokupljeni. Dopustite mi da otvorim temu o našem pravu na ljubav. O njoj vam želim govoriti iskreno i skrenuti pažnju na važne stvari.

Nesaglediva opasnost

Nevjerojatna činjenica našeg doba jest to da u povijesti naše civilizacije ljudi nikada nisu toliko patili od osamljenosti. A opet, ljudi još nikada nisu bili tako povezani kao danas. Premalo je reći “povezani”, bolji je izraz “stisnuti kao srdele”. Uza sve to, čovjek je osamljeniji no ikad!

Jedan mi šesnaestogodišnjak reče: “Nemam nikoga na svijetu!” – “Ne govori gluposti”, rekoh mu, “pa imaš valjda oca!”

“Ah, stari!” odgovori mi. “On dolazi kući u pet sati, malo progunda, pojede nešto i opet ode.” – “A što je s mamom?”

“Ah, ona ima posla preko glave. Nema ona vremena za mene!” – “A što je s prijateljima u školi?” – “Nisu to nikakvi prijatelji! Nemam nikoga kome bih se mogao povjeriti!”

Eto, to su riječi jednog šesnaestogodišnjaka! Ali takva osamljenost ne postoji samo među djecom. Udate žene često žive užasno – osamljene uz svoje muževe. I obratno, žena često nema pojma čime joj se bavi muž. I to se onda naziva brakom! I tako postajemo sve osamljeniji.

Kad suvremeni “filozofi” govore o osamljenosti, svi naćule uši. Čovjek vapi za rješanjem problema osamljenosti. No u tome postoji jedan problem: to traženje izlaska iz osamljenosti najčešće je povezano s najsnažnijom silom koja djeluje u

našim životima – sa spolnim nagonom. Tu nastaju veliki problemi: petnaestogodišnjak traži djevojku koja će ga izbaviti od osamljenosti; ozbiljan, oženjen muškarac koji je strašno osamljen uz svoju ženu, počne održavati vezu sa svojom tajnicom misleći da će ga ona izbaviti od osamljenosti; mladi student, jedan od jedanaest ili dvadeset tisuća studenata nekog sveučilišta, ali ipak strahovito osamljen, počne se družiti sa studenticom, također jako osamljenom.

Bijeg od osamljenosti u svim ovim slučajevima povezan je s najmoćnijim nagonom u životu – spolnim nagonom. Zbog toga je današnji svijet opčinjen seksom.

To što čovjek izbjavljenje od osamljenosti traži u seksu, uzrok je bogaćenju filmskih producenata i pisaca. Danas je nemoguće snimiti film bez ijedne scene u postelji! Teško je pronaći suvremeni roman bez barem jednog preljuba.

Jedna mi mlada djevojka reče: “Velečasni, mi danas imamo potpuno drukčije shvaćanje nego što su ga imali naši djedovi. Mi imamo novi moral, novu etiku!” Na te bih joj riječi skinuo šešir da sam ga imao na glavi. – “Svaka čast!” rekoh, ali kada je netko tako dugo kao ja dušobrižnik u velegradu, tada se više ne može vjerovati njezinim riječima. Iz iskustva znam da su takve riječi samo lijepa vanjština unutar koje se krije nesaglediva opasnost. Mladići i djevojke koji žive u mutnim odnosima, u duši su nedorasla djeca – kao i supružnici koji prikrivaju svoje preljube ili se rastaju. To je golema opasnost i svima nam je dobro poznata. Ja, naime, ne govorim o “drugima”, ja govorim o nama!

Prije više godina održao sam predavanje na sličnu temu u jednom gradiću u Lipperlandu, i to samo za mlade. Kad sam ušao u dvoranu, pomislio sam: “Ovo je pakao!” Mladići, djevojke, cigaretni dim. Nekoliko mladića izvadilo je boce s rakijom. Neke djevojke sjedile su mladićima u krilu. “Tu bih trebao govoriti?! Mladeži, mladeži...”, pomislio sam. I onda sam započeo predavanje ovom rečenicom: “Na području spolnosti vreba velika opasnost.” Istog trena kao da je netko

podigao rolete. Vidio sam jednog mladića kako je odgurnuo svoju djevojku. To ga je pogodilo. Nastala je mrtva tišina. Zatim sam rekao: "Isprva se činilo kao da se radujete i zabavljate, ali i dalje držim da na području spolnosti vreba velika opasnost!"

U čemu je opasnost?

Opasnost je u činjenici da mi više ne znamo što je dobro, a što loše. Mnogi tvrde da danas imamo nova shvaćanja glede spolnosti, ali sve ostaje po starom: grijeh nije bajka, grijeh je stvarnost! Nakon svakog počinjenog grijeha poveća mi se teret u savjesti, a to nije utvara, nego stvarnost! Opasnost je to što se više ne zna što je dobro, a što loše.

Postavit ću vam nekoliko izazovnih pitanja: Je li spolni odnos prije braka nešto dobro ili loše? Je li preljub u narušenom braku potreba ili nešto loše? Je li lezbijstvo (spolni odnos dviju žena) grijeh ili nije? Je li homoseksualnost (spolni odnos dvojice muškaraca) nešto loše ili nije? Je li samozadovoljavanje nešto loše ili nije? Je li razvod braka nešto dobro ili loše? Što je u stvari zlo, a što dobro? Ovdje je ta opasnost!

Tisuće nas romana želi uvjeriti kako seks nema ništa s poimanjem dobra i zla, nije li tako? Loše je biti nedruželjubiv, ali područje spolnosti nema nikakve veze s poimanjem dobra i zla. Uzmite, na primjer, suvremene filmove: poljubac u prvom planu... spušta se zastor i kroza nj se naziru sjene muškarca i žene u spolnom odnosu. Takva je scena samo dio filma i nitko se zapravo ne pita je li to dobro ili zlo.

Što je zlo, a što dobro? Da bismo mogli odgovoriti na to pitanje, moramo postaviti jedno drugo: "Tko, zapravo, zna što je dobro, a što zlo? Tko nam to može reći?"

Jednom mi je došao neki mladi par. Ona je bila jako našminkana, a on mi je djelovao kao vrlo nestabilna osoba, prsti su mu bili požutjeli od pušenja. Na samom početku razgovora rekoh im: "Na deset kilometara se vidi što se s vama događa!"

“Nema tu ničeg lošeg, velečasni!” objasni mi djevojka. “Stani malo”, prihvatih, “tko može reći je li to u redu ili nije?” Zaista, tko ima pravo reći što je dobro, a što zlo? Crkva? Ne! Ja joj se ne bih nikad pokorio. Tko nam može reći što je dobro, a što zlo? Moja teta Amalija? Ili pak moja savjest? “Ja slijedim unutarnji glas!” kažu neki. Hm, hm, tu se nalazite na skliskom terenu. Zaista, tko nam može reći što je dobro, a što zlo?

Sada smo došli do vrlo važne točke. Ako postoji živi Bog koji je Gospodar ovoga svijeta, onda je on taj koji će nam reći što je dobro, a što zlo! Ako Boga nema, slobodno činite što vam je volja! Ako je tako, ne vidim ni razloga da bi se zbog tete Amalije morali ponašati drukčije. Tu se svatko suočava s pitanjem: “Ima li Boga ili nema?” Znam neke koji žive u svakovrsnoj moralnoj prljavštini, ali kažu: “Ja vjerujem u Gospodina Boga!” – Glupost! Ako Bog postoji, onda je njegova volja ono što vrijedi na polju spolnosti. Zato se morate odlučiti. Boga možete izbaciti iz svog života, ali ćete zbog toga i vi umrijeti! Ne možemo planirati život tako da do četrdeset pete živimo bez Boga, a kad ostarimo odjednom odlučimo biti pobožni. To ne ide! “Tražite Boga dok se još može naći!” govori Biblija. Ona ne kaže: “Tražite kad se vama sviđi.”

Ponavljam još jedanput: Ako Boga nema, možete živjeti kako hoćete, ali ako Bog postoji, on je taj koji će reći što je dobro, a što zlo. To je logično, nije li?

A ja vam kažem: Bog postoji! Bog živi! Pitate li me kako to mogu tvrditi s tolikom sigurnošću, moj je odgovor: “Jer se objavio u Isusu Kristu!” Ovo dobro upamtite: otkad je Isus došao, svaka ravnodušnost prema Bogu i poricanje njegova postojanja jest neznanje ili neprijateljstvo prema njemu! Bog postoji! Budući da on postoji, on je taj koji će nam reći što je dobro, a što loše! Možete ga odbaciti i reći mu: “Mi imamo drukčije poimanje morala!” – no ako to učinite, jamčim vam da ćete jednog dana stati pred Boga i dati mu račun za svoj život!

U stvari, golemo je olakšanje kada netko shvati da Bog jedini može reći što je dobro, a što zlo. U svojoj nam je riječi, Bibliji,

to dovoljno jasno rekao. Jednom me neki čovjek zapanjeno upitao: “Zar zaista piše takvo što u Bibliji?” Odgovorio sam mu: “Da, i takvo što piše u Bibliji! U njoj je Bog savršeno jasno izrazio svoje poimanje dobra i zla u spolnosti.”

Jeste li me pratili? Moramo si postaviti pitanje: “Što zapravo Bog misli o ovoj temi?” Sada ću vam to pokazati iz Biblije.

Što kaže Bog?

Bog dopušta spolne odnose

Pjesnik Tucholsky napisao je pjesmu u kojoj kaže otprilike ovo: “Od pojasa prema gore sam kršćanin, a od pojasa nadolje sam poganin.” Kakva je to glupost! Biblija kaže: “I stvorio Bog čovjeka. Muško i žensko stvorio ih.” Bog nas je stvorio s našom spolnošću, zato i govorimo tako otvoreno o tome. Nije to nikakva tabu tema. Bog me stvorio kao muškarca – kao i vas muškarce koji ovo čitate. Pa budimo muškarci, a ne šepRTLje! Bog je stvorio i vas žene, samo budite i vi prave žene! Očajni pokušaji nekih žena da budu poput muškaraca, ili obratno, bolesni su i neprirodni. Shvaćate li? Budite prave žene! Budite pravi muškarci! “Stvorio Bog ljude – muško i žensko stvorio ih” – a ne nekakav treći spol! Bog nema ništa protiv naše spolnosti i mi nemamo pravo to izvrtati. To svakome mora biti jasno. Još je u doba stvaranja Bog odlučio da bude tako.

Ali mi smo pala stvorenja. Svijet nije više onakav kakvim ga je Bog stvorio. Zato je Bog odlučio zaštititi tako važno i osjetljivo područje našeg života, našu spolnost.

Bog štiti spolnost pomoću braka

Brak je Božji način zaštite naše spolnosti i on nije samo običan društveni sporazum, nego Božja uredba.

Jedan američki psihijatar, inače nekršćanin, napisao je opsežnu knjigu na tu temu i iznio: “Nikad na tu temu nije napisano nešto što bi se moglo usporediti s onime što piše u Bibliji: ‘I

stvari Bog čovjeka – muško i žensko stvori ih.” I nastavlja: “Ja nisam kršćanin, ali kao psihijatar tvrdim da je brak upravo ono što čovjek treba.” Dobro ste razumjeli: istinski brak – ne sedmi, osmi, deveti ili deseti “brak”, kako to običavaju holywoodske filmske zvijezde! Uzeti te “brakove” za primjer još je jedna od ludosti našeg doba. To može odvesti samo u duboko razočaranje. Bog je ustanovio instituciju braka, ali braka koji se temelji na ljubavi i vjernosti.

Još bih rekao nešto o bračnoj zajednici. – Drage žene, da biste bile dobre žene, nije dovoljno samo dobro kuhati mužu i prišivati mu dugmad. A i vi, muškarci, znajte da nije brak samo da ženi predate plaću, a dalje vas više ništa ne zanima. Brak mora biti izbjavljenje od osamljenosti! Vi, oženjeni, kakav je vaš brak? Možda biste trebali malo porazgovarati i upitati jedno drugo: “Kamo smo mi to zašli? Brak bi nam trebao biti izbjavljenje od osamljenosti!” – “Nije dobro”, rekao je Bog u početku, “da čovjek bude sam; napraviti ću mu pomoćnicu.” Brak je izbjavljenje od osamljenosti!

Isprripovjedit ću vam nešto što mnogo govori. Jedanput, kad sam još bio dječak, roditelji su dopustili sestri i meni da pođemo s njima na svadbu k rodbini u Stuttgart. Tada sam prvi put bio na vjenčanju i sve mi je bilo jako zanimljivo. Kočijom smo se odvezli u crkvu i kasnije se vratili u hotel na svadbeni objed. Na posljednjoj stranici jelovnika koji su stavili pred nas, pisalo je: “Ledena bomba”. Sestra i ja smo sjedili za stolom i nestrpljivo čekali samo taj sladoled. Ali sladoled nije stizao beskrajno dugo jer je jedan “striček” držao podulji govor. Taj nam je govor bio užasno dosadan. Nakon njega govorio je još jedan “striček”, no njegov mi je govor ostao duboko urezan u sjećanje. Htio se malo našaliti pa je rekao: “Dragi uzvanici! Kažu da na nebu postoje dvije stolice pripremljene za muža i ženu koji ni sekundu nisu požalili što su ušli u brak – ali te su stolice i dan danas prazne!” U tom ga trenutku netko prekinu. Bio je to moj otac koji se podigao i preko stola povikao majci koja je sjedila na drugoj strani prostorije: “Mama, te stolice čekaju na nas!” Bio sam dijete i nisam razumio dublji smisao tih riječi, ali mojim je srcem prostrujala ugodna toplina što

pripadam tom domu. – Je li i vaš brak takav? Upravo takvim ga je Bog zamislio!

Na mojoj je svadbi jedan moj stari prijatelj održao lijep govor za stolom. Govorio je o retku iz Knjige Postanka u kojem Bog kaže: “Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoćnicu kao što je on.” – “Ne *gospodaricu*”, reče on, “koja će vladati nad njime. Ne robinju koja će puzati pod njegovim nogama. Ne nekakav *predmet* koji će on moći odbaciti. Bog je muškarcu stvorio *pomoćnicu* kao što je i on sam.”

Bio sam duboko dirnut kada je moj otac na srebrnom piru pogledao mamu i rekao joj: “U tih dvadeset pet godina postajala si mi svakim danom sve draža!” Tada sam pomislio na sve one brakove u kojima su supružnici dvadeset pet godina gledali kako se hlade odnosi među njima. Užasno! Ima mnogo supružnika koji bi trebali jedno drugom reći: “Čuj, moramo pokušati još jedanput od samog početka!” To je moguće! Zaista je moguće!

Kao treće, želim spomenuti da postoji mnogo mladih ljudi koji kažu: “Ne mislimo se još vjenčati. Što je onda s nama? Možemo li raditi što nas volja?” Njima želim reći:

Bog želi čistu mladež

Znam da to danas mnogima zvuči smiješno, ali zar mislite da se Bog ravna po modi? To nisam ja izmislio, tako tvrdi Božja riječ.

U Bibliji je zapisana pripovijest o mladiću koji se zvao Izak. Jednog je dana njegov otac poslao slugu u daleku zemlju da pronade ženu za Izaka. Mladić je svake večeri izlazio u polje na molitvu jer je vjerovao da je Bog taj koji će mu pronaći ženu. Iako nije poznao djevojku koju će mu Bog odabrati, svejedno joj je bio vjeran.

I vi, mladići, koji još ni ne pomišljate na ženidbu, budite uvjereni da će vam Bog u pravo vrijeme pronaći pravu djevojku. Toj djevojci već sada trebate biti vjerni! Ili obratno: djevojke,

budite vjerne iako još nemate pojma koga će vam Bog dati za muža! Tako to naučava Biblija. Bog želi čistu mladež!

Jednom mi je neki psihijatar rekao: “Uvjeren sam da djevojka u osnovi može istinski ljubiti samo jedanput. Samo je jedanput njezino srce istinski predano voljenom muškarcu. Nakon što je djevojka imala, recimo, sedmoricu ljubavnika, ona je ‘zagađena’ za brak. Udala se za sedmog, a neprestance razmišlja o prvom kojeg je voljela.” – “Vrlo zanimljivo”, rekoh mu, “vi psihijatri došli ste do istog zaključka koji se nalazi u Božjoj riječi.”

Reći ću vam sasvim otvoreno: predbračni spolni odnosi, lezbijstvo, homoseksualnost, preljub i razvod braka – sve su to grijesi! Grijesi zbog kojih ćete odgovarati pred licem Božjim!

Zapravo bih ovdje mogao završiti. Znam da je za mene kao mladića bilo od velike pomoći shvatiti što je volja Božja i da samo on ima pravo tu nešto reći. Ali bio bih žalostan sada prekinuti i propustiti reći vam još nešto važno.

Kako izbjeći opasnost?

U Bibliji je zapisan jedan prekrasan i potresan događaj: Isus, Sin živoga Boga, po običaju bio je okružen mnoštvom ljudi. Odjednom se začula strahovita vika. Ljudi su se razmaknuli i napravili prolaz. Razjarena gomila – svećenici i svjetina – gurali su k Isusu zgodnu mladu ženu. Nije mi je teško zamisliti onako raščupanu i poluobnaženu. Dovukli su je pred Isusa s riječima: “Gospodine Isuse, ovu smo zatekli s nepoznatim muškarcem u samom činu preljuba. Božja zapovijed nalaže da se preljubnike kamenuje. Ti si, Isuse, uvijek tako milosrdan, ali se sigurno nećeš usprotiviti Božjoj volji. Želimo da upravo ti osuđiš ovu ženu na kamenovanje!” Isus pogleda mladu ženu i odgovori: “Da, Bog to shvaća vrlo, vrlo ozbiljno. Prema Božjem zakonu ona je zaslužila smrt.” Licima ljudi prošao je val zadovoljstva. Neki su već pograbili kamenje (preljubnike se u Izraelu kažnjavalo kamenovanjem). No, Isus ih zaustavi: “Samo malo! Neka prvi baci kamen onaj tko je potpuno bez

grijeha – u mislima, riječima i djelima!” Tada se Isus sagnu i počeo pisati po pijesku. Baš me zanima što je pisao, ali nam to u Bibliji nije ostalo zapisano. Nakon nekog vremena on se uspravi kad, gle, svi se razišli! Samo je još žena stajala pred njim. U Bibliji piše da su počeli odlaziti jedan po jedan, počevši od najstarijih.

Sada pitam sve vas: Biste li vi prvi bacili kamen na tu ženu kad biste bili potpuno bez grijeha, bilo u mislima, riječima ili djelima? Biste li mogli prvi baciti kamen? Zar nitko od vas?! Pa onda smo svi mi samo gomila grešnika. Da, upravo to smo mi – grešnici!

Vidite, ti su ljudi napravili veliku grešku. Svi su se razišli jer ih je savjest optuživala, a morali su učiniti upravo suprotno. Trebali su reći: “Gospodine Isuse, naše je mjesto kraj ove žene. Ti je nisi osudio, pomози i nama!”

Ja ne znam nikoga drugog osim Isusa tko bi nam mogao pomoći da izbjegnemo opasnosti na području spolnosti. Kada to tvrdim, kažem to kao netko tko je i sâm doživio da mu je Isus pomogao. Kada ja govorim o Isusu, ne govorim o neakvim teorijama. On je postao Životom mog života i ostao to sve do ovog trenutka. Kao župnik nisam na to imun i trebam Spasitelja kao i vi. Osobno sam doživio kakav je Isus Spasitelj i to na dva načina:

Isus oprašta grijehe

Nepostoji pastor, svećenik ili anđeo koji bi vam mogao oprostiti grijehe. Prva nečista misao i svaki vaš pad nepopravljivi su grijesi, a sa svojim grijesima idete u vječnost, na Sud Božji; dakako, ako prije toga ne pronađete Isusa i priznate mu svoje grijehe. Isus će vam oprostiti jer on jedini može opraštati grijehe.

Dodite u duhu pred Kristov križ i recite: “Isuse, donosim ti grijehe svoje mladosti. Ispovijedam ti sve svoje promašene ljubavne veze. Ne želim ništa skrivati pred tobom.” Tada

podignite pogled na Raspetoga i recite mu: "Isuse, vjerujem da je tvoja skupocjena krv prolivena i za moje grijehе. Vjerujem da si ti umro za mene. Oprosti mi sve moje grijehе, očisti mi srce i nastani se u njemu." Biblija kaže: "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijehа."

Bilo mi je sedamnaest godina kada su me pozvali u vojsku. Nije teško pretpostaviti što mi se tada dogodilo. Život u takvoj sredini onečistio je moju mladu dušu. Odjednom sam se probudio prljav i upitao se: "Tko će me osloboditi mog grešnog života?" Tada sam shvatio: "Isus je taj koji će izbrisati moju prošlost! Isus je taj koji će mi oprostiti grijehе!" Obratio sam mu se i više ne mogu živjeti bez njega.

Na jednom velikom skupu u Düsseldorfu govorio sam o tome kako Isus, kada nam daje oproštenje grijehа, briše i našu grešnu prošlost. Kada je skup završio, a ljudi nagrnuli na izlaz, ugledao sam visokog naočitog muškarca kako se kroz gomilu probija prema meni. Začas je stajao preda mnom sav zadihан i upitao me: "Je li istina ono što ste rekli, naime, da postoji oproštenje grijehа?" "Da", odgovorih mu, "hvala Bogu što postoji. Zbog toga i živim!" On nastavi: "Ja sam psihijatar. Vidite, meni dolaze mnogi duševni bolesnici. Svi oni imaju komplekse, ali ne znaju od čega boluju. Većinom su to stari grijesi kojih se više ne mogu ili ne žele sjetiti. Mnogo vremena potrošim s njima ne bih li im nekako dovukao u svijest te stare doživljaje pohranjene duboko u podsvijesti. Ali to je sve što ja mogu. Ja čovjeka mogu dovesti samo do toga da na svjetlo dana iznese stare grijehе: laži, svađe, nemoralnost... Stoga sam često razočaran pa razmišljam: 'Kada bih nekako mogao izbaciti tu krivnju iz čovjeka!' Zato vas i pitam, gospodine Busch, postoji li zaista netko tko može izbrisati grijehе? Je li to zaista istina?" Još mu jedanput radosno potvrdih: "Hvala Bogu, postoji!" Iznova sam shvatio kako je značajna i nevjerojatna poruka Novog zavjeta: Isus oprašta grijehе!

Moje drugo iskustvo je:

Isus nas oslobađa svih spona

Jednom sam rekao nekoj mladoj, zgodnoj tajnici: "Gospodiče, vi ste na putu u pakao! Veza koju imate sa svojim šefom je nešto grozno! Nemojte činiti nesretnim tog čovjeka i njegovu obitelj!" Odgovorila mi je s bolnim izrazom na licu: "Ne mogu prekinuti s njime! Volim ga!" – "Da", nastavih, "ali čovjek ima ženu i djecu! Vi ste zaista okrutni!" Ona opet reče: "Ne mogu prekinuti s njim!" Iz tih sam riječi osjetio da je silno muči ta veza, ali ona nema snage prekinuti. Radovalo me što sam joj mogao reći: "Vidite, okove grijeha teško je raskinuti i mi nemamo snage za to, ali u Bibliji piše: 'Ako vas Sin Božji oslobodi, zaista ćete biti slobodni.' Zazovite Isusa! On može raskinuti takve veze!"

Volim pjevati ovu pjesmu: "Dolazi Isus, sad pucaju veze; on užad smrti raskida na dvoje!" – Nebrojeno sam puta tijekom svoje službe vidio kako se raskida "užad smrti": "On, Sin Božji, on oslobađa; u čast on pretvara sramotu i grijeh – dolazi Isus, sad pucaju veze!"

Da bismo se oslobodili ropstva spolnom nagonu i izbjegli patnju, svi mi, i stari i mladi, trebamo Spasitelja. I sami možete iskusiti prekrasno i stvarno oslobođenje koje daje Isus! Trebate Spasitelja, inače vas očekuje bijedan život!

Svijet je gladan "agape" ljubavi

Moram još nešto dodati ovoj temi. Mnoge stare djevojke kažu: "Već mi je četrdeset godina, a još me nitko nije oženio. Što sa mnom?"

Ja sam uvjereni pacifist, a to sam postao kad sam vidio nevolju ovakvih djevojaka. U Drugom svjetskom ratu poginulo je pet milijuna mladića, a to znači da je pet milijuna djevojaka bilo lišeno najveće sreće u životu: usrećiti nekog muškarca. To znači da je pet milijuna djevojaka u našem narodu bilo osuđeno da same idu svojom životnom stazom. Trebam li naći neki jači razlog protiv rata? Je li vam jasno u kakvoj se mučnoj

situaciji našlo tih pet milijuna njemačkih djevojaka? Muškarci koje su one htjele usrećiti, ostali su ležati na bojištima. Takvim djevojkama želim poručiti: “Drage djevojke, nemojte sada krasti ono čega ste lišene i tako griješiti! Nemojte razarati tuđe brakove! To je golema opasnost i iskušenje za naš narod.” – “Da, a što nam je činiti?” pitate me. Moj je odgovor: “Ako vas je zapala takva sudbina, pomirite se s njom. Ne morate biti nužno nesretne ako niste udate!”

Biblija govori o jednoj neudatoj ženi koja se zvala Tabita. Živjela je u gradu Jopi, današnjoj Jaffi. Kada je umrla, pozvali su apostola Petra koji se slučajno našao u tome gradu. Kada je ušao u sobu gdje je ležalo njeno mrtvo tijelo, silno se začudio. Penjući se stubama, mislio je: “Vjerojatno ću pronaći tu staru djevojku samu na smrtnoj postelji!” Ali soba je bila puna ljudi! Bila je ondje jedna udovica koja reče: “Tabita mi je sašila ovu haljinu!” Prisutni slijepac doda: “Bio sam tako osamljen. Tabita mi je dolazila u posjet svake nedjelje od tri do četiri sata i provela taj sat u razgovoru sa mnom. To su bili najsvjetliji trenuci u mom životu!” Ondje su sjedila i mala djeca, takva kojoj se još cijedi iz nosa, i hvalili je: “Mi smo siročad. Nitko se nije brinuo za nas. Tada je došla Tabita i preuzela skrb nad nama!” Odjednom Petru sinu: “Tabita je imala bogatiji život negoli bilo koja udata žena koja je s vremenom uza svog dosadnog muža postala puna gorčine!”

U njemačkom jeziku postoji samo jedna riječ za ljubav. U grčkom postoje tri, a Novi je zavjet napisan na grčkom jeziku. Ljubav o kojoj smo govorili u ovom poglavlju na grčkom se naziva “eros”. Od nje dolazi naša riječ “erotika”. Postoji još jedna riječ za ljubav, a to je “agape”. To je ljubav Božja, ljubav koju mogu predavati drugima.

Mladim bih djevojkama htio poručiti neka prihvate svoju situaciju i ispune svoje živote “agape” ljubavlju! Svijet je željan upravo te vrste ljubavi.

Trebam li još jedanput ponoviti? Bog bez sumnje zna što je dobro, a što zlo! Bog od mladeži zahtijeva moralnu čistoću

i vjernost u braku. Ako iz bilo kojeg razloga ne možemo zasnovati bračnu zajednicu, tada trebamo prihvatiti situaciju u kojoj se nalazimo.

Ljubav na koju nemamo nikakvo pravo

Na koncu bih htio još jedanput govoriti o Isusu. Naslov koji sam odabrao za ovu temu bio je: "Naše pravo na ljubav". Moram vam još reći kako postoji jedna ljubav na koju mi nemamo nikakvo pravo, ljubav koju možemo primiti isključivo kao dar. To je ljubav Isusa Krista.

Ispričat ću vam jedno osobno svjedočanstvo. Bio sam u nacističkom zatvoru zbog svoje vjere. Posjetio me zatvorski svećenik i rekao mi: "Ovaj put imate vrlo malo izgleda da izidete oдавде." Potom je otišao. Ponovno sam ostao sâm u toj tijesnoj ćeliji. Visoko na zidu bio je uski otvor kroz koji je prodiralo malo svjetla. Bilo je hladno i smrzavao sam se. Ah, cjelokupna atmosfera bila je užasno hladna. Uhvatila me nostalgija za ženom, djecom, mojim uredom, mladima s kojima sam radio; upravo u to doba vodio sam mladež.

Sjedio sam tamo bez nade da ću ikada biti oslobođen. Kad se spustila noć, obuzeo me krajnji očaj. Ne znam jeste li ikada u nekoj životnoj situaciji doživjeli pravo oćajanje. U tom trenutku u moju je ćeliju ušao Gospodin Isus! On je živ! On može prolaziti kroz zaključana vrata. To je i učinio, došao je i prikazao mi svoju smrt na križu, gdje je umro za mene grešnika. Čuo sam njegove riječi u uhu: "Ja sam dobri Pastir. Dobri Pastir daje svoj život za ovce." U tom trenutku iz Isusovih ruku poteće mojim tijelom takva struja božanske ljubavi da sam to jedva podnio. Jedva mi je srce izdržalo.

Shvatio sam da je to ljubav koju mi nismo zaslužili, ljubav na koju nemamo nikakvo pravo, ljubav koju nam samo Bog može dati kao dar. – Bog i vama nudi tu ljubav! Zašto dopuštate da vas mimoilazi rijeka Božje ljubavi? On je želi uliti u vaše srce!

Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?

U Württembergu imaju izreku koja glasi: “Više nema šale!” Tim riječima i ja želim započeti ovo poglavlje: “Dosta je šale!” – Ovo je vrlo ozbiljno!

“Kako biti zadovoljni u životu kada nas neprestano pritišću naše pogreške i krivnje?” Moram vam odmah reći da zaista shvatite doslovce ove riječi: “...kada nas pogreške i krivnja neprestano pritišću”. Naše nas pogreške i krivnja zaista neprestance pritišću. Zato me posebno raduje što mogu pisati o jednom daru koji čovjeka čini duhovno bogatim i presretnim. To je nešto što ne možete nigdje kupiti, nigdje na cijelom ovom planetu. I da ste milijarder koji ovog trenutka može položiti na stol nebrojen novac, ne biste to mogli kupiti. Toga se ne možete dokopati ni vezama, iako je ono što se danas ne može kupiti ponekad moguće dobiti preko dobre veze. Krasotu o kojoj želim govoriti ne možete dobiti, koliko god bile dobre vaše veze i utjecajni vaši prijatelji. Ne postoji ni mogućnost da do toga dođete sami: to se može primiti samo kao dar. To nešto veliko i prekrasno o čemu želim govoriti, nešto što se ne može kupiti ni dobiti po vezi, zove se – oproštenje grijeha!

Možda ste razočarani sada kad sam vam otkrio o čemu se radi. Možda ste očekivali da će to biti nešto sasvim drugo. Vjerojatno se pitate:

Treba li to meni?

Uvjeren sam da bi barem pedeset posto ljudi, kad bi ih se upitalo trebaju li oproštenje grijeha, odgovorilo riječima: “Oproštenje grijeha? Što će mi to?” Nedavno mi je neki mladić rekao: “Živimo u doba u kojem reklame određuju

naše potrebe. Naši pradjedovi nisu ni znali za žvakaću gumu i cigarete. Uzastopnim reklamama na televiziji, radiju i plakatima, dovedeni smo do toga da, na primjer, više ne možemo zamisliti život bez cigarete. Prvo je stvorena potreba, a tada slijedi prodaja.” Mladić nastavi: “Crkva radi to isto. Ona kaže ljudima: ‘Treba vam oproštenje grijeha!’ – i onda im ga prodaje. Razumijete li me? Nama to ne treba, ali vi u crkvama u nama pobudite potrebu da biste nam tako mogli prodati svoju ‘robu’!” Nije li tako? Da sada zaustavite nekoga na ulici i kažete mu: “Dobar dan! Kako se zovete?” – “Meier!” – “Gospodine Meier, trebate li oproštenje grijeha?” Gospodin Meier najvjerojatnije bi odgovorio: “Bah! Ono što ja trebam su dvije tisuće maraka, a ne oproštenje grijeha!” Nije li mladić bio u pravu? Bi li bilo moguće u nekome stvoriti potrebu koju on nikada nije imao i onda odgovoriti na nju biblijskim naukom?

Moram vam reći da je to strašna pogreška i grozna zabluda. Naša najveća životna potreba je oproštenje grijeha! Onaj tko tvrdi da mu ne treba oproštenje grijeha, zacijelo ne poznaje svetog i strašnog Boga. Toliko se priča o Božjoj ljubavi da jednostavno više ne znamo da je Bog, a to piše u Bibliji, strašan Bog! Ono što me šokiralo kad sam se probudio iz grešnog života bila je spoznaja: Boga se treba bojati! Onaj tko kaže: “Ja ne trebam oproštenje grijeha!” nema pojma o živome Bogu, o onom Bogu koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu. Nemojte se zavaravati, čovjek može zauvijek biti izgubljen! To kaže Isus, koji to svakako najbolje zna. I da cijeli svijet kaže: “Mi to ne vjerujemo!” – onda bi cijeli svijet otišao u vječnu propast! Isus zaista zna najbolje o svemu tome. On nas je upozorio da ne bismo izgubili pravo na vječni život! Pa ipak se ljudi, sa svim svojim grijesima, usude reći: “Nama ne treba oproštenje grijeha! To crkva stvara potrebu koje, u stvari, u nama ni nema!” Glupost! Ništa nam nije potrebnije od oprostjenja grijeha!

Moram opet ispričati jedan doživljaj. Jednom sam govorio na velikom skupu u prekrasnom Zürichu. Skup se održavao u golemoj kongresnoj dvorani. Sva su mjesta bila popunjena

tako da su ljudi morali stajati uza zidove. Dva su mi gospodina posebno upala u oči jer su se baš lijepo zabavljali. Vidjelo se po njima da su na predavanje došli iz čiste radoznalosti. Jedan je od njih imao lijepu “kozju” bradicu. Dopala mi se jer sam pomislio: “Šteta što ja ne mogu nositi takvu bradicu!”

Započevši propovijed, činio sam to tako da privučem pozornost baš te dvojice. I zaista su sa zanimanjem slušali. Ali tada sam spomenuo “oproštenje grijeha”. Istog trena kada sam to spomenuo, opazio sam kako se gospodin s bradicom podrugljivo nasmiješio i šapnuo nešto svom prijatelju. Kao što rekoh, bila je to golema dvorana. Obojica su bila daleko od mene. Nisam mogao čuti što je onaj rekao svome prijatelju, ali po njegovu izrazu lica nagađao sam što je to moglo biti. Bilo je to nešto poput: “Oproštenje grijeha? Tipična vjerska brbljarija!” I možda je pritom pomislio: “Pa nisam ja zločinac! Meni ne treba oproštenje grijeha!” I vi to mislite, nije li tako? “Nisam ja zločinac! Ne treba meni oproštenje grijeha!” Pretpostavljam da je i on tako mislio.

Odjednom me obuzeo bijes. Znam da pred Bogom nije u redu razbjesniti se, ali nisam si mogao pomoći. “Samo trenutak!” rekoh. “Sada ću napraviti kratku stanku, a vi za to vrijeme odgovorite u sebi s ‘da’ ili ‘ne’ na pitanje koje ću vam postaviti: ‘Želite li se za cijelu vječnost odreći mogućnosti oprostjenja grijeha samo zato što sada mislite da vam oproštenje grijeha ne treba? – Da ili ne?’” Pola minute su tisuće slušatelja, zajedno sa mnom, proveli u potpunoj tišini. Odjednom sam primijetio kako je čovjek s “kozjom” bradicom problijedio i naslonio se na zid. Toliko ga je to pogodilo! Vjerojatno je pomislio: “Sada, doduše, tvrdim: ‘Ja nisam zločinac!’ Ali kada dođe vrijeme da umrem, kada više ne bude šale, tada bih ipak rado imao oproštenje grijeha. Ne bih ga se htio odreći za sva vremena.” Slažete li se s njim ili ne?

Neke sam izreke za života čuo nebrojeno puta. Jedna je od njih: “Ne činim zlo i Boga se ne bojim!” Ali, zamislite, još nikad nisam čuo tako govoriti nekoga mlađeg od četrdeset godina. Mladi ljudi vrlo dobro znaju da im je život ispunjen grijehom.

Tek kad umrtvimo svoju savjest, dogodi nam se da nam izleti takva besmislica. I kad mi netko kaže: "Ne činim zlo i Boga se ne bojim!" ja mu odgovorim: "Vjerojatno imaš oko četrdeset godina. To što tako govoriš znači da pomalo postaješ senilan. Znači da si potpuno umrtvio svoju savjest!" Tako dugo dok nam savjest nije umrtvljena, sasvim pouzdano znamo da ništa ne trebamo toliko kao oproštenje grijeha!

Prije nekoliko godina zatekao se u Essenu američki rock pjevač Bill Halley. Tisuće mladih skupilo se u Grugahalle slušati Halleya i njegov "band". Već tijekom prve pjesme počeli su polako, ali sigurno, uništavati dvoranu. Kasnije je izračunato da je učinjena šteta od šezdeset tisuća njemačkih maraka. Jedan mi je mladi policajac rekao: "Sjedio sam u prvom redu i morao sam se čvrsto uhvatiti rukama za sjedalo da ne bih i ja sudjelovao u divljanju."

Sutradan sam prolazio središtem grada i spazio trojicu mladića koji su mi izgledali kao da su i oni bili na sinočnjem koncertu. Priđoh im i pozdravih: "Dobar dan! Kladim se da ste sinoć bili na Halleyevu koncertu!" – "Naravno, velečasni!" – "O", začudih se, "zar se poznajemo? Baš mi je drago! Objasnite mi, molim vas: ne mogu shvatiti zašto ste uništili dvoranu?" – "Ah, gospodine Busch, učinili smo to iz očaja!" – "Što?" upitah. "Iz očaja? Pa zbog čega ste bili očajni?" – "To ni sami ne znamo!" bijaše njihov odgovor.

Poznati danski teolog i filozof Sören Kierkegaard ispričao je svojedobno kako je kao dijete često izlazio s ocem u šetnju. Ponekad bi otac zastao i zamišljeno pogledao svog sina. Tako je bilo i jednom kad mu je rekao: "Drago dijete, u tvojoj je nutrini prikriven očaj." Kada sam to pročitao, pomislih: "Kad je netko četrdeset godina župnik u velegradu, onda otkrije da je tako sa svakim ljudskim bićem."

Je li vam poznat taj nutarnji životni očaj? Reći ću vam odakle dolazi.

Poduzmimo malo istraživačko putovanje kroz naša srca. Za to ću upotrijebiti jednu ilustraciju. Kao župnik u rurskoj

oblasti često sam se spuštao u rudnike. To je divno iskustvo. Dobijete radno odijelo, stavite zaštitnu kacigu na glavu, uđete u dizalo i spustite se u dubinu; na primjer, do osme razine. Može li se dublje? Može, ali dalje se nitko ne spušta jer je dolje “močvara”. Ondje se skuplja sva voda koja dotječe iz rudnika pa su rudari to mjesto s razlogom nazvali “močvarom”. Otkad živim u Essenu, samo sam jedanput čuo da je pukla sajla na dizalu. Tada se kabina dizala survala u dubinu – u “močvaru”. Užasno!

Ta “močvara” u rudniku postala mi je slikom nas ljudi. Svi vi znate da u našem životu postoje mnogo “razina”. Naizgled možemo biti veseli i odavati dojam da je s nama sve u redu, ali u našoj nutrini je sasvim drukčije. Čovjek se može smijati, a biti potpuno tužan. Ponekad možemo izgledati kao da život shvaćamo kao igru, no duboko u nama – u našoj duši, u našem srcu – skriven je duboki očaj. Tako kažu liječnici i filozofi, tako kažu psiholozi i psihijatri. O tome govore filmovi i romani. Nevjerojatno je kako se ponekad očituju očaj i strah. Jedan psihijatar mi reče: “Nemate pojma koliko mladeži dolazi u moju ordinaciju!” Ipak se većina ne pita odakle dolaze očajanje i strah, već ih se pokušavaju riješiti pomoću alkohola i droge. Mnogo bi bolje bilo suočiti se s istinom!

To da se u dubini ljudskog srca krije očaj, nije suvremeno otkriće. Nevjerojatno je da su pisci Biblije to tvrdili prije skoro tri tisuće godina. No, osim dijagnoze, Biblija nam otkriva i razlog zbog čega je tako. Biblija kaže da smo od Adamova pada u grijeh udaljeni od Boga i da otada živimo izvan svog elementa – a Bog je naš prirodni element u kojem trebamo živjeti! Biblija još kaže da se mi, ustvari, borimo Božjeg suda i odgovornosti za vlastite živote. Ali najvažniji uzrok dubokog očaja našeg srca ipak ostaju naši grijesi, naša krivica pred Bogom. To je najveći problem našeg života, problem koji ne možemo sami riješiti. Toga smo itekako svjesni. Zato u našim srcima i postoji takav očaj.

Trebamo li oproštenje grijeha? Naravno da trebamo! Ništa ne trebamo toliko kao oproštenje grijeha!

A što je grijeh? Grijeh je sve što nas odvaja od Boga. Mi smo se rodili kao grešnici. Dopustite da opet uzmem jedan primjer:

Dijete rođeno u Engleskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata sigurno nije imalo ništa protiv nas Nijemaca, ali pripadalo je protivničkoj strani. Tako smo i mi, po naravi, rođeni na strani koja je protivna Bogu – na ovome svijetu. Time smo od samog rođenja odvojeni od Boga. Od tada smo se još više odijelili od Boga time što smo između njega i sebe podignuli zid svojih grijeha. Svako kršenje Božjih zapovijedi je kao jedna cigla koju dodajemo tom zidu. Stoga je grijeh neugodna stvarnost s kojom živimo.

Moram vam ispričati kako sam postao svjestan da je grijeh strašna stvarnost i da se ni jedan grijeh ne može ispraviti. Imao sam divnog oca s kojim sam bio u jako dobrim odnosima. Jednog sam dana bio u sobici u potkrovlju i učio za ispit, kad se odozdo začu poziv: “Wilhelme!” Provirivši kroz prozorčić upitah oca koji me zvao: “Što se dogodilo? Gdje gori?” – “Moram poći u grad”, reče mi. “Hoćeš li sa mnom? U društvu je ljepše!” – “Ali, tata”, rekoh mu, “upravo učim za ispit. Sad mi se baš ne ide.” – “Onda idem sam”, odgovori mi otac.

Četrnaest dana nakon toga bio je mrtav. Tada je u nas još vladao običaj da mrtvac do sahrane ostane u kući. Mi sinovi ostali smo bdjeti pokraj otvorena lijesa. Bila je tiha noć. Svi su spavali, a ja sam ostao sjediti kraj otvorena lijesa. Odjednom se sjetih kako me prije dva tjedna otac zamolio da ga pratim u grad – a ja sam ga odbio! Pogledah ga i rekoh: “Ah, tata, moli me još jedanput! Ako hoćeš, ići ću i sto kilometara s tobom!” Njegova su usta ostala zatvorena. Odjednom sam shvatio: taj moj mali propust je strašna stvarnost. Da na raspolaganju imam cijelu vječnost, ne bih to mogao ispraviti.

Što mislite, koliko je grijeha u našim životima, koliko propusta?! Kako da budemo radosni kad nas grijesi i propusti neprekidno pritišću? Bez oprostjenja grijeha ne možemo biti zadovoljni u životu!

A kad umremo? Kako će biti onda? Želite li ponijeti svoje grijeha sa sobom u vječnost? Često sam razmišljao kako će biti

sa mnom. U mojim je godinama sasvim prirodno razmišljati o tome. Za sada me još zadržava jedna draga ruka, ali dolazi trenutak kada ću je morati ispustiti. U tom će trenutku brod mog života u tišini doploviti pred Boga – pred njegovo lice! Vjerujte mi, to je upravo tako, odjednom se nađete pred njim! Sa svim svojim grijesima, sa svim svojim propustima, pojavite se pred živim, svetim Bogom! Zaprepastit ćete se kad otkrijete: “Pa sa sobom sam donio sav svoj grijeh i sve svoje propuste!”

Trebamo li oproštenje grijeha? Ne postoji ništa na ovome svijetu što bi nam trebalo više od oproštenja grijeha! Ono nam je potrebnije od svagdanjeg kruha!

Gdje ga mogu pronaći?

Postoji li nešto što može izbrisati našu prošlost? Ako postoji, gdje to mogu pronaći?

Ispričao sam vam priču o svom ocu. Svoju pogrešku s ocem više nisam mogao ispraviti. Razumijete li to? Mi nikako ne možemo ispraviti svoju krivicu! Posljedice naših pogrešaka ostaju pred Bogom! Učinjeno je nešto što će trebati platiti!

Isusov učenik Juda prodao je svog Spasitelja za trideset srebrnih novčića. Kada je vidio što je učinio, sve mu je postalo jasno: “Pogriješio sam. Uzmite natrag svoj novac. Želim sve popraviti!” Slegnuli su ramenima i odgovorili mu: “Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!” I vi se možete obratiti kome hoćete, ali svatko će vam odgovoriti: “To je tvoja stvar!”

No je li moguće da nam grijesi i propusti budu izbrisani i oprošteni? Gdje to postoji? Tko nam može dati oproštenje grijeha? Dragi prijatelji, na to nam pitanje odgovaraju svi Božji ljudi iz Biblije. Od Knjige Postanka do Otkrivenja, biblijska je poruka jasna – oproštenje grijeha postoji!

Gdje? Pođite opet sa mnom od jeruzalemskih vrata do brda Golgote. Ne obazirite se na okupljenu gomilu, niti na dvojicu razbojnika. Ne obazirite se na rimske vojnike, pogledajte

čovjeka raspeta na srednjem križu. Tko je taj čovjek u sredini? On nije čovjek poput nas. Jednom je stajao pred okupljenom svjetinom i rekao im: "Tko mi može dokazati kakvu krivnju?" Tada se nije našao nitko tko bi mu se usudio reći riječ. To se ne bi usudio pitati ni jedan od nas. Tada su ga odveli pred rimskog upravitelja Pilata i židovsko Veliko vijeće. Ni oni nisu našli ništa za što bi ga osudili. On nije jedan od nas. Njemu ne treba oproštenje grijeha. A ipak je visio na križu?! Tko je taj čovjek? On ne potječe iz našega svijeta, već je došao iz jedne druge dimenzije, iz Božjeg svijeta. Govorim o Isusu, Sinu Božjem. On visi na križu! Zašto? Zbog koga?

Dragi prijatelji, Bog je pravedan. On mora kazniti grijeh. On je naše grijehе stavio na Isusa, svoga Sina, i na Isusu ih osudio. "Kazna je bila na njemu radi našega mira!" To je najveća poruka Biblije: Isus je umjesto nas podnio Božju kaznu za grijehе da bismo mi mogli imati mir! Eto, tu je oproštenje grijeha!

Gdje se mogu riješiti svojih grijehа? Gdje mogu dobiti mir s Bogom? Pod križem! "Krv njegova Sina, Isusa Krista, čisti nas od svakoga grijehа." Neka nam Bog pomogne da prihvatimo tu činjenicu!

Iz tiska je izašla zanimljiva knjiga Amerikanca Williama L. Hullа. Bio je to dušobrižnik koji je trinaest puta posjetio višestrukog ubojicu Adolfa Eichmanna dok je ovaj bio u zatvoru. U ćeliji je vodio duge razgovore s njim i pratio ga do vješala, gdje je smaknut. Bio je nazočan čak i kada je njegov pepeo bačen u Sredozemno more. Sadržaj svojih razgovora s Eichmannom objavio je pod nazivom "Bitka za dušu". Na početku knjige piše: "Moj je cilj bio spasiti tog strašnog grešnika da ne ode u pakao. Potresno je kako je taj čovjek koji je, sjedeći za svojim pisacim stolom, poslao u smrt milijune i uvukao svijet u užasnu patnju, do posljednjeg trenutka govorio: 'Ne trebam nikoga tko bi umro za mene. Ne treba mi oproštenje grijehа. Ja to ne želim.'"

Želite li i vi ići Eichmannovim stopama i umrijeti na takav način? Ne? Ako ne želite, tada se svim srcem obratite Isusu, Sinu Božjemu, koji nam jedini na svijetu može oprostiti

grijehe, koji je umro za to da bi svojom smrću platio sve što smo mi skrivili!

Tijekom tih razgovora s Eichmannom, dušobrižnik Hull bojava se ponuditi mu spasenje po krvi Isusa Krista. Može li, ustvari, takav čovjek dobiti oprostjenje grijeha? Da! “Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svih grijeha”, ali ja ga moram upoznati, zamoliti ga za oprostjenje i čvrsto prihvatiti činjenicu da je on platio za njih na križu. Tada će biti kao što kaže pjesma: “Dragocjena Kristova krv, od grijeha čisti me!”

Biblija donosi brojne ilustracije da bi nam objasnila kako raspeti i uskrslu Gospodin Isus oprašta grijehe. (Nadam se da znate kako Isus nije ostao u grobu, nego je uskrsnuo nakon tri dana.)

Uzmite za primjer jamca. Jamac je čovjek koji jamči da će platiti moj dug ako ga ne budem mogao podmiriti. Netko mora platiti! U životu je uvijek tako, dug ne ostaje nenaplaćen – netko ga uvijek mora platiti! Za svaki grijeh koji u životu počinimo, obvezni smo Bogu. Biblija kaže: “Plaća za grijeh jest smrt.” Bog zahtijeva da životom platimo za svoje grijehe. No tada dolazi Isus i odlazi u smrt za naše grijehe da bismo mi mogli imati život. On je naš jamac pred Bogom. Preostaje vam samo dvoje: ili ćete sami platiti za svoje grijehe u paklu ili ćete doći k Isusu i reći mu: “Gospodine Isuse, želim prihvatiti da si ti platio za moje grijehe!”

Ernst Gottlieb Woltersdorf u jednoj pjesmi reče: *Ostadoh bez riječi... / tad jamac se pojavi / što grijehe mi ponese. / Dug moj preuze na se / i cijelog ga isplati. / Od hrpe grijeha / ne osta ni trun!*

Ta se istina može lijepo prikazati biblijskom slikom otkupnine. Zamislite čovjeka koga su uhvatili trgovci robljem. On ne može otkupiti sama sebe. Tada na tržnicu robova dođe ljubazni gospodin i spazi izložene robove. Srce mu zakuca jače i on upita: “Koliko vrijedi ovaj rob? Želim ga otkupiti da bude slobodan!” Od kojeg će trenutka taj rob biti slobodan? Od trenutka kada za njega bude isplaćen i posljednji novčić.

Gospodin Isus je na Golgoti platio i posljednji novčić! Ono što vam preostaje jest prihvatiti to i reći: "Gospodine Isuse, stavljam pred tebe sve svoje grijehе i vjerujem da si ti platio za svaki moj grijeh." Isus okupluje! Isus oslobađa robove! Philipp Friedrich Hiller pjeva: *Grijesi su oprošteni / To riječ je života / izmučenu duhu. / Jesu, u Isusovo ime!*

Biblija donosi nove i nove slike, a jedna od njih je i slika pomirenja. I najzaostaliји divljak zna da mu je potrebno pomirenje. Zbog toga u svim religijama postoje svećenici koji prinose nekakvu žrtvu pomirnicu. Ali Bog poznaje i priznaje samo jednu Žrtvu pomirnicu: "Evo Jaganjca Božjeg koji oduzima grijehе svijeta!" Mnogi su svećenici prinijeli velik broj žrtava, no Isus je svećenik koji pomiruje s Bogom! On je i žrtva po kojoj je moguće pomiriti se s Bogom. Samo nas on može pomiriti s Bogom! Albert Knapp u jednoј pjesmi reče: *Vječno pred očima mi prizor / kako on, ko' tiho janje, / krvav sav i blijed, / na drvu križa visi tam'.. / I na me pomisli / kad kriknu: 'Svršeno je'!*

Sljedeća biblijska slika je pranje. Jedan je kršćanin napisao drugome: "On nas uzljubi i svojom nas krvlju oprao od naših grijehа." Poznata vam je priča o izgubljenom sinu koji na koncu završava u prljavštini – među svinjama. Koliko je samo ljudi završilo među svinjama! Na to se može reći samo: šteta za njih! Ali izgubljeni sin je došao k sebi i otrčao, onakav kakav je bio, kući, u očev zagrljaj. On se nije prvo okupao, kupio odijelo i nove cipele. Došao je onakav kakav je bio. Tada ga je otac očistio i dao mu novo odijelo. Mnogi misle da se prvo moraju popraviti pa tek onda postati kršćanima. To je katastrofalna zablude. K Isusu moramo doći ovakvi kakvi jesmo: prljavi. A kako je samo prljav i jadan naš život! – Dođite k Isusu onakvi kakvi jeste! On će vas oprati i bit ćete čisti! On će učiniti sve novo! "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijehа." Tako to svjedoči apostol Ivan. Tim riječima možemo i mi posvjedočiti!

Ne mogu vam sada navesti sve biblijske slike. Mislim da bi bilo mnogo bolje da sami počnete čitati Bibliju, tako da bolje upoznate divnu poruku o oproštenju grijehа.

Kako biti sretni u životu ako nas neprestano pritišću naši grijesi i prijestupi? To ne možemo postići sve dok se ne riješimo tog tereta, a tereta grijeha mogu se riješiti samo kad pronademo Isusa i kroz njega doživim oproštenje grijeha! Tada nestaju naši strahovi i onaj duboki očaj koji nas je do tada ispunjavao. Kada primite Isusa, bit će vam kao da ste izišli iz mračnog podruma straha na proljetno svjetlo Božje milosti. To je ono što vam želim od sveg srca!

Dakle, trebamo li oproštenje grijeha? Naravno! Gdje ga možemo dobiti? Kod Isusa: raspetog i uskrslog Spasitelja!

Kako dobiti oproštenje?

Sada, nadam se, neki od vas misle: "To je prava stvar! Zasigurno je predivno imati oproštene grijeha! Ali kako doći do toga? Ni jedne novine ne izvješćuju o tome, ni jedan suvremeni roman ne donosi nešto o toj temi, pa ni u filmovima još ne vidjeh da bi se govorilo o tome. Kako doći do toga?"

Da, zaista, kako doći do toga? Tu ni jedan drugome ne možemo biti od velike pomoći. Najbolje da još danas potražite neko tiho mjesto i zazovete Isusa. On je uskrsnuo i danas je živ! U Bibliji su oni koji su postali vjernicima opisani ovim riječima: "...svi koji su zazvali Isusovo ime". Učinite i vi to: pozovite Isusa!

Je li vam poznat izraz 'nazvati'? Naziva se telefonom. A jeste li znali da vi imate izravnu vezu s Isusom?! Ta je veza već dugo mrtva! Imate izravnu vezu s Isusom, a možda je još nikada niste koristili! To je žalosno! Pozovite ga sada! Ne trebate dugo birati broj. Recite samo: "Gospodine Isuse!" – i on je već na liniji. On je već tu! To je ono što nazivamo molitvom!

A što reći? Jednostavno mu recite sve što vam je na srcu! Recite mu: "Gospodine Isuse! U grešnim sam odnosima s jednim muškarcem. Ne mogu se sama osloboditi grijeha u kojem živim. Ne mogu više živjeti u grijehu, pomози mi, molim te!" – "Gospodine Isuse! Teško mi je preživjeti mjesec s plaćom

koju zaradim na ovom radnom mjestu. Ne znam kako drugi uopće mogu preživjeti. Ne mogu više izdržati tu neizvjesnost. Molim te, pomози mi!" – "Gospodine Isuse! Nevjeran sam ženi. Ne mogu se popraviti. Gospodine Isuse, pomози mi!" Razumijete li to? Na toj liniji Isusu možete povjeriti ono što ne možete ni jednom čovjeku. On vas sluša. Olakšajte se! To je pravo oslobođenje. Recite mu sve svoje grijehе.

Upitajte ga: "Gospodine Isuse, onaj župnik Busch reče da tvoja krv čisti od svih nečistoća. Je li to istina?" Recite mu to. Nazovite ga još danas. Počnite razgovarati s Isusom putem linije koja se tako dugo nije upotrebljavala. Ostanite stalno na vezi! Vi možete razgovarati s njime. Pridružite se ljudima koji su "zazvali ime Isusovo"!

"Da", reći ćete, "sve ću mu reći, ali neću čuti ni riječi od njega!" – Mogu vam reći da se varate! Pazite, sada ću vam reći na kojoj liniji trebate govoriti s njim. Nabavite Novi zavjet i čitajte ga. Kasnije čitajte Stari zavjet. Ali nemojte s njime započeti, pretežak je za početak. Počnite s Novim zavjetom, s Ivanovim evanđeljem. Tada čitajte Lukino evanđelje. Čitajte evanđelja kao što čitate novinska izvješća. Tada ćete shvatiti: "Pa to on govori!" Po tome se Biblija razlikuje od ostalih knjiga, po tome što nam putem te linije govori živi Gospodin!

Jedan mi je čovjek rekao: "Kada želim čuti Boga, odem u šumu." Ja mu na to odgovorih: "To je glupost! Kad ja idem u šumu tada slušam šum lišća, cvrkut ptica i žubor potoka. To je prekrasno. Ali mi šuma ne može reći jesu li moji grijesi oprošteni, kako zadobiti čisto srce i jesam li u Božjoj milosti. To mi Bog može reći jedino kroz Bibliju."

Odvojite barem petnaest minuta na dan za Isusa. Tada ga zazovite i sve mu recite: "Gospodine, danas imam toliko toga važnog obaviti. Sam to ne mogu privesti kraju." Shvaćate li? Recite mu baš sve! Tada otvorite Novi zavjet i pročitajte pola poglavlja. "Gospodine Isuse! Sada ti govori!" Odjednom će vam Bog poslati svoju riječ. Reći ćete sami sebi: "Pa to je za mene!" Podcrtajte to. Najbolje da sa strane napišete i datum.

Jedanput sam, još kao mladić, posjetio jednu veliku obitelj. Na glasoviru u salonu stajala je Biblija. Uzeo sam je u ruke i listao. Mnogi su reci bili označeni crvenom i zelenom bojom, a pokraj njih ispisani datumi. Tada upitah: "Kome pripada ova Biblija?" – "Našoj Emi", rekoše mi ukućani. Pogledah Emu – i oženih se njome! Takvu sam djevojku htio za ženu! Djevojku koja je prihvatila da Isus govori s nama putem te linije i nikako drukčije.

Pozli mi kad vidim kako se danas mnogi svađaju oko Biblije. Kažu: "I Bibliju su napisali samo ljudi" i još koje kakve gluposti. Već mi je to dosadno slušati.

U Prvom svjetskom ratu neko sam vrijeme bio telefonist. Tada još nismo imali bežičnu vezu, već male uređaje povezane žicom. Jednoga dana morao sam do promatračnice na nekom brdu. Ondje još nije bilo nikakva zaklona pa sam legao na tlo dok sam spajao žice. Tada je preko brda naišao lakše ranjeni vojnik. Viknuh mu: "Čovječe, lezi! Otkrili su nas! Uskoro će zapucati!" On se bacio na tlo, dopuzao do mene i rekao mi: "Lakše sam ranjen; sada ću kući na oporavak... hej, pa ti imaš stari aparat!" – "Da", promrmljah, "stari model." – "I kontakti su mu oštećeni!" – "Da", potvrdih, "i kontakti su mu oštećeni." – "Gle, pa tu mu nedostaje jedan dio!" reče on, a u meni zakipi. – "Začepi! Nemam vremena slušati tvoje kritiziranje! Moram uspostaviti vezu!"

Isto je i s Biblijom. Ja želim slušati Isusov glas, a onda dođu neki i govore: "I Bibliju su napisali samo ljudi!" Na to mogu odgovoriti jedino: "Umuknite! U njoj ja slušam Isusov glas!"

Ne dajte da od vas prave budale! Isus nam govori putem te linije! Tražite društvo takvih koji žele ići istim putem!

Razgovarajući s ljudima velim im sve to, a oni uvijek reaguju riječima: "Ah, to je za stare bakice. U crkvama su sami starci." Zato se radujem što sam u posljednjih trideset godina, tijekom kojih sam bio dušobrižnik za mladež, upoznao mnoge mlade koji vam mogu potvrditi sve ovo što sam vam ispričao: da postoji oprostjenje grijeha, da je moguće razgovarati s Isusom i da on odgovara.

Potražite zajedništvo s takvima koji su također imali doživljaje s Isusom. Lako je pronaći ljude koji zajedno s Isusom žele ići putom koji vodi u nebo.

I sada Isus stoji pred vama i govori vam: "Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni jer vas grijesi i prijestupi neprestano pritišću. Ja ću vam dati odmor! Ja vam mogu podariti oprostjenje grijeha!"

Postoji li sigurnost u religiji?

Ne postoji! Jedno je savršeno jasno: u religioznosti nema nimalo izvjesnosti. "Religija" je po svojoj definiciji vječno traženje Boga. To znači da uz to traženje nužno idu postojani nemir i nesigurnost. Za razliku od toga, "evanđelje" je nešto sasvim drugo. Evanđelje je Božje traganje za nama. Stoga je bolje postaviti pitanje ovako: "Postoji li sigurnost, to jest izvjesnost u kršćanstvu?"

Nečuvena neizvjesnost u vezi s Bogom

Moram vam nešto reći: mi, ljudi današnjice, pomalo smo smiješni. Čim nas negdje malčice zaboli, odmah trčimo liječniku i upitamo: "Gospodine doktore, ovdje i ovdje me boli. Što bi to moglo biti?" Čovjek želi točno znati što s njime nije u redu! Ili jedan drugi slučaj. Obitelj traži kućnu pomoćnicu i jedna se djevojka javi na oglas. "Da", objašnjava joj domaćica, "imat ćete svoju sobu s toplom i hladnom vodom, televizor i hi-fi uređaj. Imat ćete i jedan slobodan dan tjedno." "To je u redu", djevojka će, "ali ja bih rado htjela znati koliko ću zarađivati." "No", odvrati joj žena, "o tome ćemo se dogovoriti drugom prigodom. Prvo bih htjela vidjeti kako radite." "Ne, ne", usprotivi se djevojka, "pod tim uvjetima ne mogu prihvatiti posao. Već bih sada htjela znati koliko ću zarađivati."

Je li djevojka bila u pravu? Naravno, jest! Kada tražimo posao, tada je jedno od najvažnijih pitanja: "Kolika je plaća?" ili "Kakav će biti moj status?" Želimo znati na čemu smo! U pitanju novca ne dopuštamo nikakvu neizvjesnost. Da, na svim područjima želimo znati na čemu smo, samo na najvažnijem području, u našem odnosu s Bogom, dopuštamo najnevjerovatniju neizvjesnost.

Prije mnogo godina vodio sam u Augsburgu niz sastanaka u šatoru postavljenom na Plärreru, trgu na kojemu se održavao godišnji sajam. Organizatori tih sastanaka došli su na sjajnu zamisao. Budući da su subotom uvečer lokali bili prepuni, zaključili su: "Napraviti ćemo sastanak u subotu navečer – u ponoć." To nismo objavili javno jer tada bi svi dragi, radoznali kršćani došli na taj sastanak, a to smo htjeli izbjeći. Moji su prijatelji u pola dvanaest krenuli automobilima i pokupili sve "noćne ptice" što su izlazile iz lokala koji su se zatvarali u ponoć: konobare koji su se vraćali kućama i konobarice koje su završile naporni tjedan. Dugo su iskrcavali svoj "teret" pred ulazom u šator. Kad sam se u ponoć popeo na podij, preda mnom je bio skup kakav sam rijetko imao prigodu vidjeti. Neki su bili pomalo pripiti. Jedan od takvih sjedio je točno ispred mene; neki debeljko s napola sažvakanom cigarom u ustima i šeširom kakav su moji dečki nazivali "lubenicom". Pomislih: "Nadajmo se da će sve biti dobro." Počeo sam govoriti. Kad sam prvi put spomenuo riječ "Bog", debeljko s "lubenicom" mi upadne u riječ: "Bog ne postoji!" Svi se nasmijaše. Ja se nagnuh s propovjedaonice i upitah ga: "Jeste li potpuno sigurni da nema Boga? Jeste li sto posto sigurni u to?" Počeše se po glavi tako da mu "lubenica" skoro pade na oči, prebaci cigaru u drugi kut usana i konačno reče: "No, pa ne postoji nitko tko to može znati sto posto." Na te se riječi nasmijah debeljku u lice i rekoh mu: "Ipak postoji! Ja to točno znam!" "Ma nemojte", prihvati on, "odakle biste vi mogli znati nešto točno o Bogu!" Nato mu objasnih da od Isusa znam pouzdano da Bog postoji i sve što čovjek može shvatiti o njemu. Odjednom se cijeli skup umirio.

Jeste li vi sigurni u vezi s Bogom? Pitam to one koji se smatraju kršćanima. Možete li reći: "Mogao bih se zakleti da je izbrisana optužnica s mojim grijesima i da je cijena u potpunosti isplaćena"? Većina bi, nažalost, odgovorila: "Nadam se!"

Smiješno je to kada u vezi s Bogom i pogani i kršćani žive u istoj velikoj neizvjesnosti i sumnji. Kada bih prošao kroz grad i pitao ljude koje sretnem putem: "Recite mi, vjerujete li da postoji Bog?" odgovorili bi mi: "Da, nekakav Bog postoji".

Kad bih nastavio s pitanjem: "Pripadate li mu?" odgovorili bi mi: "Ne znam!" – Kakva nečuvena nejasnoća i neizvjesnost u vezi s tako važnim pitanjem!

Ovo što ću vam sada ispričati doživio je jedan moj mladi prijatelj. On je student, a ljeti kad nema predavanja radi kao pomoćni građevinski radnik kako bi zaradio džeparac. Jednog su dana njegovi kolege s posla saznali za njegovu aktivnost crkvenoj omladinskoj grupi. "Čovječe", upitaše ga, "ti odlaziš k velečasnom Buschu?" – "Da." – Radnici počеше namigivati jedan drugome. – "Onda sigurno svake nedjelje odlaziš u crkvu?" – "Naravno!" – "Svake nedjelje?" – "Da, svake nedjelje!" – "Svake nedjelje!? Jesi li poludio?!" – "Ne", reče, "kroz tjedan odlazim i na biblijsko proučavanje!" – "Čovječe, ti si zacijelo poludio!" – I tada počese izlijevati svoj otrov: "Popovi zaglupljuju narod!" – "Kršćanstvo je zakazalo, iako je imalo na raspolaganju skoro dvije tisuće godina!" – "Biblija je velika glupost!"

Ukratko, mladić je bio izložen groznom izrugivanju, ali je srećom imao "debelu kožu" pa je sve nekako podnio. Kad su 'dečki' završili, reče im: "Pa kad tako mislite o kršćanstvu, pretpostavljam da ste napustili crkvu." Svi su zanijemjeli. Jedan stariji čovjek konačno prekinu muk: "Što misliš reći time: 'napustili crkvu'? Čovječe, i ja vjerujem u Boga! Misliš li kako si samo ti kršćanin? I ja sam kršćanin! – Ja vjerujem u Boga!" Tada ga i ostali počese napadati: "Što se praviš boljim od nas! I mi smo kršćani! I mi vjerujemo u Boga!" Odjednom su se uloge zamijenile. Sada su svi vikali u jedan glas: "I mi vjerujemo u Boga! I mi smo kršćani!" Kad su završili, moj ih prijatelj upita: "Pa zbog čega me onda ismijavate?" Njihov je odgovor bio: "Ah, ideš nam na živce! S tobom se ne može razgovarati!"

Razumijete li to? Odrasli ljudi, prekaljeni građevinari koji s lakoćom mogu popiti nekoliko boca piva, najprije su urnebesno ismijavali kršćanstvo da bi naposljetku rekli: "Samo trenutak, i mi smo kršćani!" Što kazati na to? Nije li to potresno? Čovjek se prepušta velikoj neizvjesnosti u vezi

s Bogom i vječnošću. Tu se ponekad ponašamo kao pogani, ponekad kao kršćani: pola–pola. Nisam li i pravu? Bojim se da većina vas živi u istoj takvoj neizvjesnosti i nejasnoći!

Biblija govori o divnoj izvjesnosti

Sada ćete vjerojatno začuđeno upitati: “Dobro, gospodine Busch, ima li kršćanska vjera kakve veze s izvjesnošću? Nije li ispravna ona pošalica kako se u kršćanstvu ništa ne zna, a sve se mora vjerovati?”

Nedavno je jedan čovjek izrekao još jedan u nizu bisera kojih sam se za života dosta naslušao: “Znate, jasno mi je kako su dva puta dva četiri, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati – jedino se mora vjerovati.” I to je još jedno od shvaćanja koje tvrdi da ne upotrebljavamo svoj razum, nego da moramo slijepo vjerovati u kršćanske istine. Takvo uvjerenje zastupa većina.

Netko bi mi mogao reći: “Ali, gospodine Busch, pa ni vi, kršćani, niste jedinstveni. Postoje katolici, evangelici i mnogi drugi. Kod evangelika postoje još luterani, reformirani itd. Tko je onda u pravu?” Čini mi se da je i sâm tzv. kršćanski svijet u osnovi uvjeren kako je kršćanska vjera nešto najneizvjesnije i najnesigurnije što postoji. Ali to je golema budalaština.

U stvari, tek iz Novog zavjeta možemo naučiti što je kršćanstvo. U njemu je svaka stranica ispunjena ohrabrujućom izvjesnošću! Vjerujte mi, u to nema sumnje! Smiješno je što mnogi kršćani žive u takvoj neizvjesnosti. To nimalo ne dolikuje kršćanstvu. Zaista ne! Cijeli Novi zavjet ispunjen je izvjesnošću koja silno zrači.

Najveća izvjesnost je: Bog postoji! Ne nekakvo Vrhovno Biće, Providnost, Sudbina ili “nekakav Bog”, već živi Bog, Otac Isusa Krista. Odakle to znamo? Otvorite Bibliju na bilo kojem mjestu i nećete naići na religijske probleme, nego na svjedočanstvo: Bog živi! On se objavio u Isusu Kristu! Čovjek koji živi bez Boga, živi pogrešno i bijedno.

U Bibliji postoji i sigurnost da me taj Bog, koji može uništiti sve narode i suditi svim ljudima u posljednji dan, ljubi žarkom ljubavlju. Nije to nikakva pretpostavka, nego obećanje zapisano u osmom poglavlju Poslanice Rimljanima: "Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu, Gospodinu našem." Ljubav Božja je došla k nama u Isusu! To ne pretpostavljamo, to zasigurno znamo. Gdje je ljubav Božja? On nas je ljubio u Isusu. Isusovi sljedbenici pjevaju:

*Kad mir mi nebeski proniče svu grud,
ma prijetile bure il' grom
ja ipak ću pjevat u vjeri posvud:
"Dobro mi je u Gospodu mom!"
Moj grijeh je oprošten, izbrisan dug moj.
Ta vijest pruža mir srcu mom.
Na križu je Krist za me platio sve.
"Slavljen Bog!" kličem sad dušom svom...*

Biste li i vi mogli pjevati ovu pjesmu? Imate li ikakvu predodžbu o čemu ona govori?

Ljudi Biblije bili su potpuno sigurni da pripadaju Bogu. David reče u 49. psalmu: "...moju će dušu Bog ugrabiti iz kandži Podzemlja i milostivo me primiti." Nema tu: "Nadam se da ću jednom biti spašen", nego "Ja znam: bit ću spašen." – Ili: "Bog nas je spasio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina." Isusovi su učenici kroz svog Učitelja doživjeli korjenitu promjenu u životu – i znali su to! Čujte što govori jedan od njih: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život." "Mi znamo!" Možete li i vi to reći? – Ili: "Njegov Duh svjedoči

mome duhu: dijete sam Božje.” Uočite to “jesam”! Biblija je puna takve sigurnosti. Odakle onda našem narodu ovakva glupa izreka: “Dva i dva su četiri, to mi je dobro znano, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati zasigurno, već se mora slijepo vjerovati”? I ja dobro znam: dva i dva su četiri, ali s daleko više sigurnosti znam da postoji Bog! Dobro znam, dva i dva su četiri, ali još bolje znam da nas Bog ljubi u Isusu Kristu. Oni koji su se obratili živome Bogu kažu: “Znam, dva i dva su četiri, ali još sigurnije znam da sam postao dijete Božje!”

Pitam vas, gdje je u današnjem kršćanstvu moguće naići na takvu sigurnost? Gdje? Ne pokazuje li nam to koliko smo se udaljili od Biblije i njezinog nauka i kako je krajnje vrijeme da joj se vratimo? Odbacite svoje površno kršćanstvo! Nećete imati nimalo koristi od toga ako budete površni kršćani. Prava je korist tek kad imate biblijski kršćanski stav. Tek to se isplati! Isplati se jedino imati sigurnost da postoji Bog koji me ljubi žarkom ljubavlju i kojemu mogu pripadati. Ništa se drugo ne isplati!

Ta sigurnost zrači iz svih pjesama koje se pjevaju u zajednicama kršćana. Evo jedne od njih: *Sretna sigurnost, Isus je moj! / Njemu sam dao sav život ja svoj. / Baštinik Spasa, sretan sam ja / – rođen od Duha i krvlju spran.*

Kršćanstvo nije lutanje u gustoj magli. Istinski kršćanski stav je čvrsta i snažna sigurnost! Ili riječima pjesme:

U Kristu čvrst je temelj moj, / na njegov oslanjam život svoj. / Sve drugo brzo nestaje, / Krist čvrsta Stijena ostaje. / Tko u njegovu nadu položi, / taj na pijesku već ne gradi.

Sigurnost u kršćanstvu znači: objektivno znati da postoji Bog i da je njegovo otkrivenje u Isusu istinito – pa makar i sav svijet odbacio istinu da je Isus umro zbog pomirenja Boga i čovjeka, a potom uskrsnuo kako bi spasio grešnike – čak i ako to nitko ne prihvati.

Sigurnost u kršćanstvu jest kada znam da postoji Bog koji se objavio u Isusu Kristu koji je umro i uskrsnuo. To znam jer sam spasonosnom vjerom osobno prihvatio tu činjenicu.

Makar deset tisuća profesora uvjeravalo mladog kršćanina: “Isus nije uskrsnuo!” on im mirne duše može reći: “Cijenjeni deset tisuća profesora! Ja znam: moj Iskupitelj živi!” Ma bio i cijeli svijet protiv njega, vjernik može reći: “Ja znam zašto vjerujem!” Kad biste mene zasuli hrpom znanstvenih pretpostavki, odgovorio bih vam: “Ja znam bolje!” I kad bi sav svijet bio u nedoumici, ja bih rekao: “Ja imam sigurnost!” – Dragi prijatelji, tolika je sigurnost u kršćanskoj vjeri koja je zasnovana na Bibliji.

Imate li vi sigurnost?

Zaista, posjedujete li vi takvu sigurnost? Ili vam nedostaje? Kada kažete: “Mislio sam do sada da sam kršćanin, ali nisam. Više mi ništa nije jasno!” tada nije bilo uzalud ovo što sam dosad govorio.

Sjećam se jednog kršćanskog kampa za mladež u Nizozemskoj gdje sam bio sa svojim dečkima. U dva sata noću netko pokuca na vrata moje sobe. Otvorih vrata. Preda mnom je stajalo cijelo društvo u pidžamama. “Što želite?” upitah ih. Jedan mi odgovori: “Vjerovali smo da smo kršćani, ali sada smo shvatili da to još nismo!” To ih je toliko uznemirilo da su u noći, u dva sata, htjeli razjasniti to što ih je tištalo. Velika je stvar kad shvatimo kako smo, iako se nazivamo kršćanima, jako udaljeni od sigurnosti o kojoj govori Biblija.

Spurgeon, veliki engleski propovjednik po kojem je Bog učinio silna duhovna probuđenja, jednom je to ovako izrazio: “Vjera je šesto čulo.” Kao što znate, mi posjedujemo pet osjetila pomoću kojih opažamo ovaj svijet. To su: vid, sluh, opip, okus i njuh. To je pet osjetila pomoću kojih možemo doživljavati ovaj trodimenzionalni svijet. Čovjek koji živi samo uz pomoć tih pet osjetila, pita se: “Gdje je Bog? Ne vidim ga. Ni Isusa ne vidim. Ne vjerujem ja u to!” Šesto čulo primamo tek kada nas Bog prosvijetli svojim Svetim Duhom. Tada možemo ne samo gledati, slušati, doticati, mirisati i kušati, tada možemo spoznati jedan drugi svijet! Biblija kaže: “A ovo je vječni život,

spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao – Isusa Krista.” Tu tek dolazi do izražaja šesto čulo!

Nedavno sam u Essenu bio kod jednog vrlo uspješnog industrijalca. Svoje je sjedište imao u visokoj poslovnoj zgradi s koje se moglo vidjeti više od polovice grada. Pošto sam prošao kroz nekoliko čekaonica i ureda, konačno sam se našao u njegovu uredu. Brzo smo završili ono zbog čega sam došao. Tada smo zapodjenuli razgovor. On reče: “Zanimljivo je jednom imati i župnika u svom uredu!” – “Svakako”, odgovorih mu, “to je zaista uzbudljivo!” On nastavi: “Recite mi jednu stvar: poslije rata ponekad sam odlazio na neke teološke seminare, ali sam stekao dojam da...” – “Recite samo”, ohrabrih ga, “ja imam dobre živce!” – “Dobro, imao sam dojam”, reče on, “da je kršćanstvo nešto vrlo nejasno. Vidite, nama su predavali o temama poput: ‘Kršćanin i privreda’, ‘Kršćanin i razoružanje’, ‘Kršćanin i naoružanje’, ‘Kršćanin i novac’, ‘Kršćanin i njegova crkva’, ali nam nikad nitko nije rekao što uistinu znači biti kršćaninom. Izgleda da ni oni sami to nisu znali!”

Sjedio sam u tom lijepom uredu i primio te riječi kao udarac u čelo: “Očito je, ni oni sami nisu to znali!” – “O, vi griješite!” rekoh mu. Začudeno me pogleda i upita: “Možete li mi vi reći što je to biti kršćanin?” – “O, da”, odgovorih, “želim vam na to jasno odgovoriti. Nema tu nikakvih nejasnoća.” – “Ha”, reče on pomalo podrugljivo, “jedni kažu, kršćanin je netko tko nikad nije imao problema s policijom, a drugi da je kršćanin onaj tko je kršten i crkveno sahranjen!” Ja nastavih: “Gospodine generalni direktore, reći ću vam što znači biti kršćaninom. – Kršćanin je čovjek koji može iz dubine srca reći: ‘Vjerujem da je Isus Krist istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti; i istinski čovjek, rođen od djevice Marije – moj Gospodin koji je izbavio mene, prokletog i izgubljenog čovjeka...’ – Gospodine generalni direktore, i vi ste ‘proklet i izgubljen čovjek!’” – On kimnu. Razumio je. Priznao je. Da, takvi smo mi. – “Dobro”, nastavih, “...koji je mene izgubljenog i prokletog čovjeka izbavio, otkupio me od grijeha i oslobodio moći đavla.” –

Gospodine direktore, ‘...oslobodio me od moći đavla!’ I opet on potvrdno kimnu. To mu je bilo poznato. Ja nastavih: “...ne nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta...” – da bih mogao postati njegovim vlasništvom.” – “Vidite, onaj tko može reći: ‘Ja pripadam Isusu, ja sam njegovo vlasništvo; on me otkupio svojom krvlju od grijeha, smrti i pakla. U to sam siguran!’ – taj je kršćanin, gospodine direktore.”

Na trenutak u uredu zavlada tišina. Tada on prozbori: “Kako doći do toga? Kako da ja dođem do toga?” Na to mu odgovorih: “Vaša mi je tajnica rekla da odlazite na odmor. Još danas poslijepodne poslat ću vam Novi zavjet. Ponesite ga sa sobom na odmor i pročitajte svaki dan jedan dio Ivanova evanđelja; čitajte i uz to molite. Eto, tako ćete doći do toga.”

Kršćanski stav, kakav je otkriven u Novom zavjetu, jest sigurnost da su objektivne istine ispravne i da ih se može prihvatiti subjektivnom vjerom te tako biti spašen! Imate li vi takvu sigurnost? Ja ne bih mogao živjeti kad ne bih bio siguran da me Bog prihvatio.

Jednog sam mladića upitao: “Ljubiš li ti Isusa?” – “Da”, odgovori on. – “Znaš li je li te on prihvatio? Jesi li njegovo vlasništvo?” – “Pa nisam baš siguran. Još se uvijek jako borim sa sumnjama.” – “Čovječe”, rekoh mu, “ja tako ne bih mogao živjeti. Ja moram biti siguran da me Bog prihvatio!”

Vi, nesigurni kršćani, koji još ne znate postoji li Bog ili ne postoji. Vi koji do zadnjeg novčića znate svoje financijsko stanje, ali o Bogu ne znate ništa – vi ni niste kršćani! Prema učenju Novog zavjeta kršćani su oni koji mogu reći: “Vjerujem da je Isus postao Gospodarom mog života.”

Htio bih vam ispričati jednu pripovijest koju ste vjerojatno već čuli. General von Viebahn je ispriповjedio kako je na nekoj vježbi jahao šumom, zakvačio se za granu drveta ispod kojeg je prolazio i poderao odoru. A jednom generalu ne priliči jahati uokolo u poderanoj odori. Kad je navečer ujahao u selo u kojem se smjestio glavni stožer, opazi nekoliko vojnika gdje

sjede na nekom zidiću. Zaustavi konja i upita: "Je li tko od vas krojač (njem. Schneider. Op. prev.)?" Jedan od vojnika se uspravi i reče: "Gospodine generale, ja sam." Tada mu general von Viebahn zapovjedi: "Odmah dođite u moje sjedište u krčmi 'K janjetu' zakrpati mi odoru." No vojnik odgovori: "Ne mogu vam to učiniti." "Kako ne možete? Pa vi ste krojač!" – "Oprostite, gospodine generale", reče ovaj, "ja se prezivam Schneider, ali nisam krojač."

Preporučavajući taj događaj, general von Viebahn reče: "To se može reći i za mnoge kršćane. Smatraju se kršćanima, ali bi zapravo morali reći: 'Ja se samo nazivam kršćaninom, ali u biti nisam kršćanin.'"

O, kako je to zastrašujuće stanje! I kako je to opasno stanje jer takav čovjek uopće nije spašen!

A sada moramo ići korak dalje:

Kako se dolazi do sigurnosti?

Vjerojatno me želite pitati: "Kako steći takvu sigurnost?" Na to ću vam odgovoriti: "Molite Boga za to!" Počnite redovito čitati Bibliju. Svaki dan odvojite petnaestak minuta. Ali htio bih vam reći još nešto vrlo važno. Do sigurnosti u vjeri ne dolazi se razmišljanjem, nego putem savjesti.

Kada danas razgovaram s ljudima o kršćanstvu, često mi kažu: "Velečasni, ja, nažalost, ne mogu vjerovati. U Bibliji ima toliko proturječja." – "Proturječja?" upitam tada ja. – "Da, proturječja. Evo, na primjer, u Bibliji piše da su Adam i Eva imali dva sina: Kajina i Abela. Kajin je ubio Abela te je tako ostao sam. No, kasnije piše da je otišao u stranu zemlju i tamo sebi našao ženu. Ali ako su oni bili jedini ljudi, onda on nije mogao naći ženu! Velečasni, ja to ne mogu razumjeti."

Jeste li već čuli tu priču? Tom pričom Nijemci opravdavaju svoju nevjeru. Kad mi je netko ispriča, običavam mu odgovoriti: "To je zaista zanimljivo. Evo vam Biblija. Pokažite mi gdje to piše da je Kajin otišao u stranu zemlju i ondje si

našao ženu?” – Tada pocrvene. – “Dobro”, nastavljam ja, “kada tako hrabro odbacujete Bibliju, uz čiju su pomoć tisuće razumnih ljudi pristupili k vjeri; ako sebe smatrate pametnijim od njih, onda ste je, vjerojatno, temeljito proučili. Pokažite mi gdje to piše!”

Uvijek ispadne da nemaju pojma. Tada im ja pokažem mjesto gdje to piše u Knjizi Postanka. Tamo uopće ne piše to što tvrde, nego nešto sasvim drugo: “Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani... Kajin pozna svoju ženu te ona začne i rodi...” Svoju je ženu doveo sobom. Tko je bila ta žena? Zapisano je također da su Adam i Eva imali mnogo sinova i kćeri. Ta je žena, dakle, bila Kajinova sestra. Biblija jasno govori kako je Bog želio da sav ljudski rod nastane od jedne krvi. Zbog toga su se u početku braća i sestre morali ženiti i udavati međusobno. Kasnije je Bog to zabranio. Je li to dovoljno jasno?

Tada se takvoj osobi sva njezina teorija sruši poput kule od karata. Pitate se je li povjerovala? Ni govora! Odmah ima spremno novo pitanje: “Velečasni, recite mi...” – i nastavlja se isto. Stoga je jasno: ja mogu nekome odgovoriti na sto tisuća pitanja, a on će i nakon toga ostati u mraku kao što je bio i prije. Do vjere se ne dolazi putem logičkog razmišljanja, već putem savjesti.

Moj prethodnik u Essenu bio je Julius Dammann, župnik i propovjednik. Jednom mu je prišao neki mladić i postavio pitanje o Kajinovoj ženi i druga slična pitanja. Dammann odmahnu rukom i reče: “Mladiću, Isus Krist nije došao odgovarati na prepredena pitanja, već spasiti grešnike! Navratite k meni onda kad shvatite da ste jadan grešnik.” Ljudi s nemirnom savješću, takvi koji znaju da njihov život ne valja i ne mogu umiriti svoju dušu, takvi mogu naučiti kako vjerovati Spasitelja. Razumsko će shvaćanje doći kasnije.

Jednom sam doživio nešto što vam neizostavno moram ispričati. Jednog sam dana došao u bolesničku sobu u kojoj su ležala šestorica muškaraca. Kad uđoh, prijateljski me pozdraviše: “Ah, velečasni, kako je dobro što ste naišli! Baš

imamo jedno pitanje za vas.” – “O, baš mi je milo”, odgovorih, “kakvo to pitanje imate za mene?” Pretpostavljao sam da su mi pripremili jedno od onih pitanja u kojima je prikrivena zamka. I jedan od njih upita: “Vi vjerujete da je Bog svemoguć?” – “Da, vjerujem!” – “Dobro, odgovorite mi onda, može li Bog stvoriti kamen koji će biti tako težak da ga ni on sâm neće moći podići?” Primjećujete li u čemu je zamka? Da sam rekao: može, tada Bog nije svemoguć; da sam pak rekao: ne može, opet bi ispalo da nije svemoguć. – “Može li vaš Bog stvoriti tako težak kamen da ga ni sam ne može podići?” Na trenutak sam razmišljao kako mu to objasniti. Shvatih koliko je glupo to pitanje pa ga, umjesto odgovora, upitah: “Mladiću, sada ću ja vama postaviti jedno pitanje: ‘Jeste li proveli besane noći pokušavajući pronaći odgovor na to pitanje?’” – “Besane noći?” upita začuđen. “Ne, nisam!” Nato mu ja objasnih: “Vidite, moje je vrijeme predragocjeno da bih ga mogao samo tako trošiti. Ja vam mogu odgovarati samo na pitanja zbog kojih ljudi provode besane noći. – Mladiću”, nastavih, “recite mi ima li nešto zbog čega ne možete spavati?” Njegov je odgovor uslijedio neobično brzo: “Da, imam problem s djevojkom. Ona očekuje dijete, a ne možemo se vjenčati!” – “A tako”, rekoh, “zbog toga ne možete spavati. Možemo onda razgovarati o tome!” – “Ali kakve to veze ima s kršćanstvom?” začudi se. – “Varate se”, rekoh, “pitanje o onom kamenu nema nikakve veze s kršćanstvom. Ali ovo s djevojkom ima! Vidite, vi ste sagriješili! Prekršili ste Božju zapovijed kad ste imali spolni odnos s njom! Zato sada razmišljate kako se izvući iz tog problema kroz jedan daleko veći grijeh: pobačaj. Zaglibili ste u grijehu i krivnji. Jedini vam je izlaz obratiti se živome Bogu, pokajati se i priznati: ‘Sagriješio sam!’ Tek tada će vam Spasitelj moći pomoći.” Odjednom mu sinu: “Isus se zanima za moju opterećenu savjest! Isus mi može pomoći! On me može spasiti i obnoviti moj uništeni život!”

Vidite, prvo je pokušao razumom, ali je sve što je time dobio bila obična glupost. Kad je pokušao putem savjesti, odjednom mu je sve postalo jasno. Je li i vama jasno? Do sigurnosti spasenja ne dolazimo kroz odgovore na prepredena pitanja,

već kroz dopuštanje svojoj savjesti da dođe do izražaja. Tek onda kažemo: “Sagriješio sam!” Tek će vam se tada objaviti raspeti Spasitelj i primit ćete oproštenje grijeha. Postat ćete njegovo dijete. Put do toga prolazi kroz savjest, ne kroz razum.

Vidite, kad čovjek dolazi k sigurnosti spasenja, tada mora i nešto riskirati. Na crkvenim ste zgradama vjerojatno već zamijetili obojene staklene prozore – vitraje. Kad takve prozore gledate izvana za lijepa dana, izgledaju vam tako crni da jedva opažate boje na njima. Ali kad uđete u crkvu, boje odjednom ožive. Isto je i s kršćanskom vjerom: tako dugo dok je promatrate izvana, ne možete ništa shvatiti. Sve vam izgleda mračno i dosadno. Morate ući ako želite vidjeti pravu ljepotu kršćanstva! Morate se odvažiti i preuzeti rizik susreta s Isusom! Morate se predati Spasitelju, predati mu svoje povjerenje! Tada će sve postati jasno i svijetlo! To je korak iz smrti u život. U trenutku ćete razumjeti sve o kršćanstvu.

Isus je propovijedao jednom kad su ga slušale tisuće ljudi. Odjednom je rekao nešto grozno: “Ovakvi kakvi ste sada, ne možete ući u kraljevstvo nebesko! Morate se nanovo roditi! Vaša narav, ni ona najbolja, nije podobna za kraljevstvo nebesko!” Među prisutnima bilo je i nekoliko muškaraca koji rekoše: “Dodite, idemo odavde! Taj čovjek pretjeruje!” Tri su čovjeka napustila skup. To vidje šest žena koje rekoše: “Muškarci odlaze. Dodite, idemo i mi!” I žene odu. Vidjevši to, neki dječaci rekoše: “Muškarci su otišli. I žene su otišle. Dodite, onda idemo i mi!” Na kraju se razišao cijeli skup. To mora da je bilo strašno.

Zamišljam kako bi bilo da ja propovijedam, a ljudi jedan po jedan počnu odlaziti. Odjednom se nađem sam s nekolicinom najvjernijih slušatelja. – To se dogodilo Isusu. – Strašno! Odjednom je ostao sam. Tisuće su ga napustile dok je govorio. Nisu ga više htjeli slušati. Ostala su samo dvanaestorica apostola.

Da sam ja bio Isus, molio bih: “Ah, ostanite još malo! Nemojte me i vi napustiti!” No, Isus je učinio nešto drugo. Znete li što

je rekao? Rekao je: "I vi možete ići ako želite!" U kraljevstvu Božjem nema prisile. Kraljevstvo Božje je jedino kraljevstvo u kojem nema policije! U kraljevstvu Božjem vlada sloboda izbora! Izvolite, i vi možete otići!" Tako je Isus rekao svojim učenicima i oni su to prihvatili. Nije lako ostati kad ode šest tisuća ljudi. I učenici su skoro otišli, pogotovo kad je Gospodin rekao: "Izvolite, idite!" Širom im je otvorio vrata: "I vi možete otići! I vi možete biti izgubljeni! I vi možete živjeti bezbožno! I vi možete odjuriti u pakao! Učinite kako želite!" Petar je razmišljao samo trenutak: "Kamo poći? Kome? Proživjeti svoj život radeći i mučeći se poput konja ili u prljavštini grijeha? A na kraju me čeka smrt i pakao. Sve je to bezvrijedno!" Tada pogleda Isusa i sve mu je bilo potpuno jasno: vrijedan je jedino život koji se proživi s Isusom! Zato i reče: "Kamo da odemo, Gospodine Isuse? Ti imaš riječi vječnoga života i mi vjerujemo i znamo – čujte, to je sigurnost! – ti si Krist, Sin živoga Boga. Ostat ćemo s tobom!"

Dragi prijatelji, tako se steže sigurnost. Promisli se o različitim životnim putovima i zaključite: Isus je moja jedina šansa! O, kako želim da i vi dobijete tu predivnu sigurnost da možete reći: "Mi vjerujemo i znamo: ti si Krist, Sin živoga Boga."

I na kraju bih htio reći još nešto vama koji ste tek započeli koračati u vjeri. Predali ste svoje srce Isusu, ali vas ipak muče sumnje pa mislite: "Nemam sigurnost spasenja. Kako steći takvu sigurnost? Još uvijek je mnogo grijeha u mom životu!" Takvim ozbiljnim dušama želim reći: "Mislite li da bi čovjek prvo trebao biti bezgrešan da bi mogao imati sigurnost spasenja? Tada bismo morali čekati tako dugo dok ne odemo na nebo! Do svog posljednjeg dana, do posljednjeg daha, trebat ćemo krv Isusa Krista za oprostjenje naših grijeha!"

Sjetite se priče o izgubljenom sinu. On se vratio kući i rekao: "Sagriješih!" Otac ga je prihvatio i priredio veselje. A sada pokušajte zamisliti ovaj prizor: sljedeće jutro sinu nepažnjom padne šalica iz ruke i razbije se. Kraj onih svinja zaboravio je kako se ponaša za stolom. Dakle, ispala mu šalica iz ruke. Čuvši kako šalica uz lomljivu pada na pod, opsuje: "Prokleta šalica!"

Mislite li da ga je otac zbog toga izbacio iz kuće: “Van, gubi se natrag k svojim svinjama!” Što mislite, bi li tako postupio? Ne! Otac reče: “U redu je, sine, dogodilo se!” Objasnio bi mu: “Dragi sine, drugi put malo pripazi. Pomoći ćemo ti dok ne naučiš odlagati šalicu na stol. Kad ti se dogodi nešto takvo, strpjet ćemo se dok se ponovno ne privikneš na kućni red i odvikneš od psovanja.” Sigurno ga ne bi poslao natrag k svinjama!

Vidite, kad se netko preda Isusu, odjednom otkrije nešto strašno: stara narav još nije potpuno nestala i on još ponekad sagriješi! Ali kad vam se dogodi kakav propust nakon obraćenja, tada ne očajavajte, već kleknite i molite ove tri rečenice. Prvo: “Hvala ti Gospodine što ti još uvijek pripadam!” Drugo: “Oprosti mi po svojoj prolivenoj krvi!” I treće: “Oslobodi me moje stare naravi!” Ali prvo neka svakako bude: “Gospodine, hvala ti što ti još uvijek pripadam!”

Razumijete li? Sigurnost spasenja se sastoji u tome što znam: “došao sam kući”, u Božji naručaj, i sada se borim za svetost – kao onaj koji će tu zauvijek ostati, a ne kao onaj kog će izbaciti svaki put kad posrne i koji se uvijek iznova mora vraćati kući. Takvi koji propovijedaju: “Spasenje treba zadobiti svaki dan iznova!” naučavaju nešto užasno. Moja djeca ne trebaju svaki dan doći pred mene i pitati me: “Tata, možemo li i danas biti tvoja djeca?” Oni jesu moja djeca! A onaj tko je postao dijete Božje, to i ostaje. Takva osoba vodi borbu za posvećenje kao dijete Božje.

Zato od svega srca želim da i vi zadobijete sigurnost da ste djeca Božja!

Je li kršćanstvo privatna stvar?

Često čujem kako govore da je vjera privatna stvar! Je li to tako? Želim vas pitati je li kršćanstvo privatna stvar? Ili još bolje: Jesu li kršćanski stavovi privatna stvar?

Prije no što odgovorim na to pitanje, htio bih postaviti protupitanje. Uzmimo, na primjer, kovanicu od pet maraka. Što je ugravirano na njoj? Broj pet ili orao? Oboje! Kovanica od pet maraka ima dvije strane. Isto je tako i s pitanjem je li kršćanstvo privatna stvar. Odgovor je – oboje! Da i ne. Ispravna, živa kršćanska vjera ima dvije strane: jedna je potpuno privatna, a druga javna. I gdje nedostaje jedna od njih, nešto nije kako treba!

Kršćanska je vjera potpuno privatna stvar

Da bih vam ovo predočio, ispričat ću vam jednu priču. Jednom mi je netko rekao da sam “pripovjedač”. Na to sam odgovorio: “Nije to nikakva sramota. Uvijek se jako bojim da će ljudi zaspati u crkvi. Ali ako u govor ubacujem priče, neće zaspati.” Osim toga, život se sastoji od priča, a ne od teorija.

U pokrajini Ravensberg u devetnaestom je stoljeću živio silan propovjednik – Johann Heinrich Volkening. Kroz Volkeningove je propovijedi cijela okolica Bielefelda doživjela veliko duhovno probuđenje. Jednog dana Volkeninga pozvaše k nekom bogatom seljaku. Taj je imao veliko imanje i bio poznat kao pošten i marljiv čovjek. Na žalost, silno je mrzio kršćanske propovijedi. Njegov je problem bio u tome što nije htio priznati da je grešnik. On nije trebao Spasitelja koji je na križu platio za njegove grijehе. Govorio je: “Činim dobro i Boga se ne bojim.” Kao što rekoh, jednog su dana poslali po Volkeninga jer je seljak bio nasmrt bolestan. Umirao je i htio je posljednji put pričestiti se.

Volkening uđe u kuću. Bio je krupna stasa i imao je svijetlo plave oči koje su privlačile pažnju. Prišavši postelji umirućega, dugo ga je gledao ne progovorivši ni riječi. Konačno prozbori: "Heinrich, jako sam zabrinut zbog vas. Put kojim ste išli do sada ne vodi u nebo, već ravno u pakao." Rekavši to, okrenu se i otiđe. Bogatog seljaka obuze bijes pa povika za njime: "I to mi je neki župnik! To li je kršćanska ljubav?"

Pala je noć. Teško bolestan seljak ležao je budan. Savjest ga je mučila: "Ne ideš u nebo, već u pakao! ...Što ako je, nakon svega, to istina?" Sjetio se brojnih grijeha koje je počinio. Nije proslavio Boga kao što je trebao. Ponekad je nekoga vrlo lukavo prevario. I idućih noći obuzela ga je smrtna strava. Jako se uznemirio. Odjednom je shvatio kako se u njegovu životu nakupilo mnogo grijeha i da uopće nije dijete Božje. Sada se zaista htio obratiti. Nakon tri dana ponovno posla ženu po župnika: "Ženo, dovedi mi Volkeninga!"

Bilo je kasno navečer. Volkening odmah dođe. Seljak mu, vidno uznemiren, reče: "Velečasni, mislim da je krajnje vrijeme da se obratim!" – "Da", reče Volkening, "što smo stariji, to smo pametniji! Htjeli biste se obratiti jer ste u nevolji, a to ne mora značiti da se istinski želite obratiti! Potrebno je nešto više od toga." Rekavši to, okrene se i otiđe. Ovaj se put seljak zaista ražestio. I vi biste se razbjesnili na takvog župnika, zar ne? Ne bi li bilo bolje da je ljubaznije govorio s bogatim seljakom? Osim toga, izgledalo je da će ovaj uskoro umrijeti. Ali Volkening je bio čovjek Božji i znao je što govori.

Prođu još tri dana i seljak zapadne u duboki očaj. Znao je da mora umrijeti i pitao se: "Gdje su u mom životu bili ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrota, vjera, srdačnost, čistoća...?" Cijeli je život odbacivao Spasitelja koji je umro za njega. Odbacio je Onoga koji mu je nudio svoju ljubav. Vidio je sebe na rubu pakla i zapao u dubok očaj. – "Ženo", zamoli je, "pozovi župnika." Ona mu odgovori: "Ne idem više po njega! Ionako ti nije ništa pomogao!" – "Ženo, dovedi ga! Ja odlazim u pakao!" I žena mu pozove župnika. Kad je Volkening došao, pronašao je u njemu čovjeka koji je shvatio biblijski redak:

“Ne varajte se, Bog se ne da ismjevivati! Što tko sije, to će i žeti!” Volkening privuče stolicu postelji, sjedne do umirućeg i upita ga: “Ide se u pakao, je li?” – “Da, ide se u pakao!” odgovori ovaj. Volkening nastavi: “Heinrich, pođimo zajedno do Golgote! Isus je umro i za tebe!” I tada mu najljubaznijim riječima ispriповjedi kako Isus spašava grešnika. Ali prije toga mi sami trebamo shvatiti da smo grešnici. Pritom moramo odbaciti krivi stav: “Činim pravo i Boga se ne bojim!” Moramo prihvatiti gole činjenice. Tek nas tada Isus može spasiti! – Sada je seljak spoznao: “Isus je na križu umro za mene. Platilo je za moje grijehе! Samo on mi može dati pravednost koja vrijedi u Božjim očima!” Prvi put u životu pravilno se pomolio: “Bože, milostiv budi meni grešniku! Gospodine Isuse, spasi me od pakla!”

Volkening se tiho digne i ode. Ostavio je čovjeka koji je prizivao Isusa. Bio je spokojan jer u Bibliji na tri mjesta piše: “Tko zazove ime Božje, bit će spašen.” Kad je sutradan došao, našao čovjeka koji je imao mir s Bogom. – “Kako je, Heinrich?” upita ga. Heinrich ljubazno odgovori: “Bog me prihvatio – po milosti!” Dogodilo se čudo!

Vidite, tako je taj oholi seljak doživio svoje nanovorođenje. A sada čujte sljedeću priču: Jedan je učeni čovjek noću došao k Gospodinu Isusu i rekao mu: “Gospodine Isuse, htio bih raspravljati s tobom o religijskim pitanjima.” Gospodin Isus mu odgovori: “Nema se tu što raspravljati! Ako se tko ponovno ne rodi, ne može ući u kraljevstvo Božje!” – “Kako?” upita čovjek. “Ne mogu ponovno postati malo dijete i još jedanput ući u majčino tijelo da se ponovno rodim!” Isus svejedno ostade pri svome: “Ako se tko ne rodi od vode i duha, taj ne može ući u kraljevstvo Božje!” To je ta privatna strana kršćanstva; čovjek mora proći kroz uska vrata u život kako bi bio ponovno rođen kroz veliko čudo Božje.

Nije to što vam govorim neka isprazna teologija! Tu se radi o vječnom spasenju. – Shvatite to zaista ozbiljno! Ne možete računati na to da će se nekakav Volkening naći kraj vas kad budete na samrti. Da biste primili nanovorođenje, trebate

konačno shvatiti da je Bog u pravu, vi izgubljeni, a vaše srce zlo. Da biste se mogli nanovo roditi, trebati čeznuti za Isusom, jedinim Spasiteljem svijeta. Za novorođenje trebate priznati Spasitelju: "Sagriješio sam protiv neba i protiv tebe!" Novom rođenju pripada i vjera: "Njegova me krv čisti od svakoga grijeha. On je platio za mene i podario mi pravednost pred Bogom." Novo rođenje uključuje i potpuno predanje Isusu.

I konačno, nanovorodenje je kad vam Duh Sveti kaže: "Sada si prihvaćen!" Biblija to naziva opečaćenjem. Bez nanovorodenja ne možete ući u kraljevstvo Božje! Ali onaj tko je postao dijete Božje, može biti potpuno siguran da je na putu u njegovo kraljevstvo. Dragi prijatelji, da se utapam i da me tko izvuče na suho, tada bih, ponovno stupivši na tlo, mogao mirno disati i sasvim pouzdano znati da sam spašen!

Vidite, to je privatna strana kršćanske vjere. To je nešto što svatko mora proći potpuno sam i tako prijeći iz smrti u život. Kad samo pomislim i sjetim se kako sam postao Isusov, moram priznati da je to zaista pravo čudo. Živio sam daleko od Boga, čineći sve vrste grijeha. No tada je u moj život došao Isus. Sada mu pripadam i želim što više ljudi upozoriti na opasnost vječne propasti i dozvati ih k Isusu. Zaklinjem vas, nemajte mira sve dok ne prodete kroz iskustvo nanovorodenja. Ne mirujte tako dugo dok ne shvatite: "Isus je moj spasitelj i ja sam njegov!"

Ali nanovorodenje nije kraj, nego početak osobne kršćanske vjere. Tijekom cijelog kršćaninova života, njegova će vjera biti osobne naravi.

Ja sam od samog svog obraćenja znao: "Odsada neizostavno moram svaki dan slušati glas svog Prijatelja!" Tako sam počeo čitati Bibliju. Danas ljudi, nažalost, misle da samo svećenici čitaju Bibliju. Nedaleko moje kuće u Essenu nalazi se park. Jutrom rado odlazim tamo i šećući čitam Bibliju. Pritom me ponekad promatraju ljudi koji stanuju u blizini parka. Nedavno mi jedan od njih reče: "Promatram vas uvijek kad čitate svoj molitvenik." Molitvenike inače čitaju katolički svećenici. On nije ni pomislio da čitam knjigu koju isto tako

može čitati svaki laik. Nasuprot rasprostranjenju shvaćanju da “to nije knjiga za svakoga”, Bibliju zaista može čitati svatko!

Kad sam jednom bio na odmoru s mladim kršćanima iz svoje biblijske skupine u Essenu, imali smo običaj još prije doručka okupiti se na jutarnju pobožnost koja je trajala petnaestak minuta. Prvo bismo otpjevali neku pjesmu, recimo: “Sviće svjetlo vječnosti” i poslušali dnevno čitanje iz kalendara. Na kraju bih im dao da pročitaju jedan biblijski odjeljak. Tada bi svatko potražio neko mirno mjesto i čitao tekst za sebe. To isto kod kuće čine i oni koji su započeli nov život s Isusom, oni koji su tek počeli živjeti život vjere. To čine zato što ne mogu živjeti bez glasa Dobroga Pastira i razgovora s njime. Molim vas, obnovite osobnu stranu svog kršćanstva – počnite čitati Novi zavjet! Odvojite za to barem petnaest minuta ujutro ili navečer!

I kad ponovno zaklopite Novi zavjet, sklopite ruke i recite: “Gospodine Isuse, moram razgovarati s tobom! Danas moram obaviti toliko toga! Molim te, u svemu mi pomogni! Sačuvaj me i od mojih omiljenih grijeha! Daj mi ljubavi za druge! Daj mi Svetoga Duha!” – Molite! Razgovarajte s Isusom! On je kraj vas! On vas čuje! To što kršćanin razgovara sa svojim Gospodinom, pripada privatnoj strani kršćanstva.

Nedavno sam jednom gospodinu koji je tek postao vjernikom, rekao: “Svaki dan trebate provesti barem četvrt sata nasamo s Isusom!” Čuvši to, on mi odgovori: “Gospodine Busch, ja nisam župnik. Župnici imaju dovoljno vremena za to. Ja nemam! Strašno sam zaposlen.” Ponovno mu rekoh: “Pozorno me slušajte! Jeste li ikada u potpunosti posvršavali sve svoje dnevne poslove?” – “Još nikad nisam to uspio!” Reče on. – “Vidite”, rekoh, “to je zato što ne provodite tih petnaest minuta s Gospodinom. Kad steknete naviku svakog jutra razgovarati s Isusom i pritom pročitate nekoliko redaka iz Evanđelja i tada još jedanput molite, odjednom ćete doživjeti kako će sve što trebate obaviti taj dan biti poput dječje igre. Da, što više posla imate, to više trebate tih četvrt sata s Gospodinom. Kasnije ćete tih četvrt sata možda produžiti na pola sata kako

biste imali vremena reći svom Spasitelju što vam je na srcu. Ali odjednom će sve biti bolje. Govorim vam iz iskustva. Ponekad se i meni dogodi da propustim to dragocjeno vrijeme s Gospodinom. Ustanem iz postelje – i već zvuči telefon! Onda mi netko dođe u posjet. Cijeli sam dan živčan. Ništa ne ide kako treba. Odjednom se sjetim: 'Pa danas uopće nisam razgovarao s Isusom! Ni on nije imao prigodu prozboriti sa mnom! Nije ni čudo kako mi ništa ne polazi za rukom!'"

Shvatite: tiho vrijeme provedeno s Isusom u potpunosti spada u privatnu stranu kršćanstva!

Sljedeći dio privatne strane kršćanstva jest ono što Biblija naziva svakodnevnim razapinjanjem tijela. U životu sam razgovarao s mnogo ljudi. Svi su se oni žalili na nekoga. Žene su se žalile na muževe, muževi na svoje žene, roditelji su se žalili na svoju djecu, djeca su se žalila na svoje roditelje. Nisu ni shvaćali da, kad kažiprstom pokazuju na nekoga drugog i kažu: "On je kriv što ja nisam sretan!" – u isto vrijeme pokazuju na sebe! Pokušajte uperiti svoj kažiprst i pogledajte u kom pravcu pokazuju ostali prsti. Vjerujte mi, kad jednom počnete provoditi četvrt sata na dan s Isusom, on će vam brzo otkriti kako ste sami odgovorni za svoje neuspjehe. Brak vam ne valja zato što ne živite blizu Boga. Na poslu ne valja jer ne hodite s Bogom. Kršćani moraju učiti kako svaki dan razapinjati svoju narav.

Htio bih podijeliti s vama jedno osobno iskustvo. Jednom sam proveo osam dana odmora zajedno s pedeset svojih suradnika u omladinskom misijskom radu u Essenu. Bilo je neopisivo lijepo. Bili smo tako sretni jedan s drugim, teško vam to mogu opisati. Sve je bilo tako blagoslovljeno. No, ipak je bilo i nekih teškoća. Ali prije nego što smo posljednjeg dana proslavljali Gospodnju večeru, dogodilo se to da odjednom pridismo jedan drugome riječima: "Oprosti mi to i to!" Ja sam morao prići trojici i reći svakome od njih: "Oprosti mi ono što sam ti jučer rekao!" Jedan mi je odgovorio: "Ali dobro ste mi rekli!" – "Svejedno mi oprosti", zamolih ga. Razumijete li to? Čovjeku mojih godina nije lako poniziti se pred dvadesetogodišnjim mladićem – ali nisam imao mira dok to nisam učinio.

Kada budete imali “tiho vrijeme” s Isusom, naučit ćete svakodnevno razapinjati svoju narav i sve će oko vas biti lijepo! To se posebno odnosi na privatnu stranu kršćanstva. Ako ne znate ništa o tome, tada vas molim – nemojte se nazivati kršćaninom.

Često, kad šecem gradom, razmišljam: “Svi koje srećem smatraju se kršćanima jer vjerojatno plaćaju crkveni porez. (U Njemačkoj svaki državljanin mora plaćati porez crkvi. Op. prev.) Kada bih sada nekoga zaustavio i upitao: ‘Oprostite! Jeste li vi kršćanin?’ dobio bih odgovor: ‘Naravno! Nisam valjda hinduist!’ Ako bih pak upitao: ‘Recite mi, jeste li već doživjeli da niste mogli spavati od radosti što ste kršćanin?’ dobio bih odgovor: ‘Jeste li vi ludi?’” – Tako je to, kršćanstvo bez ikakve radosti! Ni traga radosti spasenja. Ali od trenutka kad doživite nanovorođenje, iskusit ćete što znači: “Radujte se uvijek u Gospodinu! Ponavljam – radujte se!”

Dragi prijatelji, nedavno sam svojim učenicima pročitao prekrasnu rečenicu iz Biblije koja glasi: “A vama koji se Imena mojeg bojite, sunce pravde će granuti sa zdravljem u zrakama.” To je Isus! To je prekrasno! “... I vi ćete izlaziti poskakujući kao telad na pašu.” Kako je to prekrasno opisano! Na žalost, rijetko nailazim na kršćane koji “poskakuju kao telad” pred svojim Spasiteljem. Zbog čega mi to ne možemo? To je zbog toga što nismo pravi kršćani!

Sjećam se svoje drage majke. U njenom je životu bila očita ta nesputana ljubav prema Gospodinu. Sjećam se i mnogih drugih koje sam upoznao kao sretne kršćane. Nadam se da ću s godinama i ja stjecati sve više i više radosti u Gospodinu. No to znači kako evanđelje trebam shvatiti vrlo ozbiljno i ne smijem se zadovoljiti s “razvodnjenim” kršćanstvom!

Dakle, ovo je jedna strana kršćanske vjere. Je li kršćanstvo privatna stvar? Da, jako privatna!

Ali sada ćemo pogledati i drugu stranu kovanice od pet maraka. Pravo, živo kršćanstvo ima jednako tako i svoju javnu stranu koju svatko može vidjeti.

Javna strana kršćanskog života

Javna strana kršćanskog života sastoji se, u prvom redu, u pripadanju zajednici kršćana. Iznad svega je važno ovo: pravi se kršćani priključuju onima koji također žele biti spašeni!

Svake se nedjelje održava bogoslužje. Zašto ne odlazite na sastanak crkve? Možda ćete reći: "Ja u to vrijeme kod kuće slušam kršćansku radijsku emisiju ili čitam Bibliju, nije li to dovoljno?" Vaše je kršćanstvo zaista jedno ako ne pribivate pravom bogoslužju u skupu kršćana! Nedjeljno bogoslužje je inače sastavni dio pravog kršćanskog života.

Otprilike tri stotine godina po Kristovu rođenju zasjeo je na prijestolje Rimskog carstva jedan izvanredan čovjek imenom Dioklecijan. Bivši rob, Dioklecijan je, nakon oslobođenja, silno napredovao te konačno postao vladarom velikog Rimskog carstva. U to doba kršćanstvo se već jako raširilo u svim dijelovima carstva. Dioklecijan je dobro znao da su njegovi prethodnici progonili kršćane. On to nije htio učiniti, rekavši: "Nisam tako lud – progoniti najbolje ljude. Neka vjeruju u što hoće. Pod mojom vladavinom svatko može pripadati religiji kojoj hoće." Bilo je zaista neobično da jedan imperator zastupa takav stav jer dobro je znano kako vladari općenito vole gospodariti ljudskim umovima.

No Dioklecijan je imao uza se jednog mlađeg čovjeka koji je bio suvladar, a zvao se Galerije. Taj je Galerije trebao sjesti na prijestolje po Dioklecijanovoj smrti. Jednog dana taj čovjek reče Dioklecijanu otprilike ovako: "Čuj, Dioklecijane, kad kršćani budu u većini, bit će velikih nemira u carstvu. Oni, naime, neprestano govore o svome kralju Isusu. Moramo poduzeti nešto protiv njih!" – "Ah", odgovori Dioklecijan, "pusti me na miru! Moji su prethodnici dvjesto pedeset godina progonili kršćane pa ih se ipak nisu mogli riješiti. Što se mene tiče, ja ću ih ostaviti na miru." To je pametno rekao, ali ga Galerije nastavi nagovarati: "Da, ali kršćani su nešto posebno. Za sebe govore da imaju Svetoga Duha, a drugi da ga nemaju; i da će oni biti spašeni, a drugi ne. To su oholi ljudi. Moraš učiniti nešto protiv njih!" Dioklecijan se nastavio opirati

Galerijevim prijedlozima, ali je ovaj bio uporan i konačno ga nagovorio. “Dobro”, reče Dioklecijan, “ali ćemo im samo zabraniti sastajanje.”

Objavljen je proglas u kojem je stajalo: “Svatko tko želi, može biti kršćaninom, no kršćani se ne smiju sastajati. Nepokoravanje ovoj naredbi kaznit će se smrću!” Dakle, svatko je mogao biti kršćaninom, ali se kršćani nisu smjeli okupljati na bogoslužja! Crkveni se vođe sastali da prouče situaciju: “Što učiniti? Ne bi li bilo bolje pokoriti se? Svatko može u svom domu činiti što želi. Tu mu nitko neće ništa učiniti.”

Vrlo je zanimljivo što su na koncu zaključili: “Zajedničko sastajanje na molitvu, pjevanje, propovijedi, slušanje Božje riječi i davanje dragovoljnog priloga – neizostavno spada u kršćanstvo. Mi ćemo se i dalje okupljati!” I zaista su se i dalje okupljali po zajednicama.

Galerije je likovao: “Vidiš, Dioklecijane? Oni su državni neprijatelji! Ne žele se pokoriti!” Tada je započeo jedan od najsvirepijih progona. Mnogi su se predali rekavši: “I kod kuće se može biti kršćaninom! Nećemo odlaziti na sastanke!” – i spasili su svoje živote. Ali crkva je rekla: “To su otpadnici. Tko ne dolazi na sastanke, taj je otpao od vjere!”

To i danas treba reći kršćanima. U današnjem kršćanstvu ima mnogo takvih otpadnika. Ondašnji su kršćani bili potpuno u pravu kada su se odbili pokoriti carskom ukazu. U Bibliji je jasno rečeno: “Ne ostavljajmo, kako neki običavaju, svoga vlastitog sastanka!” Danas moramo dodati: “kako skoro svi običavaju.” – Zato vas molim: ako želite biti spašeni, pridružite se onima koji sa svom ozbiljnošću žele biti kršćanima!

Mnogo je mogućnosti da se negdje priključite. Postoje crkve – zajednice vjernika, kućne molitvene skupine i skupine mladih koji proučavaju Bibliju. Od srca vas molim – potražite zajednicu u kojoj ćete slaviti Boga!

Jednom mi neki Francuz reče: “Netko voli jesti haringe, a netko voli ići u crkvu.” Ali ne, nije tako! To je mnogo ozbiljnije! Drugim riječima, netko ide u pakao, a drugi se priključu

kršćanima. To je to! Ako zaista želite slijediti Isusa, otidite do svog župnika i upitajte ga: "Gdje se mogu priključiti? Gdje mogu čuti još više o Isusu?" I otidite ondje gdje se zaista može čuti o Spasitelju! Netko bi mogao reći: "Kod nas nema takve zajednice!" Nije to nikakav izgovor, posvuda postoje oni koji ljube Gospodina Isusa. Možda ih je malo. Često su možda naoko čudni – ali vaše je kršćanstvo mrtvo ako ne uzmete udjela u kršćanskim bogoštvijama!

Kršćansko okupljanje nije istinsko ako u njemu nije zastupljeno: pjevanje, slušanje Božje riječi, molitva i sabiranje dragovoljnog priloga. To treba biti dio svakog kršćanskog okupljanja. Tako su radili prvi kršćani i tako se očituje novi život dobiven od Boga.

Postoji samo jedna vrst kršćanske vjere. To je vjera koja se očituje u zajedništvu s ostalim vjernicima. U Bibliji piše: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život jer ljubimo braću." To znači: onaj koga ne privlači zajedništvo s drugim kršćanima, duhovno je mrtav!

Nemogu zaboraviti početak moje župničke službe u Bielefeldu, gdje sam u jednom gradskom okrugu službovao kao pomoćni župnik. Na nedjeljna bogoštovlja u mjesnoj crkvi okupljao se tek malen broj vjernika. Tada dade Bog da sam jedne subotnje večeri do jedan sat u noći u komunističkom društvenom domu mogao raspravljati s "drugovima", slobodnim misliocima. U jedan sat, domar nas je istjerao na ulicu. Padala je kiša. Prvi put u životu oko mene bilo je okupljeno stotinjak tvorničkih radnika iz mog okruga. Stajali smo pod uličnom svjetiljkom. Oni su me ispitivali, a ja sam odgovarao. Dugo smo govorili o Isusu koji je došao iz drugog svijeta. Mnogo smo govorili i o tome kako su nesretni, kako nije istina da su bez grijeha i da svi oni, zapravo, vjeruju da postoji vječnost i Božji sud. U dva sata rekoh: "Ljudi, ja idem kući. Ujutro, u pola deset, vodim bogoslužje. Znam da biste i vi rado došli kad se ne biste bojali jedan drugoga."

Svi su oni inače bili iz Vestfalije. Preda mnom je stajao jedan radnik, nazvat ću ga B. U to je doba imao nekih trideset i pet

godina, a bio je pravi Vestfalac. – “Ja da se nekoga bojim?” uzbudi se on. “Ni govora!” Ja nastavih: “Dobro, čovječe, smiri se! U ponedjeljak će svi u tvornici znati da si u nedjelju bio u crkvi. A ti se bojiš toga!” – “Ništa se ja ne bojim!” reče još jedanput. Ja mu ponovno rekoh: “Čovječe, ti bi rado došao, ali...” – “Dobro”, prekinu me, “doći ću sutra ujutro, s pjesmaricom pod rukom!”

U nedjelju ujutro, dakle nekoliko sati kasnije, domaršira taj Vestfalac hrabro prošavši ulicama s pjesmaricom pod rukom i dođe na bogoslužje. Svatko je u njegovoj četvrti saznao za to. U ponedjeljak navečer došao je k meni i rekao: “Imali ste pravo. U tvornici su bili strašno ljuti što sam išao u crkvu. Ondje sam shvatio kakav je to teror. Mi vičemo: ‘Živjela sloboda’ a u stvari smo samo bijedni slugе drugima. Sve sam to odbacio, uključujući i njihovu literaturu. Pričajte mi sada nešto više o Isusu!” To je bio prvi čovjek koji se obratio uz moju pomoć.

Shvatite sljedeće: sve je počelo tako što je došao na bogoslužje u jednu, malu zajednicu. Nedugo nakon toga i drugi su slijedili njegov primjer. Bog je nastavio djelovati i dao nam još mnogo duša. Ali ono što me tada zapanjilo bila je činjenica da su ti radnici donijeli životnu odluku tako što su došli k nama – u zajedništvo s kršćanima.

Preklinjem vas u ime spasenja vaše duše – ja ne reklamiram crkvu, svećenike ili zajednice i njihove vođe. To je mnogo ozbiljnije – radi se o vašem spasenju! Priključite se zajednici kršćana!

I drugo što spada u javnu stranu kršćanskog života jest: Ustima priznati ono što imamo u Kristu.

Mi u Njemačkoj zapali smo u smiješnu situaciju. Ljudi misle: “Ja plaćam crkveni porez i zato crkveni službenici trebaju preuzeti širenje Božje riječi. Mene se to više ne tiče.” Ponekad poželim odbaciti sav taj glupi crkveni porez kako bi kršćani, Kristovi učenici i učenice, znali da naviještanje Isusa Krista nije samo dužnost crkvenih službenika, već i svih ostalih vjernika. Isusovo ime trebamo naviještati ondje gdje jesmo:

na poslu, u uredu, u školi... Jeste li već nekome rekli: "Isus je živ! Psovati je grijeh! Sramota je pred Bogom pričati proste viceve!" Jeste li već nekome rekli: "Ja sam Isusov!" Tada će nas ljudi početi slušati. Nešto ću vam reći: Tako dugo dok ne smognemo hrabrosti drugima govoriti o našem Spasitelju, tako dugo nismo pravi kršćani!

Pažljivo poslušajte Isusove riječi: "Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se i ja odreći pred svojim Ocem nebeskim." Bit će užasno kad ljudi, kršćani, dođu na Božji sud i kažu: "Gospodine Isuse! I ja sam vjerovao u tebe!" – a Isus će reći Bogu: "Ne poznajem ih!" – "Gospodine Isuse, ali ja sam..." – "Rekoh ti, ne poznajem te! Tvoj susjed nije znao da će ići u pakao! Nikad ga nisi upozorio, iako si znao put u vječni život. Šutio si uvijek kad si trebao otvoriti usta i navijestiti svog Spasitelja!" Tada ćete možda odgovoriti: "Ali moja je vjera bila tako slaba!" Isus će vam na to reći: "Tada si trebao navijestiti takvu slabu vjeru kakvu si imao! Iako je tvoja vjera slaba, jak je Spasitelj kojeg si trebao navijestiti! Ustvari ti nisi ni trebao naviještati svoju slabu vjeru, već mene! Idi od mene, ne poznajem te!"

"Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred mojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se ja odreći pred mojim Ocem nebeskim." To je rekao Isus – a on ne laže! Kada ćemo smoći hrabrosti otvoriti usta i progovoriti Spasitelju?

Prije nekoliko tjedana propovijedao sam u jednom gradu u rurskoj oblasti. Sastanke je organizirao jedan mladi automehaničar – moj prijatelj Gustav. Taj je Gustav postao odan i vrlo uspješan Isusov svjedok zahvaljujući tome što je u jednom sudbonosnom trenutku priznao Isusa pred drugima. To se dogodilo u radionici, jednog ponedjeljka ujutro. Radnici su pričali o tome što je tko doživio protekle nedjelje. Jedan reče: "Tako smo se napili, samo što nam nije pivo teklo na oči!" Drugi je pričao o djevojkama. – "Gustave, a gdje si ti bio?" upita ga jedan. Gustav je tada još bio učenik. – "Ujutro

sam bio na bogoslužju”, odgovori mu, “a poslijepodne na biblijskom sastanku za mlade kod velečasnog Buscha.” Tada je slijedilo uobičajeno zafrkavanje i ruganje. Mali se učenik osjećao užasno glupo. Odjednom ga obuzela srdžba na sve namještenike i majstora koji mu se rugao. Pomislio je: “Zašto bi čovjek u takozvanom ‘kršćanskom’ svijetu bez stida mogao pričati svakakve sramote, a ne govoriti o Spasitelju?!” U tom je trenutku odlučio pridobiti za Isusa sve ljude iz radionice. Počeo je sa svojim prijateljima – učenicima. Govoreći sa svakim pojedinačno, rekao bi: “Otići ćeš u pakao ako nastaviš ovako živjeti! Dođi sa mnom na biblijsko proučavanje u našu skupinu za mlade. Tamo ćeš čuti o Isusu!”

Kad je nakon mature napuštao radionicu, u njoj je vladalo potpuno drugačije ozračje! Sâm sam se u to uvjerio. Svi su učenici pristupili našoj biblijskoj skupini. Tri su se mehaničara priključila jednoj drugoj kršćanskoj skupini koja je okupljala mladež. U radionici više nitko nije pričao proste viceve. Kada bi došao tko novi i pokušao s prljavim pričama, upozorili bi ga: “Šuti čovječe, dolazi Gustav!” Počeli su ga poštovati. Danas radi na prekrasnom radnom mjestu i vodi veliku radionicu za popravak vozila. Bog ga je blagoslovio u svemu.

Još jedanput vas pitam: “Gdje su ti kršćani koji imaju dovoljno hrabrosti javno naviještati svog Gospodina?!” U stvari, duhovno možemo rasti tek ako to činimo!

Je li kršćanstvo privatna stvar? Ne! Dužni smo navijestiti Isusa ljudima oko nas! Prekinite svoju bijednu šutnju! Ako to ne učinite, Isus će vas se odreći na dan Božjeg suda!

Kad su u doba Trećeg Reicha dječaci iz moje skupine, u dobi od šesnaest do sedamnaest godina, bili mobilizirani u radne grupe, svakom bih poklonio malu Bibliju i rekao mu: “Slušaj me pažljivo! Kad se priključiš svojoj radnoj skupini, tada odmah, prve večeri, stavi Bibliju na stol i čitaj je pred svima. To će biti kao da je pala bomba. Ali drugi će dan sve biti u redu. Ako već prvoga dana ne zauzmeš pravi stav, kasnije to više nećeš moći.”

I dečki su radili tako. Prvog bi dana Biblija već bila na stolu! “Što to čitaš?” – “Bibliju!” To bi uvijek odjeknulo poput ručne bombe jer u njemačkom kršćanstvu svatko može čitati kakvo god smeće, samo ne Bibliju. Tada se mom prijatelju Paulu (on se nije vratio iz rata) dogodilo da je sljedećeg jutra, otvorivši svoj ormarić, ustanovio da nema njegove Biblije. Pogledao je uokolo i vidio kako se jedan dječak smijulji. Onda su se i drugi počeli smijuljiti. – “Jeste li vi ukrali moju Bibliju?” upita ih. – “Mmmh...” – “Tko ima moju Bibliju?” – “Kod upravitelja je!”

Paul je znao da će sada nastupiti teškoće. Navečer, nakon rada, potraži mirno mjesto i pomoli se: “Gospodine Isuse, potpuno sam sâm. Tek mi je sedamnaest godina. Molim te nemoj me sada napustiti! Pomozi mi da te mogu priznati pred drugima!” Potom otiđe do upraviteljeva ureda i pokuca na vrata. – “Naprijed!” Upravitelj je sjedio za pisaćim stolom. Na stolu je ležala Paulova Biblija. – “Što hoćeš?” – “Gospodine upravitelju, molim vas, vratite mi moju Bibliju. Ona je moje vlasništvo.” – “Ah!” Uze Bibliju u ruke i počne je listati. “Znači to je tvoja Biblija?! Zar ne znaš da je to vrlo opasna knjiga?” – “Znam, gospodine upravitelju. Biblija je opasna i kad je zaključana u ormariću. I onda izaziva nemir.” Bilo je to kao da je eksplodirala bomba. Upravitelj se uspravi na stolici. – “Sjedni malo!” reče Paulu. Počeo je pričati: “I ja sam jednom htio studirati teologiju.” – “I onda je gospodin upravitelj otpao od vjere?” upita Paul.

Tada su započeli srdačan razgovor u kojem je čovjek od četrdesetak godina rekao dječaku od sedamnaest godina: “Ja sam u biti vrlo nesretan, ali natrag ne mogu. Morao bih se odreći mnogo čega.” Dječak odgovori: “Jadni upravitelju! Ali Isus je vrijedan svakog odricanja!”

Upravitelj je dječaka otpustio ovim riječima: “Ti si sretan čovjek!” – “Naravno, gospodine upravitelju!” potvrdi Paul i povuče se sa svojom Biblijom. Nitko u logoru mu više nije rekao ni riječ!

Ah, gdje su kršćani koji imaju hrabrosti ovako zastupati svoju vjeru?!

Je li kršćanstvo privatna stvar? Da! Nanovorođenje i život vjere duboko su u srcu vjernika!

Je li kršćanstvo privatna stvar? Ne! Kršćani se uključuju u zajednice, dolaze na bogoslužja, biblijske skupove za mladež, molitvene skupove itd. Kršćani ne šute, oni navještaju svojega Gospodina. Svijet mora zapaziti da je Bog po Isusu zapalio srca ljudima!

Kakva je korist od života s Bogom?

Naslov ove teme mogao bi se izreći i drugim riječima, na primjer: “Isplati li se biti kršćaninom?” Tu se uklapa i redak iz Poslanice Efežanima koji glasi: “Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista – on koji nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu.” Ova rečenica na prekrasan način govori o obilnom blagoslovu koji kršćani imaju po Isusu Kristu. – Ali prije no što dođemo do srži teme, htio bih razjasniti neke pretpostavke.

Život s Bogom nije iluzija!

Da, život s Bogom nije autosugestija niti umišljanje! Objasniti ću vam to.

Župnik u velegradu susreće svakojake zanimljive ljude. Tako sam nedavno sreo jednog mladića i rekao mu: “Čovječe, što bi moglo biti od tebe samo kad bi predao svoj život Gospodinu!” “Ah, gospodine Busch”, reče mi, “spustite se s oblaka!” Je li vam poznat taj izraz? On je time htio reći: “Budite realni! Bog ne postoji!” Na to mu rekoh: “Čovječe, ovo je nešto najnovije. To još nisam čuo!” On reče: “Dobro me slušajte! Nekad su se ljudi osjećali bespomoćnima kada su se suočavali s prirodnim silama pa su zamišljali kako postoje isto takve moćne sile koje bi im mogle pružiti pomoć. Njih su nazivali: Alah, Bog, Jehova, Buda... što ja znam kako sve ne. U međuvremenu je utvrđeno kako su to bile samo pretpostavke i da na nebu nema nikoga!”

Tako mi je taj mladić održao lijep govor. Kad je završio, odgovorio sam mu: “Ah, dragi moj, ali ti ne poznaješ Isusa!” – “Isusa?” upita. “Isus je samo jedan od utemeljitelja religije.” – “Nipošto! Jako griješiš!” rekoh mu. “Činiš užasnu pogrešku,

dragi moj! Reći ću ti tko je Isus. Budući da poznajem Isusa, znam da Bog postoji! Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!" Tada sam mu objasnio tko je Isus.

Tko je Isus? I vama bih to htio objasniti jednim primjerom.

Mnogo sam toga prošao u životu. Između ostalog, često sam bio zatvaran. Ne zato što sam nešto ukrao, već zbog vjere. Za Hitlerova režima nacisti baš nisu voljeli župnike koji su kao ja radili s mladima. Stoga su me zatvarali u grozne zatvore. Jednu sam kaznu odslužio u nekom posebno odvratnom zatvoru. Cijela je građevina bila od betona, a zidovi su bili tanki da se moglo čuti kad netko kašlje u ćeliji ispod ili kad ne trećem katu netko padne s ležaja. Osim toga, moja je ćelija bila malena poput neke rupe.

Jednom su u ćeliju do moje doveli nekog čovjeka kojeg je uhitio Gestapo. Bio je u užasnom očaju jer sam noćima slušao njegov plač što je dopirao kroz tanak zid koji nas je dijelio. Slušao sam ga kako se okreće na ležaju. Često sam čuo njegovo prigušeno jecanje. Strašno je slušati muškarca kad plače. Tijekom dana nam je bilo zabranjeno ležati pa sam slušao svog susjeda kako hoda po ćeliji: dva i pol koraka gore, dva i pol koraka dolje – poput životinje u kavezu. Ponekad bi duboko uzdahnuo. A ja sam u svojoj ćeliji imao mir Božji! Znate, Isus je došao u moju ćeliju! I kad sam čuo kako je moj susjed očajan, pomislio sam: "Moram nekako do njega! Moram govoriti s njim! Konačno, ja sam dušobrižnik!" Tada sam dozvao stražara i rekao mu: "Čujte, u ćeliji kraj moje je jedan očajnik. Poludjet će! Ja sam župnik, pustite me k njemu. Htio bih govoriti s njim!" – "Pitat ću nadređenog", odgovori mi stražar. Vratio se nakon sat vremena: "To je zabranjeno! Ne možete k njemu!" Tako i dalje nisam mogao vidjeti svog susjeda. A bio mi je, tako reći, nadohvat ruke. Ne znam kako je taj čovjek izgledao; je li bio mlad ili star. Osjećao sam samo njegov duboki očaj. Možete li si to predočiti?

Još sam jedanput stao pokraj zida i pomislio: "Kada bih samo mogao porušiti zid i otići tom čovjeku!" Ali koliko god lupao, nije bilo moguće probiti čvrsti zid.

Sad dobro poslušajte! Živi Bog, Stvoritelj neba i zemlje, nalazi se u takvoj situaciji u kakvoj sam ja bio tada. Mi, ljudi, zatvoreni smo u vidljivom, trodimenzionalnom svijetu, ali Bog nam je posve blizu. Biblija kaže: "S leđa i s lica ti me obuhvaćaš." Bog nam je nadohvat ruke. Ali između njega i nas ispriječio se zid jedne druge dimenzije. Kroz taj zid dopiru do Božjeg uha svi jauci ovoga svijeta. On čuje psovanje ogorčenih, plač osamljenih, bol onih koji ispraćaju svoje mrtve, uzdisanje onih što podnose nepravdu. Sve to dira Božje srce, baš kao što je mene dirnuo očaj onog čovjeka iz susjedne ćelije.

Ali, zamislite, Bog može učiniti ono što ja nisam mogao. Jednoga dana on je srušio zid koji se ispriječio između njega i nas i došao u naš vidljivi svijet – u svome Sinu Isusu! Razumijete li to? Bog je došao k nama u Isusu, Sinu Božjem, u svu ovozemaljsku prljavštinu i bijedu! Otkad sam upoznao Isusa, znam da Bog postoji. Često znam reći: "Otkad je Isus došao, poricanje Božjeg postojanja je puko neznanje."

Moram govoriti o tom Isusu. U svojim predavanjima najradije bih prepričavao događaje o Isusu, ali to bi značilo da će mi ponestati vremena za veće i važnije stvari. Dakle, Isus je došao rodivši se u Betlehemu. Porastao je i postao muškarac. Na njemu se nije mogla vidjeti njegova božanska slava, a ipak je sve privlačio k sebi. Ljudi su instinktivno osjećali: u njemu nam je došla Božja ljubav i milost!

U doba kada je Isus živio na zemlji kao član izraelskog naroda, Kanaan je bio pod okupacijom Rimljana. Oni su vjerovali u mnogo bogova, ali u stvarnosti nisu vjerovali ni u jednoga. Gradićem Kafarnaumom vladao je rimski stotnik komu se smrtno razbolio sluga kojeg je osobito volio. Pozvao je liječnike, ali ga oni nisu mogli izliječiti. Bilo mu je jasno da sluga umire. Tada mu na um pade misao: "Toliko sam toga čuo o tom Isusu. Možda bi mi on mogao pomoći. Potražiti ću ga!" I tako taj nevjernik, poganin, pođe potražiti Isusa. Našavši ga, zamoli: "Gospodine Isuse, moj je sluga bolestan. Možeš li mi ga ozdraviti?" – "Da", odgovori Isus, "poći ću s tobom tvojoj kući!" Čuvši to, stotnik reče: "Ah, nije potrebno

da dolaziš u moj dom. Kada ja nekome nešto naredim, taj to odmah učini. Ti samo trebaš reći riječ i moj će sluga ozdraviti." Drugim riječima, taj je poganski rimski časnik rekao: "Ti možeš nemoguće učiniti mogućim! Ti si Bog!" Tada se Isus okrenuo mnoštvu što ga je slijedilo i objasnio im: "Takve vjere ne nađoh ni u Izraelu." To znači: "Vjeru kakvu imaju ti ateisti, nisam našao u cijeloj crkvi." Stotnik je shvaćao: "U Isusu je Bog došao k nama!"

Morate poznavati ove opise događaja o Isusu! Molim vas, preklinjem vas: nabavite Novi zavjet. Pročitajte Evanđelje po Ivanu i zatim ostala evanđelja. Nastavite čitati dalje. Pišu divne stvari o Isusu! Ne mogu dovoljno dobro opisati kako su lijepi zapisi o Isusu u Novom zavjetu.

Ali Isus, Sin Božji, nije došao na ovaj svijet samo da bi iscijelio stotnikova slugu te time obznanio i dokazao da Bog postoji. Htio je nešto više. Došao je da bi ljudi mogli dobiti mir s Bogom!

Vidite, od Boga nismo odvojeni samo zato što živimo u različitim dimenzijama. Između Boga i vas, između Boga i mene, stoji zid. To je zid naših grijeha! Jeste li ikada slagali? – Da? Time ste postavili stijenu između Boga i sebe! Jeste li proživjeli koji dan bez Boga, bez molitve? – Da? Još jedna stijena! Nečiste misli, preljub, krađa, laži; da ne spomenemo i tisuće malih, naizgled nevažnih stvari. Sve je to kršenje Božjeg zakona. Svaki naš grijeh uzidan je u zid krivnje pred Bogom! Svi smo mi zajedno podignuli taj zid koji odvaja ljude i Boga! A Bog je sveti Bog! Čim kažem "Bog", tada nehotice potežem pitanje svojih grijeha i krivica. Taj se problem obvezatno mora riješiti!

Bog naše grijeha shvaća vrlo ozbiljno! Ima takvih koji misle: "Bog bi se morao radovati što ja još uvijek vjerujem u njega!" Ali to nije dovoljno! I đavao vjeruje u Boga! On sigurno nije ateist. On jako dobro zna da Bog postoji – ali on nema mir s Bogom!

Mir s Bogom mogu dobiti jedino kada je uklonjen zid krivnje koji me odvaja od Boga, a to je razlog zbog kojeg je došao Isus!

On je srušio zid naše krivnje! Zato je dopustio da ga pribiju na križ! Dobro je znao da netko mora podnijeti Božju kaznu za grijeh. Za njega je bilo: ili ljudi – ili ja. Ili Wilhelm Busch ili Isus! Na križu je Isus Krist, nevini Sin živoga Boga, preuzeo moju osudu na sebe! – Ne samo moju, nego i vašu!

Ponovno bih vam htio opisati raspetog Gospodina Isusa; oslikati pred vašim očima najljepšu sliku koju je svijet ikada vidio. Evo ga gdje visi onaj o kome piše u Bibliji: “Bog je svalio na nj sve naše grijeha.” Onaj koji je na svojim ramenima ponio teret svih ljudskih grijeha – naših grijeha! Evo gdje visi onaj koji može nešto što ne može nitko od nas. On je uklonio sav teret naših grijeha! – Morate pročitati o tome u Bibliji! Na križu se obistinilo biblijsko proročanstvo: “Na njega pade kazna – zbog našeg mira.”

U Švicarskoj sam imao dobrog prijatelja s kojim sam često putovao. Ponekad bismo ručali u restoranu, a kada bi stigao račun to je, naravno, značilo: “Netko mora platiti!... Tko ima deblji novčanik?” Naravno, ja bih tada rekao: “Hans, plati ti! Iskaži se malo!” – Jedan od nas neizostavno je morao platiti. Netko mora platiti i za našu krivnju pred Bogom: za sve naše grijeha i prijestupe! Ili ćete povjerovati u Isusa da je on platio za vas – ili ćete to jednom morati sami platiti! Vidite, zato mi je Isus tako važan! Zato ga se tako čvrsto držim – jer je platio umjesto mene! Svojim je životom platio za moje grijeha, ali nije ostao u vlasti smrti.

Taj Isus nije ostao mrtav. Ne! I to je predivno. Tri dana po Isusovoj smrti, jedan je čovjek duboko razmišljao. Pitao se: “Što je sada s Isusom? Mrtav je. Svojim očima vidio sam kako su ga položili u grob uklesan u stijeni i navalili kamen na otvor. Je li zaista bio Božji sin?” Taj se čovjek zvao Toma. I dok je on još tako razmišljao što je sada s Isusom, došli su njegovi prijatelji puni radosti. – “Čovječe! On je živ! Razvedri se! On je živ!” – “Tko je živ?” – “Isus!” – “To je nemoguće!” – “Moguće je! Moguće ! Vidjeli smo njegov prazan grob. Kunemo ti se! I... sreli smo se s njim!” – “To je nemoguće”, mislio je Toma. “Nemoguće je da netko ustane od mrtvih. Ako je to istina, onda je on zaista Sin Božji, tada je on sâm Bog!”

Ali Toma je bio skeptičan. – “Toliko sam puta u životu bio prevaren. Više ne vjerujem u ono što ne vidim!” Jedanput kad sam putovao vlakom, kondukterka s kojom sam razgovarao o Isusu reče mi: “Vjerujem samo ono što vidim!” Isto tako, potpuno isto, razmišljao je i Toma. I on je svojim prijateljima rekao: “Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati.” Apostoli su mogli razderati usta pričajući mu, Toma bi ponovo rekao: “Ne vjerujem!”

Nakon osam dana, apostoli opet bijahu zajedno. I Toma je bio s njima. Odjednom se Isus pojavi među njima i pozdravi ih: “Mir vama!” Okrenu se Tomi i reče mu: “Pruži prst svoj ovamo: evo mojih ruku! Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok te ne budi više nevjernik, već vjernik!” Tada se taj jadni, nevjerni čovjek spustio na koljena i zavapio Isusu: “Gospodin moj i Bog moj!”

Nadam se da sada razumijete što mislim kada kažem da život s Bogom nije iluzija! Život s Bogom nije autosugestija! Bog nije nešto neodređeno kao što neki zamišljaju: “Negdje mora postojati nekakav Bog, ali nitko ne zna kakav je.” – Ne! To da postoji stvarni život s Bogom, zasniva se na činjenici da je Sin Božji došao, umro i uskrsnuo za mene. Zbog toga mogu sada sa svom sigurnošću znati o Bogu.

I ponovno moram naglasiti: život s Bogom nije nikakva autosugestija niti iluzija! Odgovorit ću još i na drugo pitanje koje glasi:

Kako započeti život s Bogom?

Često mi kažu: “Gospodine Busch, vi ste sretnik. Imate nešto što mi nemamo.” Ja na to odgovaram: “Ne govorite gluposti! I vi to možete imati! Isus je ovdje i za vas!” I tada obično slijedi pitanje: “Kako mogu početi živjeti s Bogom?” Biblija na to odgovara jednom jedinom rečenicom: “Vjeruj u Gospodina Isusa!”

O, kad bih vas mogao dovesti do takve vjere! Da bih vas uvjerio, moram još jedanput objasniti što u stvari znači “vjerovati”. Mnogi imaju krivo shvaćanje o vjeri. Netko, na primjer, pogleda na sat i kaže: “Sada je točno sedam i dvadeset. To znam sasvim sigurno.” Drugi, koji nema sat, kaže: “Vjerujem da je sedam i dvadeset.” Ljudi misle kako je “vjerovanje” nešto što nije potpuno sigurno, dakle, pretpostavka. Nije li tako? Što znači “vjerovati” kad Biblija kaže: “Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!”

Jednom sam prigodom održavao predavanja u glavnom gradu Norveške, Oslu. U subotu ujutro htio sam odletjeti natrag u Njemačku jer sam drugi dan trebao govoriti u Wuppertalu. Sve je krenulo loše čim sam stupio nogom u zrakoplovnu luku: zrakoplov je zbog magle kasnio sat vremena. Naposljetku smo ušli u zrakoplov za Kopenhagen, gdje smo trebali prijeći u drugi zrakoplov. Kad smo već bili nad Kopenhagenom, pilot odjednom okrenu prema Švedskoj. Preko razglasa obavijestio nas je da je Kopenhagen sav u magli i da ne možemo sletjeti. Odletjesmo za Malmö. Malmö u Švedskoj posljednje je mjesto na svijetu u koje sam htio ići. Što ću tamo? Htio sam za Düsseldorf i odande za Wuppertal! Sutra moram govoriti ondje!

Konačno sletjesmo u Malmö. I što smo vidjeli: zrakoplovna luka bijaše prepuna ljudi. Zrakoplovi su još dugo slijetali jedan za drugim. Malmö je bio jedini grad u kojemu nije bilo magle, stoga su svi zrakoplovi slijetali u njegovu zrakoplovnu luku. Bila je razmjerno malena pa u zgradi nije bilo mjesta za sjesti. Čekajući ondje, sprijateljio sam se s jednim austrijskim trgovcem. Obojica smo se pitali: “Što će se dogoditi? Možda ćemo do jutra morati ovako stajati! Otpast će nam noge od umora!” Svi su psovali i ispitivali, mrštili se i gundali, kao što je to uobičajeno u takvim trenucima. Odjednom se začu glas preko razglasa: “Jedan četveromotorac leti prema jugu! Ne znamo hoće li sletjeti u Hamburg, Düsseldorf ili Frankfurt. Tko želi na jug, neka uđe u zrakoplov!” Bilo je to pomalo nesigurno. Neka žena pokraj nas poviče: “Ja ne ulazim u taj zrakoplov! Bojim se!” Rekoh joj: “Draga gospodo, pa ne

morate ući! Nitko vas ne tjera ulaziti!" Moj Austrijanac, više za sebe, reče: "Hm, letjeti po takvoj magli! A još se ni ne zna gdje će sletjeti!" U tom trenutku kad je jaukala, a i Austrijanac me malo obeshrabrio, pokraj mene prođe pilot u plavoj odori. Zagledah se u njegovo smrtno ozbiljno i potpuno mirno lice. Pogledavši ga, pomislih: "Taj zna što je odgovornost! Za njega to nije igra!" Okrenuh se svom prijatelju Austrijancu i rekoh mu: "Čovječe, ovome se možemo povjeriti! Dodite, idemo u zrakoplov! Taj nije neki vjetrogonja!"

I uđosmo u zrakoplov. Od trenutka kad smo napustili čvrsto tlo i ušli u zrakoplov, predali smo se u ruke tom čovjeku. Ali uzdali smo se u njega. Ja sam mu povjerio svoj život. Sretno smo sletjeli u Frankfurt i trebala mi je cijela noć da se vratim kući. Ali stigao sam na cilj! To znači "vjerovati"! Vjerovati znači: pouzdati se u nekoga, povjeriti mu se.

Kako početi živjeti s Bogom? "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!" Točnije rečeno: Uđi k Isusu! Kad sam ulazio u onaj zrakoplov, imao sam osjećaj da bi moj Austrijanac najradije ušao samo s jednom nogom, a drugom ostao stajati na pisti. Ali to nije išlo. Mogao je ili ostati vani ili svoj život potpuno povjeriti pilotu! Tako je i s Isusom. Ne možete s jednom nogom živjeti bez Isusa, a s drugom stajati kod njega. To ne pali! Vjerovanje u Gospodina Isusa i život s Bogom mogući su jedino ako mu u potpunosti predam svoj život. Moram mu reći poput autora one pjesme: "Uzmi život sebi moj, neka bude svagda tvoj."

U koga drugoga se pouzdati ako ne u Sina Božjega? Nitko na svijetu nije učinio za mene toliko kao Isus! Toliko me ljubio da je za mene umro na križu; i ne samo za mene, nego i za vas! Nitko nas nikada nije ljubio kao on. Osim toga, on je ustao od mrtvih i sada je živ. Zašto ne povjeriti svoj život njemu koji je pobijedio smrt? Budale smo ako to ne učinimo! U trenutku kada predam svoj život Isusu, ulazim u život koji dolazi od Boga. Pjesma koju osobito volim, kaže: *Predajem ti sve, Isuse, / sve što znam i što imam. / Predajem ti sve, Isuse, / tijelo, dušu, duha – sve. / Predajem ti sve, Isuse, / čini sa mnom što želiš... Ah, kad biste i vi htjeli ovako reći Isusu!*

Ako želite predati svoj život Isusu i ući k njemu, ako mu želite povjeriti svoje biće, recite mu to! On je tu! On je kraj vas! Čuje vas! Recite mu: "Gospodine Isuse, predajem ti svoj život!" Kad sam ja, dotada bezbožnik, doživio obraćenje i primio Isusa u svoj život, molio sam: "Gospodine Isuse, predajem ti svoj život. Ne mogu ti obećati da ću biti dobar. Za to mi moraš dati novo srce. Imam lošu narav, ali sve što jesam predajem tebi. Napravi nešto od mene!" To je bio trenutak kada sam s obje noge ušao k Isusu i predao upravljač svog života njemu koji me otkupio svojom krvlju.

Tako se samo ulazi u život s Bogom. Želi li tko napredovati u tom životu, tada treba neizostavno činiti tri stvari: čitati Božju riječ – Bibliju, razgovarati s Bogom – moliti, i družiti se s djecom Božjom – crkvom.

Ne možete pripadati Isusu a da vas on uopće ne zanima. Trebate imati Bibliju ili Novi zavjet i svaki dan provesti barem petnaest minuta čitajući Božju riječ. Ono što ne možete razumjeti, jednostavno ostavite za neko drugo vrijeme. Što češće budete čitali, napisano će vam postajati sve jasnije i čudesnije. Koliko se puta moje srce ispunilo neizrecivom radošću što pripadam divnom Spasitelju i što ga mogu naviještati drugima. Nije moguće imati život Božji samo za se i ne navješćivati ga drugima.

Prvi zahtjev za kršćanski rast je čitanje: proučavanje Božje riječi. Drugi je molitva. Isus vas čuje! Ne trebate mu držati uzvišene govore. Dovoljno je moliti jednostavne molitve, poput jedne domaćice: "Gospodine Isuse! Danas mi je grozan dan: muž je loše volje, djeca me ne slušaju, trebam oprati hrpu rublja, trebam deset maraka... Gospodine Isuse, predajem ti sav svoj jad. Ispuni moje srce radošću i daj mi da proživim ovaj dan kao Božje dijete! Pomozi mi u svemu! Gospodine Isuse, zahvaljujem ti što se mogu pouzdati u tebe!" Isusu mogu reći sve što mi leži na srcu – potpuno sve! Možete se moliti i ovako: "Gospodine Isuse, pomozi mi da te bolje upoznam i sve više ti pripadam!"

I treći dio života s Bogom jest zajedništvo s kršćanima. Drugim riječima, trebate se pridružiti onima koji također žele pripadati Isusu. Netko mi je nedavno rekao: "Ja želim vjerovati, ali nikako ne uspijevam!" Savjetovao sam mu: "Nedostaje vam zajedništvo s kršćanima!" On na to reče: "Ne sviđaju mi se baš svi ti ljudi!" – "Nažalost", rekoh mu, "tu onda nema pomoći. Ako očekujete da ćete jednoga dana živjeti s njima u nebu, onda se već sada morate pripremati za to! Dragi Bog ne može sve kršćane oblikovati tako da bi se vama sviđali."

Kao dječak poznavao sam direktora jedne banke u Frankfurtu, starijeg čovjeka koji mi je pripovijedao mnoge zgode iz svog života. Kada je položio veliku maturu, otac mu reče: "Evo ti toliko i toliko novaca. Sada možeš proputovati sve europske glavne gradove." Pokušajte to zamisliti: imao je samo osamnaest godina, a pružila mu se tako divna prilika. Kome ne bi bilo drago da mu se pruži tako nešto?

Stari bankar mi nastavi pripovijedati: "Znao sam jednu stvar: u velegradovima bih lako mogao upasti u grijeh. No ja sam htio pripadati Isusu. Stoga sam ponio Novi zavjet. Svaki dan prije no što bih napustio hotelsku sobu, htio sam čuti Isusov glas i govoriti s njim. A kada bih doputovao u neki grad, obvezno bih potražio kršćane. Posvuda sam nailazio na Isusove sljedbenike: u Lisabonu, Madridu, Londonu... Najteže je bilo u Parizu. Ondje sam dugo tražio nekoga tko pripada Kristu. Konačno sam saznao za nekog postolara. – 'On čita Bibliju!' rekoše mi." I tako je mladić otišao posjetiti postolara. Ušavši u njegovu radionicu upita ga: "Poznajete li Isusa?" Postolarove oči zasvijetliše umjesto odgovora. Mladić mu reče: "Došao bih do vas svako jutro i mogli bismo zajedno moliti. Mogu li?" Toliko mu je bilo važno imati zajedništvo s nekim tko uistinu želi biti kršćaninom.

Dakle, to sam htio razjasniti. Život s Bogom nije nikakva iluzija od trenutka kad Isus uđe u nečiji život. Kako početi živjeti s Bogom? "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!" I tako dolazimo do konačnog pitanja:

Kakva korist od života s Bogom?

Dragi prijatelji, kada bih vam htio ispričati što čovjek ima od života s Bogom i zajedništva s Isusom, morao bih vam govoriti šest mjeseci i još ne bih završio. Toliko se toga može reći!

Nikada neću zaboraviti što mi je rekao otac pred smrt u svojoj 53. godini. Ovo su mu bile jedne od posljednjih riječi: "Wilhelme, reci svim mojim prijateljima i poznanicima kako me sretnim i blagoslovljenim učinio Isus – u životu i u smrti!" Znaite, kada je tko na samrti, ne priča koještarije ili fraze. I kada tko pred svoju smrt kaže: "...kako me sretnim učinio Isus – u životu i u smrti", tada je to vrlo znakovito. Kako će izgledati vaše umiranje?

Kada sam kao mladi župnik služio u rurskoj oblasti, dogodilo mi se nešto zanimljivo. Otprilike 1925. godine bio je priređen veliki skup na kojem je jedan učeni čovjek dva sata uvjeravao prisutne da Bog ne postoji. Iznio je sve svoje znanje ne bi li nekako uvjerio nazočne u svoje pretpostavke. Dvorana je bila prepuna ljudi. Od dima se nije moglo disati. Sa svih se strana čulo odobravanje: "Hura! Boga nema! Možemo činiti što nas volja!" Kada je govornik nakon dva sata napokon završio, voditelj skupa ustane i reče: "Sada ćemo imati diskusiju. Može se javiti tko god želi nešto reći." Naravno, nitko nije imao hrabrosti javiti se. Svatko je mislio: "Tako učenom čovjeku nitko se ne može usprotiviti." Sigurno je bilo mnogo onih koji se nisu slagali s govornikom, ali tko bi imao hrabrosti popeti se na podij pred tisuću ljudi.

Ipak, netko se javio za riječ! Iz pozadine se prema podiju počela probijati jedna starica s crnom kapicom na glavi, tipična istočnopruska bakica kakvih je mnogo u rurskoj oblasti. Voditelj je upita: "Bako, vi biste htjeli reći nešto?" – "Da", reče baka, "htjela bih nešto reći!" – "Onda morate doći ovamo na podij!" – "Bez brige, evo dolazim!" reče baka. Baš hrabra žena!

Baka žustro dođe do podija, pope se za govornicu i reče: "Gospodine govorniče, dva sata ste govorili o svojoj nevjeri,

sada dopustite meni pet minuta govoriti o svojoj vjeri. Htjela bih vam reći što je moj Gospodin, moj nebeski Otac, učinio za mene. Vidite, dok sam još bila mlada, moj je muž stradao u rudarskoj nesreći. Mrtvog su mi ga donijeli kući. Ostala sam sama s troje male djece. U to doba socijalna pomoć nije bila nikakva. Mogla sam očajavati kad sam ugledala mrtvo tijelo svog muža, no moj me Bog utješio kao što me nitko na ovom svijetu ne može utješiti! Ono što su mi ljudi govorili ulazilo je na jedno, a izlazilo na drugo uho. Ali on, živi Bog, potpuno me utješio! Tada mu rekoh: ‘Gospodine, sada ćeš ti morati biti otac mojoj djeci!’ (Zaista je bilo dirljivo kako je starica to pričala!) Mnogih večeri nisam znala gdje smoći novac da sutradan nahranim djecu. Tada bih obično rekla svom Spasitelju: ‘Gospodine, ti znaš moju bijedu. Pomozi mi, molim te!’

Tada se starica okrenu govorniku i reče: “On me nikad nije ostavio na cjedilu. Bog je učinio i nešto više od toga, poslao je svog Sina, Gospodina Isusa Krista. On je umro za mene i uskrsnuo, svojom me krvlju očistio od svih mojih grijeha! – Da”, nastavila je, “sada sam stara. Uskoro ću umrijeti. I vidite, on mi je dao čvrstu nadu u vječni život. Kada ovdje na zemlji zaklopim oči, otvorit ću ih na nebu jer pripadam Isusu. To je sve on učinio za mene! I sada pitam vas, gospodine govorniče, što je vaša nevjera učinila za vas?” Na te riječi govornik ustane, potapša baku po ramenu i reče: “Ah, ne želim oduzeti vjeru tako staroj ženi. Vjera je dobra za stare ljude.”

Trebali ste biti tamo i vidjeti kako je bakica reagirala! Energično je odmahнула i rekla: “Ne, ne! Ne možete me se samo tako riješiti! Gospodine govorniče, postavila sam vam jedno pitanje i molim vas odgovorite mi na nj! Ja vam rekoh što je moj Gospodin učinio za mene. Sada vi meni recite što je vaša nevjera učinila za vas?” – Nastala je neugodna tišina. Baka je bila pametna žena...

I kad se danas evanđelje napada sa svih strana, nameće mi se pitanje: Što, u stvari, ljudi imaju od svoje nevjere? Nemam dojam da su zbog toga postali sretni i da imaju mir u srcu. – Upravo suprotno!

Kakva korist čovjeku od života s Bogom? Što se mene osobno tiče, ne bih mogao živjeti da nemam mir Božji koji sam dobio od Isusa!

Postoje trenuci kada mi srce hoće puknuti. Danas sam čuo kako se u susjedstvu dogodio nesretan slučaj koji je dvije obitelji zavio u crno. Ako sam dobro razumio, djecu im je pregazio auto. Nismo ni svjesni kako nas brzo može snaći nesreća. Kada čovjeka nenadano zadesi zla kob, odlazi s ovoga svijeta usprkos svim velikim riječima kojima se opirao Božjim pozivima. Sve što tada može učiniti jest ispružiti ruku u tamu i zavapiti: “Zar nema nikoga tko bi mi mogao pomoći?”

Vidite, u teškim životnim situacijama dolazi do izražaja kakvu korist imamo od Isusa! Kad sam se oženio, rekao sam svojoj ženi: “Ženo, htio bih imati šest sinova i svi bi trebali svirati trublje.” Mislio sam kako bi bilo lijepo imati puhački ansambl u kući. Mi smo i dobili šestoro djece: četiri lijepe kćeri i dva sina. Ali mojih sinova više nema. Bog ih je obojicu uzeo na grozan način: prvo jednoga, a potom i drugoga. To nikako nisam mogao razumjeti. Cijeli sam život provodio radeći s mladima – a moji vlastiti dječaci?! Još se sjećam kako me, kad sam primio vijest o smrti drugog sina, obuzeo osjećaj kao da mi je netko zabio nož u srce. Došli su ljudi izraziti mi sućut, ali mi njihove riječi nisu prodrle do srca. Bio sam župnik za mladež i znao sam: “Večeras moram voditi sastanak i sto pedesetorici dječaka govoriti radosnu vijest Božju.” – A moje je srce krvarilo! – Zaključao sam se u sobu, pao na koljena i molio: “Gospodine Isuse, smiluj mi se, molim te!” Tada sam otvorio Novi zavjet i pročitao: “Isus reče: ‘Mir svoj dajem vam!’” Znao sam da Bog uvijek drži svoja obećanja. I tako sam ga nastavio moliti: “Gospodine Isuse, ne mogu razumjeti zašto si mi to učinio, ali molim te, daj mi svoj mir!” I on je to učinio! – Zaista je učinio!

Jednom ćete ga i vi trebati. Tada vam ni jedan čovjek neće moći pružiti utjehu. Kad vam nitko neće moći pomoći, cijenit ćete što poznajete Isusa koji vas je na križu otkupio svojom dragocjenom krvlju i koji je uskrsnuo od mrtvih. Tada će vam

biti drago što mu možete reći: "Gospodine, daj mi svoj mir!" Mir koji on daje, poput moćne struje utječe u srce. To vrijedi i za najteži trenutak u našem životu – kad se nađemo na pragu smrti.

Kako ćete se ponijeti u trenutku smrti? Tada vam neće moći pomoći ni jedan čovjek. Morat ćete pustiti i ruku osobe koju ste najviše ljubili. Kako će izgledati kad dođete pred lice Božje? Želite li doći pred Boga sa svim svojim grijesima? Ah, kada biste samo prihvatili Spasiteljevu snažnu ruku i rekli mu: "Ti si me otkupio svojom dragocjenom krvlju i oprostio mi sve grijeh!" Mogli biste umrijeti bez ikakva straha – spašeni!

Kakva korist čovjeku od života s Bogom? Nabrojiti ću vam: mir s Bogom, radost u srcu, ljubav prema Bogu i bližnjemu, ljubav prema neprijateljima i svima koji mi idu na živce, utjeha u nesreći (tako da mi je svaki dan svijetao, makar bio usred najvećih patnji), sigurna nada u vječni život, Sveti Duh, oproštenje grijeha, strpljivost... Ah, mogao bih i dalje nabrajati.

Zaključit ću pjesmom koju posebno volim:

Sretna sigurnost, Isus je moj!

Njemu sam dao sav život svoj.

Baštinik Spasa, sretan sam ja,

rođen od Duha i krvlju spran.

To je moj život, pjesma je to,

hvaliti tebe, o Bože moj!

Veličanstveno je imati spasenje! I vama želim da dobijete to bogatstvo i tu sreću!

*Ovo je posljednje predavanje župnika Buscha. Održano je 19. lipnja 1966. u Sassnitzu na Rügenu. Bog ga je pozvao k sebi po povratku s te evangelizacije, 20. lipnja 1966. godine.

Opiscu

Wilhelm Busch bio je jedan od najpoznatijih i najpopularnijih njemačkih navjestitelja Radosne vijesti – prije i nakon Drugog svjetskog rata. Njegov neposredan i iskren način iznošenja istine privlačio je tisuće ljudi koji su ga dolazili slušati.

Njegova predavanja i knjige u kojima snažno, ali jednostavno donosi odgovore na najumjesnija ljudska pitanja, mogu prihvatiti mladi i stari, bogati i siromašni, školovani i neobrazovani ljudi s ulice.

Rođen 1897. godine u Wuppertal–Elberfeldu u Njemačkoj, mladost provodi u Frankfurtu na Majni, gdje završava srednju školu. Tijekom Prvog svjetskog rata služi u njemačkoj vojsci gdje, iako mlad, nosi čin poručnika. Na bojištu susreće živog Spasitelja i svoj život predaje Bogu. Taj radikalni korak promijenio je smjer njegova života i utjecao na živote tisuća ljudi u narednim godinama.

Po svršetku rata studira teologiju u Tübingenu, a nakon toga prihvaća službu župnika: najprije u Bielefeldu, potom u rurskom području i, napokon, u Essenu. Ondje je sve do smrti vodio rad s mladima. Tijekom službe mnogo je putovao po Njemačkoj i drugim europskim zemljama propovijedajući posvuda Božju riječ.

Budući da je prihvatio strog, beskompromisan stav službene njemačke crkve protiv upletanja Hitlerova režima u život crkve i nije se bojao otvoreno iskazivati svoju vjeru, nacisti su ga nekoliko puta zatvarali.

Po svršetku Drugog svjetskog rata Wilhelm Busch nastavlja raditi kao putujući evangelizator. Godine 1966., nakon nekoliko desetljeća neumorna i predana rada, njegov ga Gospodar pozva k sebi.

Emaus biblijski tečaj – lekcija 1

Najveći čovjek svih vremena

«Ako želiš saznati više o Isusu, i zainteresiran si za stvarni odnos s njim, ili želiš bolje upoznati Bibliju, u našem programu imamo vrlo zanimljiv dopisni tečaj bogatog sadržaja, tečaj za svakoga. Uz ovaj tečaj dobivaš knjižicu skupa s radnom bilježnicom koju prolaziš sam, te je, bez obveze, šalješ natrag. Mi onda korigiramo tvoje odgovore, ocjenjujemo i šaljem ih tebi uz sljedeću lekciju.

Mnogi su se interesirali za proučavanje Božje riječi na pristupačan način, tako da se Emaus Biblijski tečajevi proširili po cijelom svijetu. Ljudi su zahvalni i jako sretni što mogu na jednostavno, sami ili u grupama proučavati i bolje upoznati Božju riječ. Kao što stoji pisano „... i jer od djetinjstva...” 2.Tim. 3,15-17»

Emaus Biblijski tečajevi se u međuvremenu proučavaju, u 90 zemalja na 116 jezika.

Svezak, 16 stranica

Tečaj možete besplatno naručiti na **www.imanade.info** ili

IMANADE.INFO ** P.P. 549 ** 21000 Split

mail@imanade.info

Werner Gitt

Kad bi životinje govorile

«Kroz ove čudnovate ovojnice moja se mladunčad hrani u prvo vrijeme – i to bez pupčane vrpce. Za moje potomstvo ipak ne postoji neki poseban izlaz. Ona dva ili tri jajeta budu istisnuta kroz otvor koji je inače određen za izmet. Zato je također potrebna trostruka zaštita. Ljepljiva jaja stižu na moj trbuh pa ih odmah pokrивam toplim repom. Tako ja ležem svoje mlade. Stvoritelj je dao da na gornjoj čeljusti moje mladunčadi izraste sićušan zub kojim mogu proderati meku, gumastu ljusku. Moj ih preklopljeni rep još uvijek čvrsto drži uz trbuh. Dva dana kasnije mogu ih snabdjeti mlijekom. Ali zamislite, ja nemam prsnih bradavica. Mlijeko izvire iz mliječnog otvora i teče po mom krznu. Odatle ga moji mladi posrću svojom mekim kljunićima. Moje mlijeko inače sadrži začuđujuću količinu željeza (sadržaj je 60 puta veći negoli u kravljem mlijeku). Stvoritelj je to tako uredio jer je znao da su jetra u moje mladunčadi još premala da bi spremila dovoljnu zalihu željeza.» Zanima li vas koja je ovo životinja? Zanimljivosti i o mnogim drugima možete pročitati u ovoj prekrasnoj knjizi.

Džepni format, 103 str.

Knjigu možete besplatno naručiti na **www.imanade.info** ili

IMANADE.INFO ** P.P. 549 ** 21000 Split

mail@imanade.info

